Marco Nese

Marco Nese

Caracatiţa

Vol. 3 & 4

La Piovra.
PARTEA A TREIA.
PROCESUL.

Doamne, poate oare omul găsi într-adevăr dreptatea în lumea asta? Sau justiţia este doar o iluzie, o monedă calpă, un miraj?

Şi, dacă ne îndoim de această justiţie, de ce să nu ne facem dreptate cu propria noastră mână? Putem să-i lăsăm pe alţii să decidă cââ am suferit? Totul se poate cântări, dar nu şi viaţa. Pot ei să spună că viaţa asta a valorat cinci ani, cealaltă zece?

Brusc, în sala tribunalului se lăsă o linişte adâncă. Intra comisarul Cattani! Înainta cu capul ridicat, cu ochii aproape închişi, orbit de bliţurile fotoreporterilor. Toţi îşi ridicară privirile ca să-l vadă. Doi poliţişti cu o mină gravă şi respectuoasă se dădură la o parte ca să-l lase să treacă. Procesul era creaţia lui. Îl asamblase ca pe un puzzle uriaş, piesă cu piesă. O experienţă foarte interesantă, mai mult, pasionantă chiar.

Privirilor lacome li se înfăţişa acelaşi Cattani, pe care-l ştiau de doi ani: masiv, cu ten măsliniu, cu părul grizonat şi expresia severă, impunător la cei 40 de ani ai săi. În aceşti doi ani de când fusese trimis la chestura din Trapani, spre a conduce Brigada mobilă, se aflase mereu în linia întâi. Fusese expus zilnic riscurilor pe care le implică atât acţiunile speciale cât şi cele de rutină.

Fusese imediat remarcată atracţia lui spre genul acesta de muncă, dură şi riscantă. Risipise multă energie în cercetări

şi se convinsese că este greu să treci de aparenţe. Descoperise că unele personalităţi locale cu o bună reputaţie publică erau, în realitate, de o calitate cel puţin îndoielnică.

Un avocat, un bancher, câţiva antreprenori – fiare. Asta erau, fiare! Lacomi ca hienele. Dispuşi la orice pentru bani, pentru această energie uriaşă acumulată şi stocată în bucăţile de hârtie: Pentru forţa colosală pe care o reprezintă. Forţă care, şi aici stă monstruozitatea ei, de cele prea multe ori, este deţinută injust.

Averile şi poziţiile lor erau rodul unor adevărate maşinaţiuni. Controlau piaţa clandestină a drogurilor, erau implicaţi în comerţul internaţional de arme, făceau speculaţii ilicite cu valută. Lucrul cel mai surprinzător îl constituia legăturile acestor persoane cu Roma, cu Puterea. Aveau complici în unele cercuri corupte şi chiar în cadrul serviciilor secrete.

Cattani adunase probe zdrobitoare. Degeaba! Nu le putuse folosi. Îl blocaseră, îl făcuseră neputincios răpindu-i fetiţa, pe Paola. Un şantaj, o pedeapsă care avea să lase urme de neşters. Fetiţa acuzase şocul emoţiilor prin care trecuse chiar şi după ce o eliberaseră. Sufletul ei rămăsese atât de profund marcat, încât ea se sinucisese la câteva luni după aceasta.

Unul câte unul îi fuseseră înlăturaţi atât prietenii cât şi colaboratorii cei mai apropiaţi. El însuşi fusese victima unui atentat din care scăpase cu viaţă doar datorită unei întâmplări. Însă soţia sa, Else, plătise cu viaţa. În ultima clipă se aruncase în faţa lui, încercând să-l apere.

În ochii celor care-l cunoşteau, Cattani devenise un erou tragic, un martir. Rămăsese singur, cu inima ucisă, cu viaţa făcută ţăndări.

De aceea procesul acesta lua semnificaţia unei revanşe, a unei reglări definitive de conturi. Aţi pustiit totul în jurul meu, părea să spună Cattani, dar jur pe sfântul Dumnezeu,

veţi plăti cu vârf şi îndesat asta: O să vă petreceţi restul vieţii putrezind în închisoare!

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, avocatul Terrasini îi adresă un rânjet dispreţuitor din boxa acuzaţilor.

Profesorul Laudeo, în schimb, nici măcar nu-l băga în seamă. Fusese iniţiatorul unei asociaţii misterioase şi puternice, se lăuda cu prieteni importanţi în toată lumea. Nutrise speranţa de a-l atrage în grupul său pe Cattani, spre a-l face mai manevrabil şi a-l ţine sub control. Eforturile i-au fost zadarnice. Comisarul se dovedise incoruptibil.

Cea mai neliniştită în spatele gratiilor era contesa Olga Camastra. Din când în când îi arunca priviri ucigaşe. Nu-i putea ierta că devenise amantul ei numai ca să descopere mai uşor tainele acestei reţele infernale, secretele acestei fabrici eficiente de produs RĂUL.

Toate aceste informaţii, „noutăţi”, bârfe, supoziţii, răutăţi, toate aceste „ştii că…”, „ai auzit că…”, „eu zic că…”, „îl vezi pe…?”, circulau în sala tribunalului, furnizate cu voluptate, primite cu nesaţ.

Toate aceste şoapte excitate sau furioase, perverse sau perplexe aveau ca rezultat un zgomot asemănător cu sfârâitul unei bucăţi mari de carne roşie, aproape vie, aruncată într-o tigaie încinsă, foarte încinsă. Foarte vie.

Cattani se aşezase retras în ultimele rânduri. Un zumzet se ridica acum în aulă şi se transforma în valuri ce izbeau mintea lui istovită.

— De ce mă aflu aici? se întreba în şoaptă.

Era acolo pentru că aceea era ziua pronunţării sentinţei.

— Ultima mea ocazie! îşi spunea ca pentru sine.

Un ziarist îi distrase pentru o clipă atenţia cu o întrebare idioată:

— Ce simţiţi în acest moment?

Lăsă ochii în jos încercând cu disperare să-şi ascundă iritarea.

Un fâlfâit de togi anunţă intrarea Curţii. Unul în spatele altuia, cu chipuri întunecate, juraţii, cu eşarfa tricoloră pe piept, înaintau urmaţi de preşedinte. O figură impunătoare, cu un aer autoritar, care îl plăcea mult lui Cattani.

Poate că totuşi un om ar trebui să aştepte dreptatea de la semenii săi!

Preşedintele cuprinse cu privirea întreaga aulă. În picioare, vreo douăzeci de persoane aşteptau solemne verdictul. Preşedintele îşi puse ochelarii cu ramă de aur şi îşi drese glasul.

— În numele poporului italian…, începu.

Continuă citind hotărârile Curţii: Contesa Olga Camastra – achitată din lipsă de probe. Avocatul Terrasini – condamnat la doi ani de închisoare pentru o poveste cu capitaluri transferate în străinătate,… cu suspendare, deci… putea rămâne liniştit în libertate!

Fuseseră ceva mai aspri cu Laudeo: Trebuia să rămână cinci ani în închisoare. Îl condamnaseră pentru unele operaţiuni financiare ilegale.

Apărătorii, aflaţi în primul rând, schimbară zâmbete radioase. Din spatele gratiilor, devenite acum ridicole, ochii lui Terrasini aruncară un fulger de triumf şi sfidare. Acuzaţiile cele mai grave căzuseră. Mărturia lui Cattani, singulară, nu servise la nimic.

Un sentiment dureros, de revoltă, se iscă în sufletul comisarului. Fu pe punctul de a scoate un urlet, de a se arunca asupra Curţii. Cu un efort imens reuşi să se stăpânească şi, reprimându-şi un acces de greaţă, se grăbi spre ieşire.

Ziariştii îl ajunseră şi îndreptară spre el microfoanele ca pe nişte spade ascuţite. El îi fixă cu silă, fără să pronunţe vreun cuvânt. Se întrebă ce mai rămăsese în momentul acela din viaţa lui. Îi veni în minte fetiţa Iui şi încercă să-şi amintească chipul ei în ziua în care răpitorii o eliberaseră. În acea grădină publică, micuţa avea o expresie răvăşită şi

faţa atât de albă… Când încercase s-o îmbrăţişeze, nici nu-l recunoscuse măcar. Începuse să urle, îngrozită.

Îi mai trecu fulgerător prin minte o imagine sfâşietoare: aceea a fetei înnebunite care se aruncă în bazinul clinicii ca să se înece… Ca să scape…

Flăcările urii şi ale neputinţei îi ardeau stomacul. Revăzu trupul judecătorului Bordonaro ciuruit de gloanţe. Îi revăzu, a câta oară? pe adjunctul său, Altero, pe colonelul Feretti, fulgeraţi exact când erau pe punctul de a-i descoperi pe organizatorii maşinaţiunilor celor mai scandaloase.

Mereu aceiaşi: Laudeo, Terrasini şi acoliţii lor. Le scrisese numele într-un raport, unde explica totul în amănunţime. Inutil! Judecătorilor nu le ajunsese şi totul eşuase penibil.

Poate omul găsi, totuşi, dreptate în lumea aceasta?!

Tot restul zilei, comisarul, bântuit de valuri de mânie, rătăci pe străzile încâlcite ale oraşului. Într-un târziu se aşeză extenuat, într-un loc care-i oferea perspectiva generoasă a fluviului… Tibrul se scurgea greoi, strivit de cupole şi despicând masa cenuşie a clădirilor de pe maluri. Apele tulburi străluceau întunecat sub lumina înserării.

Cattani se scutură, trecându-şi o mână peste faţă, ca şi cum ar fi vrut să şteargă urmele frustrării copleşitoare. Urcă în maşină îndreptându-se spre casă. Magazinele, oraşul întreg se goliseră. Casă…

Viră pe o străduţă periferică şi o imagine îi fură privirea făcându-l să frâneze brusc: în colţul străzii, un foc mic lumina o prostituată foarte tânără, aproape o fetiţă. Era obişnuitul foc, semn al prostituatelor de periferie. Şi mizeria are ierarhia ei, îşi zise Cattani.

Se întoarse s-o privească mai bine prin fereastra rece a maşinii. Ea îi surâse, legănându-se pe picioarele slabe şi goale.

Cattani se apropie.

— Ciao, se pisici fetiţa, căutând să ia un ton voluptuos.

De aproape părea şi mai mică. Avea faţa acoperită de pudră şi buzele îi erau date cu un strat excesiv de ruj.

— Ei! şopti provocator. Ştii cum mi se spune? Prinţesa! Hai, vino să vezi cât de bună e Prinţesa! Ce ştie Prinţesa! O să te simţi ca un rege, pă bune!

Dezinvoltura aceea suna fals de la o poştă. Ochii Prinţesei exprimau o infinită tristeţe.

— Câţi ani ai? întrebă Cattani.

— Aproape şaisprezece! răspunse, ea lingându-şi buzele ca pentru a-i arăta că ştie multe chiar dacă e tânără.

Comisarul era de-acum la câţiva centimetri de ea. O scrută cu o intensitate dureroasă. Buzele lui avură un tremur, ca şi cum cuvintele nu voiau să iasă din gură.

— Fata mea ar fi avut cam vârsta ta… acum – şopti Cattani.

Fata păru tulburată. Încruntă sprâncenele şi întrebă:

— De ce „ar fi avut”? Unde s-a dus pe o vreme ca asta?! Te-a părăsit?

Focul trosnea în spatele ei şi flăcările desenau umbre tremurătoare pe chipul obosit al lui Cattani.

— S-a dus, micuţa mea! murmură el. S-a dus într-o călătorie lungă. Şi mama ei la fel… Au plecat amândouă, pentru totdeauna… Nişte îngeri fragili…

Îşi scoase haina şi făcu gestul de a i-o pune pe umerii „Prinţesei”:

— E frig! Pune-ţi haina şi hai să mergem! Te duc până acasă. Nu poţi rămâne aici, în mijlocul drumului! Eşti atât de mică!

Fata se scutură mâniată.

— Ei, ăsta-i nebun! Ce vrei, dom'le, de la mine?! începu ea să ţipe.

Corrado o luă de mână. Închise ochii şi, pentru o clipă, avu iluzia că strânge mâna delicată a fetei sale:

— Hai, vino, trebuie să te iau de aici!

Fata se opunea din răsputeri.

— Lasă-mă! Trebuie să muncesc, nu pricepi?! Du-te la dracu'! ţipă iarăşi cu o voce stridentă.

Doi tipi cu aspect ameninţător urmăreau scena dintr-o maşină care se afla puţin mai departe. Văzând insistenţa lui Cattani, ieşiră din maşină şi alergară, hotărâţi să-l alunge cu orice preţ.

— Ia ascultă, ţi s-a urât cu binele?! şuieră cel mai scund dintre cei doi.

Avea părul cârlionţat şi era îmbrăcat cu o canadiană de scai: un puşti şi el.

Corrado îi aruncă o privire piezişă, dar nu răspunse. Continua s-o ţină pe fată de mână.

Interveni şi al doilea tânăr, blond, cu un cercel strălucitor în lobul urechii stângi:

— Are treabă! Nu vezi?! Trebuie să aducă biştari acasă, vrei să pricepi odată?! Cară-te dracului de-aici că o faci doar să piardă vremea! îi suflă el în faţă lui Cattani.

Cel cu cârlionţi pe frunte îl apucă de braţ pe Corrado, în culmea furiei.

— Cară-te nenorocitule, du-te la nevastă-ta, că aia-i pă gratis! Du-te că altfel ţi-o regulează altul! Hai!

Brusc, Corrado îşi recăpăta luciditatea. Se întoarse fulgerător şi-i dădu un şut în burtă cârlionţatului, care se ghemui la pământ, scuturat de spasme. Scoase pistolul din centură şi-l plezni cu latul armei în plină faţă pe blond. Totul se petrecuse în aceeaşi secundă, ca la antrenament.

Fata plângea acum cu sughiţuri:

— Ajutor! Nu-i omorî, te rog, nu-i omorî!

Avea faţa brăzdată de lacrimi şi machiajul începuse să-i curgă, dându-i un aspect grotesc: o păpuşă stricată de o fetiţă rea. Îşi luă poşeta şi începu să-l lovească cu disperare în spate pe Corrado:

— Pleacă, pleacă odată! Lasă-ne-n pace, nebunule!

În sfârşit, plecă.

În maşină se întoarse şi văzu la lumina focului cum fata se apleca peste cei doi şi îi ajuta să se ridice.

Avea senzaţia că s-a comportat ridicol, ca un erou de roman ieftin, care vrea să salveze o fiinţă rătăcită şi s-o

aducă pe drumul cel drept, un Sfântul Gheorghe de operetă… Cu atât mai ridicol cu cât tocmai venea din „templul Dreptăţii” unde ruga îi fusese ignorată, la fel cum i se întâmplase lui Cain. Ofranda, jertfa lui, fusese inutilă, fumul acestei jertfe nu se înălţase drept spre „cerul” Dreptăţii. Dumnezeul cu tricolorul italian pe piept rămăsese surd şi orb în faţa sângelui jertfelor sale. Şi el, el – salvatorul fetelor ce nu vor să fie salvate, el – acest Batman jalnic al Italiei, la fel ca Iov, nu putea să blesteme, nu putea să se lepede…

În timp ce parca maşina, nu-şi dădu seama că cineva îl urmărea: Un tip elegant, cu aer viclean, tuns scurt, îi urmărea mişcările dintr-un Volkswagen. Avea în jur de patruzeci de ani, un fizic atletic şi un aspect arogant. Mesteca gumă şi, în ritmul regulat al unui tic nervos, arunca din când în când în sus o jumătate de dolar de argint.

AMERICANUL.

De trei nopţi se răsucea neliniştit în pat fără să închidă ochii!

Se sculă, îşi văzu faţa descompusă de oboseală reflectată în oglinda de la baie şi constată că pielea avea o paloare urâtă, iar, în jurul ochilor înroşiţi, avea pungi închise la culoare. Părea îmbătrânit cu zece ani!

Ce-i mai rămânea de făcut? Se bătuse cu ghearele şi cu dinţii, dar pierduse. Era un om terminat… Nici măcar nu mai era nevoie să-l elimine fizic, pentru că îl făcuseră total inofensiv. Un rebut uman!

Îl durea îngrozitor capul. Când era mic, bunicul îi povestea cât de groaznice erau insomniile. Dar abia acum îşi dădea seama cu adevărat ce însemna să te trezeşti mai obosit decât te-ai culcat şi să nu poţi închide un ochi.

Începuse să cam bea. Whisky. Dar alcoolul avea doar darul de a-l ameţi, de a-l extenua şi mai mult, ridicându-se în fiecare zi împotriva Iui ca un adevărat duşman.

Pe neaşteptate, îl fulgeră un gând. Îşi făcu valiza, urcă în maşină şi o luă pe autostradă în direcţia nord.

Călătorea de peste trei ore, când intră pe un drumeag, numai curbe, care urca prin mijlocul pădurii.

Se opri în faţa unei mănăstiri, cu aspect trainic, plăcut, cu o faţadă plină de arcade.

În jur domnea o linişte aproape nefirească. Locul era atât de îndepărtat, încât, oricât privea în zare, nu reuşea să observe altceva decât coame muntoase, copleşite de verdeaţă.

Îl întâmpină un călugăr rubicond şi jovial care-l conduse la abate. Acesta era un om cărunt, cu faţa slabă de ascet, luminată de strălucirea aceea ieşită din comun a celor ce-au renunţat la laturile formale ale vieţii, la nimicniciile ei.

— Am venit aici, pentru că am nevoie de ajutor, spuse simplu Cattani.

Avea aerul cuiva care aşteaptă un miracol, o minune care să-l mântuiască.

— Ce pot face eu pentru tine, frate? întrebă abatele, invitându-l să ia loc.

— Caut liniştea sufletească, părinte. Mă simt ca o barcă în voia valurilor, nu mai ştiu să deosebesc binele de rău. Nu mai ştiu dacă există acest bine.

Un zâmbet indulgent însenină chipul sever al abatelui:

— Crezi în Dumnezeu, omule?

Cattani ridică din umeri şi clătină capul a negaţie.

— Nu sau poate nu m-am gândit niciodată la asta. M-am ocupat mai mult de diavol, cred.

— Şi totuşi vii să ceri ajutorul celor cu frica lui Dumnezeu!

Comisarul coborî privirea, aproape închizând ochii:

— Vedeţi, trăiesc zile foarte grele. Am nevoie de cuvântul oamenilor bisericii, ca să-mi regăsesc echilibrul. Am nevoie de oameni care cred în ceva, de oameni care au suferit… mult.

Abatele îşi dădu seama că mâinile bărbatului tremurau uşor, iar fruntea i se brobonise de sudoare:

— Ai febră, văd! Vino! Vino… frate!

Îl însoţi într-o chilie, luminată printr-o ferestruică rotundă şi, lăsându-l acolo, spuse:

— Aceasta va fi casa ta cât vei dori să stai aici… Chiar pentru totdeauna…

În noaptea aceea dormi puţin şi reuşi să se refacă întrucâtva. Avu un somn agitat, tulburat de viziuni chinuitoare. De câte ori închidea ochii, îşi revedea fetiţa în mâinile răpitorilor care o violau… Iar ea striga după ajutor.

— Paola, Paola! o chema el în vis, sculându-se brusc, răvăşit, tremurând, cu buzele uscate…

Îşi revăzu soţia lovită de gloanţe, prăbuşindu-se în braţele lui, în timp ce el o striga ca şi cum ar fi vrut să împiedice viaţa s-o părăsească.

— Else! Else, nu mă părăsi şi tu!

Ieşi din coşmarurile astea secătuit, cu sângele pulsându-i dureros în tâmple. Se trezi înconjurat de o linişte absolută. Nu reuşea să perceapă nimic, i se. Părea că s-a trezit într-o lume artificială. Nu şi-ar fi imaginat vreodată că liniştea putea fi mai chinuitoare decât vacarmul oraşelor.

În zori, în timp ce o rază timidă începea să lumineze chilia, i se păru că aude un sunet melodios şi plăcut.

Se ridică şi, urmând muzica, ajunse în preajma altarului. Însoţit de sunetele solemne ale orgii, se înălţa cântecul călugărilor. Îi merse drept la inimă, ca un adevărat balsam. De când nu mai intrase într-o biserică!

Încet, încet, Cattani se acomoda cu viaţa la mănăstire. Într-o zi intră într-un mic atelier, unde un călugăr gârbovit şi meticulos picta statuete de argilă pentru procesiunea închinată naşterii lui Cristos. Aliniase câteva zeci de statuete pe o masă, iar altele îşi aşteptau rândul la colorat.

Călugărul se numea Bernardo. Rămăsese cu mâna în aer, ezitând, căci nu se hotăra ce culoare să aleagă. În sfârşit, se decise pentru roşu:

— Îmi plac culorile vii, îi explică lui Corrado şi râse vesel.

Fără să-şi abată atenţia de la lucrul său, îl invită să-i dea o mână de ajutor…

— Soţia mea se pricepea mai bine să umble cu soiul ăsta de unelte. Eu n-am ţinut niciodată o pensulă în mână, îl avertiză comisarul.

— Dar n-ai nevoie de cine ştie ce: răbdare şi mână sigură!

— Tocmai asta e: Mâinile mele cam tremură! Uită-te, nu reuşesc deloc!

— Alcoolul, nu-i aşa, frate?

— Mărturisesc că am cam exagerat în ultima perioadă. Nu pentru că mi-ar place, ci doar pentru că nu mă puteam lipsi de el.

— Voiai să te distrugi, nu-i aşa? Dar viaţa e aşa de scurtă!

Corrado îl privi cu atenţie pe călugăr, simţindu-se contrariat şi jignit.

Fără a-l lăsa să mai spună ceva, călugărul reluă de îndată:

— Da, ştiu la ce te gândeşti. Te gândeşti că eu n-am dreptul să vorbesc astfel, pentru că m-am izolat aici şi habar n-am ce-i viaţa, nu-i aşa?

— Da! recunoscu sec comisarul.

— Îţi mărturisesc că, înainte de a îmbrăca haina aceasta, am aparţinut şi eu lumii din care vii tu. Apoi, într-o zi, am rupt-o pentru totdeauna, îmi ajunsese… Sau, poate, am priceput mai repede care-i adevărul… Sau, ca să nu folosesc cuvinte mari, care-i soluţia.

Cattani studia trăsăturile călugărului, ca şi cum ar fi vrut să observe urmele trecutului.

— De ce v-aţi refugiat aici? De frică sau din orgoliu?

Călugărul ridică statueta unui păstor, o controlă la lumină să vadă culorile şi spuse:

— Viaţa e o căutare permanentă. În fiecare zi căutăm calea cea dreaptă şi, uneori, ni se pare c-am găsit-o.

— Calea cea dreaptă… Şi care ar fi pentru mine calea cea dreaptă? repetă maşinal Cattani.

— Iertarea! Nu vreau să-ţi ţin o predică, dar numai iertarea îţi poate da pacea pe care o cauţi. Tu ai însă inima

plină de ură. Crezi că singura armă ca s-o linişteşti e răzbunarea… Fals!

Chiar după ce părăsise atelierul călugărului, Cattani continuă să rumege în minte cuvântul „iertare”. Uşor de spus: „Iartă!” Dar cum poţi să-i ceri unui om lovit fără milă să poată uita aşa, dintr-o dată? Poţi să-i spui: „Să punem o piatră deasupra şi să uităm tot!”? Frumoase cuvinte, poate prea frumoase!

Erau departe însă, foarte departe de mentalitatea unui om al legii, cum era el. O mentalitate conform căreia delictele trebuiau pedepsite şi violenţele răzbunate… „Iertare!”… Suna ca o glumă proastă.

Aproape zilnic se ducea la atelierul lui Bernardo să facă conversaţie. Începuse chiar să picteze şi el puţin. Mâinile nu-i mai tremurau şi reuşea să doarmă mai liniştit, până când într-o dimineaţă, de la fereastra chiliei observă o maşină care urca drumul spre mănăstire. O vedea din când în când prin locurile unde copacii erau mai rari. Era un Volkswagen. La volan se afla bărbatul blond care îl spionase într-o seară, pe când se întorcea acasă.

— Ei, amigo, gata cu claustrarea! Trebuie să te întorci pe baricade, să-ţi reiei viaţa de dinainte! trecu direct la subiect noul venit. Oameni ca tine sunt mai utili „dincolo”. Trebuie să reîncepi „cruciada”! A existat până şi o cruciadă a copiilor, parcă…

Vorbea cu accent american şi afişa un aer dezinvolt, în timp ce arunca în sus jumătatea de dolar, pe care-o prindea apoi cu dexteritate. Scoase din haină un act şi i-l dădu lui Cattani. Era o legitimaţie eliberată de guvernul Statelor Unite.

— Mă cheamă De Donato… Bert De Donato, se prezentă americanul.

Era un agent DEA – serviciul antidrog.

Blondul aruncă în aer jumătatea de dolar cu stânga şi o prinse cu dreapta.

— Am nevoie de ajutorul tău, spuse. Urmăresc un individ, un turc, îl cheamă Kemal Yfter. Îţi spune ceva numele ăsta? După cum observi, un păgân! Nu-ţi spune chiar nimic?!

Spunând aceste din urmă cuvinte, americanul le pronunţase cu voce coborâtă, devenind brusc circumspect.

— N-am auzit niciodată de numele ăsta.

— E o pradă grasă! Face trafic cu droguri în stil mare şi trafic de arme. A umplut întreaga Americă cu droguri şi acum guvernul îl vrea cu orice preţ.

Comisarul îşi desfăcu braţele, părând a spune: Şi ce legătură am eu cu asta?!

Mergeau printre două şiruri de chiparoşi şi Cattani lovea, din când în când, cu vârful piciorului trunchiul câte unui copac. Semn de nerăbdare, pe care nu putea s-o ascundă.

Americanul strânse jumătatea de dolar în pumn şi luă un aer grav:

— Te-am căutat pentru că ştiu că pot avea încredere în tine.

Ridică ochii spre cer ca şi cum voia să-şi adune gândurile:

— Stai aici şi-ţi lingi rănile! Te joci de-a înfrântul, de-a resemnatul-înţelept-din-munte, dar cei ca tine urmăresc, de fapt, un singur lucru: revanşa. Aştepţi ocazia ca să îţi revii, să te refaci. Ei bine, eu am venit să-ţi ofer această ocazie! Va fi o reintrare în forţă.

— N-ai prea nimerit-o, amice! replică comisarul. Eu am cam terminat-o şi nu vreau să mă mai amestec în nimic. Ştii ce fac aici? Statuete pentru procesiune! Am ieşit din joc…

— Emoţionant, fiule! zise pe ton ironic americanul, afişând un aer foarte sigur de el, ca unul ce are asul în mânecă. Acum două luni, turcul nostru şi-a transferat cartierul general în Europa.

— Şi ce pot face eu?! spuse Cattani, pierzându-şi răbdarea.

Americanul, încăpăţânat, continuă imediat:

— Ştii că asociatul lui e în Italia… La doi paşi de tine?!

— Nu mă interesează!

— Ba eu cred că te interesează, pentru că e… La-u-de-o!

Bert însoţise aceste ultime cuvinte cu un zâmbet superior.

Numele acela avu, într-adevăr, pentru Cattani efectul unei lovituri de cravaşa. Tresări. Rămase apoi pe gânduri câteva secunde, scoase o ţigară şi o puse între buze cu aer meditativ.

— Laudeo…, şopti el îngândurat.

— Da, Laudeo. Înainte de a intra la închisoare se întâlnise de mai multe ori cu Yfter. Au pus la punct împreună planurile de viitor. Ei, tocmai planurile astea trebuie să le aflăm noi! spuse Bert cu hotărâre.

Cattani simţi că americanul câştigase… Ispita era prea mare.

— Înţelegi acum?! Trebuie să-l speriem pe Laudeo, şi asta o poţi face numai tu!

Cattani fuma concentrat. Americanul ăsta începea să-i fie simpatic. Îl simţea ca pe un… frate.

Bert continuă, sprijinindu-se cu spatele de trunchiul unui chiparos. Se amuza observând transformarea lui Cattani:

— Am documente cu care pot să-l înfund definitiv pe Laudeo! E vorba de diferite acte şi filme făcute pe ascuns. Dar de vorbit, trebuie să-i vorbeşti tu. Să-l ameninţi că faci public tot materialul ăsta şi să-i explici că asta ar însemna pentru el alţi ani de închisoare în plus, agravarea condamnării etc. Doar dacă…

— Dacă?

— Doar dacă acceptă condiţiile tale. Îl asiguri că nu vei folosi niciodată acele documente dacă îţi dezvăluie proiectele lui Yfter.

Cattani clătină din cap, neîncrezător:

— Tu nu cunoşti personajul. N-o să-i smulgem nici un cuvânt.

— M-am gândit bine şi sunt sigur că va vorbi. Nu se aştepta la o condamnare de cinci ani. Îi va fi teamă că, în faţa unor noi complicaţii judiciare, toţi prietenii îl vor abandona. Îţi spun eu!

Cattani începea să se simtă ca un peşte prins în undiţă. Bert îl atinsese la punctul sensibil. Cattani aruncă mucul de ţigară şi îl strivi metodic, cu ciudă, vrând parcă să-l facă să dispară.

Bert De Donato nu-l slăbea, nu voia să-i dea ocazia să se răzgândească. Aşa că îşi puse la bătaie toată puterea lui de convingere, spre a-l sensibiliza şi mai mult pe Cattani şi a-l convinge să colaboreze:

— Nu-ţi dai seama?! Toţi sunt liberi, toţi duşmanii tăi! Peste puţin timp o să iasă şi Laudeo din închisoare. Precis îi vor da arest la domiciliu şi iar va începe traficul în stil mare.

Exact când era pe punctul de a capitula, Cattani opuse din nou rezistenţă:

— Nu vreau, nu mă mai interesează nimic! Nu mai pot repara nimic…

Liniştea fu întreruptă de dangătul clopotului care anunţa prânzul. Un sunet plin, liniştitor. Americanul îl îndemnă:

— Pleacă de aici! Nu vezi că te iroseşti? Ministerul de Interne ţi-a aprobat un concediu lung. Ai tot timpul să decizi dacă vrei să-ţi reiei locul în poliţie. Între timp, dă-mi o mână de ajutor, omule! Te aştept mâine seară la opt în Gara centrală, Ia Milano.

— Inutil, nu vin!

— Ba eu pariez c-ai să vii, făcu Bert şi aruncă în sus jumătatea de dolar. Pe jumătatea asta de dolar…

De data aceasta, moneda îşi arătă faţa opusă celei pe care se putea citi IN GOD WE TRUST.

Deşi nu era superstiţios, nu se putu împiedica să zâmbească gândindu-se că acvila ce-i străluci o clipă în palmă era însoţită de textul E PLURIBUS UNUM…

VIZITA.

A doua zi era miercuri. La Milano plouase până după-amiaza târziu. La primele umbre ale înserării ploaia încetase lăsând loc unui văl de ceaţă. În ciuda vremii capricioase, Bert nu întârzie nici o clipă. Voia să-şi verifice

intuiţia psihologică. Pusese, de altfel, un pariu pe jumătatea lui norocoasă de dolar.

Intră cu pas grăbit pe uşa Gării Centrale, sigur pe el şi, mai ales, sigur căconvinsese pe comisar. Era îmbrăcat cu un impermeabil larg, avea gulerul ridicat şi mâinile în buzunare. Trecu pe lângă un şir de călători ce aşteptau un taxi. Auzi vocea unui poliţist care comanda autoritar taximetriştilor şi clienţilor să respecte ordinea sosirilor. Americanul zâmbi vesel. În sfârşit, un colţişor din Italia unde domneau ordinea şi eficienţa! Exceptând Scala, bineînţeles!

În timp ce urca scara lungă care duce la peron, părea bine dispus. Da, da, asta-i forţa Americii! gândea el. Să te-arunci mereu într-o nouă afacere, sigur pe reuşită. Cu mentalitatea învingătorului. Positive thinking.

Nu se înşelase! Pe sub bolţile metalice, întunecate, văzu ciorchini de pasageri coborând din tren, iar, în mijlocul lor, îl zări pe Cattani. Părea radical schimbat. Se răsese cu grijă, ochii îi străluceau din nou, întreaga sa atitudine era cea a unui om ce simte iar mirosul prafului de puşcă, apropierea luptei.

Nici măcar nu se salutară. Seara era oricum bună! Bert veni lângă el şi amândoi ieşiră în aerul umed şi răcoros de afară.

— Pe-aici! îl conduse americanul spre maşină.

Îi luase o cameră Ia o pensiune. Era mai bine să stea acolo câtva timp.

Vorbea în fraze scurte şi la obiect. Îi întinse lui Cattani un plic cu detaliile pe care trebuia să i Ie dea lui Laudeo. Mai scoase încă un plic. Erau bani. Mulţi.

— Nu vreau bani! protestă Cattani.

Fără comentarii, trecând peste incident, Bert puse plicul înapoi în buzunar. Scoase o gumă şi începu s-o mestece cu poftă. După o curbă scurtă la dreapta, trase lângă trotuar. Ajunseseră la pensiune. Deasupra lor, firma de neon clipea părând că pluteşte în vălul impalpabil de ceaţă.

— Şi încă ceva, spuse Bert, ridicând mâna dreaptă.

Între degetele ca de prestidigitator apăru o bucată de hârtie, cu un număr de telefon.

— Dacă totul e în ordine, suni şi întrebi de domnul Torri. Dacă merge rău, spui că vrei să vorbeşti cu domnul Bruschi. Noroc, frate! încheie Bert şi-i dădu o palmă pe spate.

Camera rezervată lui Cattani era una obişnuită de pensiune modestă: mochetă verzuie pătată, o măsuţă veche, o cuvertură uzată peste un pat şubred şi un lampadar cocârjat cu piciorul jupuit. Chilia era un lux! gândi Cattani.

Dar comisarul nu se sinchisi. Deschise plicul americanului şi începu să citească cu febrilitate.

Simţea cum o căldură binefăcătoare i se răspândeşte în tot corpul. La urmă, luă hârtiile şi se duse în baie. Aprinse un chibrit şi arse foaie cu foaie, aruncând cenuşa în closet. Memora numărul de telefon şi arse şi bucata de hârtie scrisă de Bert.

A doua zi se afla în biroul avocatului Diletti, o namilă cheală, cu ochi bovini şi gesturi repezite. Era unul din apărătorii lui Laudeo.

— Trebuie să vorbesc cu Laudeo! spuse Cattani.

— Trebuie?! se auzi tonul caustic al avocatului.

Burta lui enormă zvâcnise, iar nasturii cămăşii stăteau să plesnească. Continuă:

— Am impresia c-ar trebui să întrebaţi dacă clientul meu binevoieşte să vă vorbească, după tot răul pe care i l-aţi făcut.

— Ascultaţi-mă! spuse iritat Cattani. N-am venit aici ca să cer scuze nimănui. Am noi dovezi contra clientului dumneavoastră. Dacă nu vrea să-mi vorbească, voi fi silit să le înaintez magistraturii. Spuneţi-i un singur nume, va şti precis despre ce-i vorba. Spuneţi-i: Kemal Yfter. Atât! După asta, puteţi să-l întrebaţi dacă binevoieşte să mă primească.

Faţa grasă a avocatului avu un tremur, în timp ce întindea mâna să ia un pix cu care să noteze numele dictat de

Cattani.

După cum prevăzuse, numele acela îl convinse imediat pe Laudeo să accepte convorbirea. După câteva zile, Corrado trecu pragul închisorii din Bergamo. Era o închisoare model, în interiorul căreia deţinuţii se bucurau de o libertate de mişcare de neimaginat. Trăiau în celule cu un pat, mai degrabă camere de hotel decât loc de ispăşire a unei pedepse.

Laudeo nu-şi pierduse scorţoşenia. Îl întâmpină pe Cattani în halat, dând impresia că se mişcă în salonul casei sale.

— Ce pot face pentru dumneavoastră? începu, punând ţigara într-un spiţ de aur şi rămânând în picioare, pentru a-i impune o vizită cât mai scurtă.

Aruncându-i o privire piezişă, Cattani spuse ameninţător:

— Înainte aş vrea să precizez ce vreau să aflu. Aşa, ca să ştiţi cum veţi proceda. Deci, dumneavoastră aţi pus la cale afaceri, de un milion de dolari, împreună cu Yfter. În lire, face aproape o mie cinci sute de miliarde. Nu-i rău deloc! Ce ziceţi?

Laudeo trăgea cu sete din ţigară. Doar un uşor tremur al buzei îi trăda enervarea.

— Vreţi să vă împrospătez memoria? reluă cu un ton provocator Cattani. Vă voi cita câteva din operaţiunile încheiate de dumneavoastră şi Yfter. De pildă, transporturile de cocaină făcute din Columbia în Statele Unite. Valoare totală: treizeci şi două de miliarde. Există dovezi, nu glumă! Şi ce-mi puteţi spune de cele şaizeci şi şase de elicoptere Cobra, de cele cincizeci de tancuri, de imensa cantitate de explozibil dusă în Iran? Cât aţi câştigat pentru deranj? Treizeci de miliarde, nu-i aşa? Să continui?

Cattani făcea paşi mici, când la dreapta, când la stânga, ca o pisică ce se joacă cu şoarecele înainte de a-i da lovitura de graţie.

— Vă declaraţi anticomunist, dar nu vă daţi în lături de la afaceri cu ţările din Est. Datorită medierii dumneavoastră, cinci mii de automate Kalaşnikov şi tone de explozibil au

luat calea unei ţări africane. Era şi Yfter amestecat în afacerea asta.

Pentru prima dată pe chipul lui Laudeo apăru un surâs viclean. Bătrânul vulpoi îşi dăduse seama că nu avea scăpare. Iar firea lui îi sugera să adopte o atitudine maleabilă. Cât eşti pe poziţii de forţă, trebuie, să dictezi condiţiile, când eşti slab, caută să smulgi cât mai multe avantaje posibile! E o regulă de aur a unui bun mediator, artă în care el excela.

— Cu ce vă pot fi de folos? începu să sondeze terenul Laudeo.

— Vreau să ştiu care sunt proiectele lui Yfter. Ce afaceri încearcă să mai aranjeze?

— Şi eu de unde să ştiu asta?! exclamă Laudeo arătându-se surprins. Sunt total rupt de lume, aici.

— N-o faceţi pe şmecherul, nu-i nevoie! Vă las o săptămână de gândire. Dacă nu vorbiţi, voi preda magistratului documentele despre toate învârtelile murdare în care sunteţi amestecat.

Îndreptându-se spre ieşire, Cattani se întoarse şi, arătând cu degetul în direcţia lui Laudeo, îl avertiză:

— O săptămână, nu uitaţi! La revedere, domnule Laudeo!

Nu departe de închisoare era un bar. Cattani avea o poftă aproape dureroasă de o cafea. Oricât îşi ţinuse în frâu emoţiile, întâlnirea cu Laudeo îi deschisese vechile răni şi-i dădu o senzaţie de leşin. De la fratele Bernardo, la Laudeo… decompresiunea era prea bruscă…

Sorbi lacom cafeaua şi se pregătea să se îndrepte spre casă când, scoţând portofelul din haină, privirea îi căzu pe o foaie îngălbenită, împăturită în două, care se afla între bancnote. O scoase şi fu atât de şocat, încât trebui să se oprească câteva clipe. Era un desen de copil, cu o căsuţă, un bărbat, o femeie şi o fetiţă. Într-un colţ Cattani îşi recunoscu scrisul. Notase: „Primul desen al Paolei, clasa I B”.

Împături foaia, strângând din dinţi, plăti cafeaua şi întrebă unde era telefonul. Formă numărul pe care i-l dăduse americanul. Când auzi că, de partea cealaltă, cineva ridicase receptorul, spuse că ar dori să vorbească cu domnul Torri.

În aparat se auzi clicul tipic de comunicare întreruptă brusc. Mesajul fusese recepţionat, însemna: „Totul e în ordine!”

Pentru Laudeo însă, situaţia nu era deloc roz. Avocatul său se precipită să-l consulte, ca să vadă dacă avea dispoziţii de dat după discuţia cu Cattani. Îl găsi îngrijorat şi agitat.

— Cineva vrea să mă şantajeze, începu. Cattani nu ştie nimic. Adevărul e că cineva se foloseşte de el… Dar cine?! se întreba Laudeo şi vocea sa trăda un acut sentiment de frică.

Mergea înainte şi înapoi, cu mâinile la spate, cu capul sus, ca şi cum ar fi vrut să adulmece din ce direcţie bătea vântul. Dintr-o dată păru convins că a găsit soluţia enigmei. Arătă cu degetul spre silueta mătăhăloasă a avocatului spunând:

— Sigur că da! E clar! Carlo Antinari! E singurul care poate cunoaşte relaţiile mele cu Yfter. Eu lucrez numai prin banca sa. Şi acum încearcă să mă elimine. Vrea să încheie afacerile singur.

Renunţând să se mai frământe, savura gustul răzbunării, şuierând:

— Merită o lecţie zdravănă!

O FETIŢĂ.

Într-o vineri pe la unsprezece dimineaţa, în zona Universităţii din Milano, s-a întâmplat un lucru care avea să schimbe radical destinul mai multor persoane. O fetiţă cam de cinci ani, poate şase, ţopăia veselă, ţinându-se de mâna guvernantei blonde şi zvelte, care o scosese la plimbare.

Niciuna din ele n-avu timp să înţeleagă ce se întâmplă. O maşină marca Alfetta trase fulgerător lângă trotuar. Se opri cu o frână bruscă. Din ea se năpustiră doi bărbaţi. Unul o

lovi cu pumnul pe guvernantă, trântind-o, în timp ce celălalt bărbat luă fetiţa şi o împinse în maşină.

Porniră în trombă spre periferie, în tentativa de a scăpa din labirintul străzilor din centru. Pe o străduţă laterală frânară brusc, cu un scrâşnet îngrozitor. Cei doi răpitori săriră, trăgând după ei fetiţa într-o altă maşină, o Lancia Delta, care demară cu roţile scrâşnind.

În acel moment ieşea pe poartă o doamnă cu un căţeluş în lesă. Ea nu avu timp să vadă fetiţa, dar mişcările repezite şi zgomotul portierelor trântite îi treziră bănuiala că se întâmplase ceva grav. Avu prezenţa de spirit să memoreze numărul maşinii, pe care îl comunică imediat poliţiei.

În câteva minute, cel puţin cinci maşini erau pe urmele infractorilor. Două maşini de poliţie îi interceptară aproape simultan. Una din ele îi talonă la câţiva centimetri, cam un kilometru, până când şoferul din Lancia încercă să se debaraseze cu o manevră spectaculoasă şi foarte riscantă. Vrând să profite de spaţiul de manevră oferit de o piaţă, reuşi vreo două depăşiri foarte riscante, dar, la a treia, se lovi de partea laterală a maşinii pe care se pregătea să o depăşească.

Incidentul fu însă în avantajul răpitorilor, căci maşina lor făcu un salt teribil, se răsuci, evită în ultimul moment un stâlp şi fu din nou în stare să continue cursa, în sens invers. În acest timp, cele două maşini ale poliţiei rămăseseră blocate în trafic, pierzând timp preţios.

Lancia parcurgea acum înapoi păienjenişul încurcat al străzilor din centru. Cei doi răpitori auzeau în depărtare şuieratul sirenelor de pe maşinile poliţiei. Erau extrem de crispaţi. Se gândeau dacă mai aveau vreo posibilitate să scape basma curată. Intraseră într-o capcană îngrozitoare! Dintr-o dată, constrânşi de spaima ce le pulsa sălbatic în inimi, luară o hotărâre nebunească. Abandonară maşina pe o străduţă din spatele gării centrale. Unul din ei, cel mai înalt, tuns punk, îndreptă spre ochii fetiţei un pistol. Sprijinind ţeava rece de faţa ei palidă, şuieră:

— Vii cu noi fără să zici nici pâs! Ai înţeles?! Nu striga, nu cere ajutor, altfel te împuşc cu ăsta! Haidem! Ştii ce-i ăsta, nu?

Mergeau repede. Duceau fetiţa între ei, ţinând-o de mâini, aproape târând-o. Intrară în holul gării, fără ca aparent să-i ia în seamă cineva. Lumea era ocupată cu propriile pachete, valize. La cabinele telefonice era coadă. Agitaţie. Nervi.

Răpitorii împinseră fetiţa pe scări, până la peroane.

Dintr-un tren abia sosit, coborau călători cu un aer preocupat în timp ce megafoanele anunţau sosirile şi plecările. În mijlocul vacarmului aceluia, spaima fetiţei deveni şi mai intensă.

— Tată! începu ea să se vaiete. Tată, vino să mă iei!

Era o fetiţă cu faţa rotundă, cu păr drept, moale.

— Tată!

Acum nu mai reuşea să se controleze, striga disperată.

— Taci! o ameninţă tipul scund şi îndesat, strângând-o de mână.

Dar ea nu reuşea să se stăpânească. Faţa îi era brăzdată de lacrimi. Începuse să atragă atenţia călătorilor.

Doi poliţişti se apropiară bănuitori. Tânărul tuns punk îşi pierdu capul. Scoase pistolul şi îl îndreptă spre tâmpla fetiţei.

— Nu vă apropiaţi! urlă. Nu vă apropiaţi, că o omor!

— Tată! implora fetiţa, cu un fir de voce, tată!

Celălalt răpitor părea mai lucid, mai stăpân pe el:

— Dă-i drumul, las-o şi să fugim. Hai, fugi!

Dar punkistul nici măcar nu-l auzea. O ţinea pe fetiţă ca pe un scut. Îi trecuse un braţ în jurul gâtului şi o strângea, în timp ce, în cealaltă mână, ţinea pistolul. Se retrăgea acum, aplecat, cu sudoarea curgându-i pe frunte.

Complicele lui dispăruse. Rămăseseră numai el şi fetiţa.

O mulţime de oameni îl observa, îl vâna. Era ca o fiară încolţită. Se refugie în interiorul unui bar din care clienţii şi chelnerii fugiră în grabă.

Pe măsură ce timpul trecea, afară, mulţimea devenea tot mai numeroasă, iar poliţia fusese nevoită să facă un cordon spre a o stăvili. Un mormăit de fiară rănită se ridica din rândurile oamenilor scandalizaţi, furioşi.

Într-un colţ, o femeie distinsă, îşi frământa mâinile. De câteva ori, păru gată-gata să ţipe de spaimă. Era mama fetiţei, doamna Anna, care venise acolo imediat ce aflase teribila veste.

Sosi şi cealaltă fiică, Giulia. Drăguţă, cu un păr lung ce-i cădea ondulat pe umeri. Părea să aibă puţin peste douăzeci de ani. Observându-şi mama, se repezi şi o îmbrăţişă.

— Doamne, Giulia, e groaznic! gemu femeia. Ce să fac?

— Mamă, o să fie totul bine! Stai liniştită, n-o să i se întâmple nimic Gretei noastre, sunt convinsă!

O mângâia cu blândeţe pe cap. Ochii i se umpluseră de lacrimi.

Situaţia era stabilizată pentru moment. În interiorul barului, sechestratorul ţinea strâns fetiţa, tot mai nervos, tot mai disperat, iar afară poliţia aştepta să-l doboare oboseala.

— Să aşteptăm! sugeră procurorul adjunct Venturi, care luase comanda operaţiunilor, va claca!

Tatăl fetiţei, bancherul Carlo Antinari, nu suporta aşteptarea aceea sterilă. Ceru magistratului să-i permită să vorbească cu răpitorul la megafon. Voia să-i ofere bani, oricât ar fi cerut.

— Îmi pare rău, replică Venturi, nu vă pot permite să daţi bani unui bandit! Ar însemna că încurajăm acest gen de infracţiuni! Îmi pare nespus de rău!

— Dar e în joc viaţa fetiţei mele, protestă omul, dominându-şi cu greu spaima şi furia. Ce-mi pasă mie de ce puteţi voi să permiteţi şi ce nu?!

— Vom face tot posibilul să o salvăm, dar lăsaţi-ne pe noi, vă rog! spuse magistratul.

Luă un megafon şi se adresă răpitorului:

— Fii calm, îţi vom da o maşină şi tot ceea ce ai cerut! Dar nu fă prostii, să nu te atingi cumva de fetiţă! Ai înţeles? Să nu îndrăzneşti să-i faci ceva fetiţei!

Directorul general al băncii, Dino Alessi, îl luă pe Antinari de braţ şi îl împinse deoparte, sfătuindu-l să lase totul în seama poliţiei. Nu părea deloc emoţionat. Avea trăsături dure, sprâncene stufoase şi ochi reci, cu priviri de gheaţă.

Bancherul nu voia să se resemneze. Era pământiu la faţă. Se întoarse spre bar, încercând să vadă prin vitrine ce se întâmpla înăuntru.

— Ce crezi de toată murdăria asta? Crezi că au vrut să mă pedepsească pentru că nu am acceptat să dau semnătura aceea, nu-i aşa? îl întrebă cu voce stinsă pe Alessi, umezindu-şi buzele.

— Bineînţeles, nu e nici o îndoială! exclamă Alessi fără ezitare.

Exact în momentul acela, într-o altă parte a oraşului, răpirea fetiţei era percepută în mod cu totul diferit. Bert, americanul, se prezentă pe neaşteptate la pensiunea lui Cattani şi, cu acelaşi aer dezinvolt cu care ar fi putut anunţa rezultatul unei partide de baseball, spuse:

— Laudeo a înţeles greşit, a făcut o mişcare total aiurea!

Acele cuvinte îl alarmară imediat pe comisar, care ceru lămuriri:

— Ce legătură are Laudeo cu toată povestea asta?

— Banca Antinari acoperă multe din operaţiunile conduse de Laudeo. E clar, nu?!

Americanul părea impermeabil la orice emoţie. Avea un fel indiferent şi obiectiv de a comenta până şi cele mai mari nenorociri. Văzuse atâtea la viaţa lui! se justifica el pentru a se scuza. Cu toate acestea, detaşarea lui jignea sensibilitatea latină a Iui Cattani. Ar fi putut fi de partea cealaltă, gândi iritat comisarul. Ceea cel interesează e doar o treabă bine făcută!

— Ce e clar?! Poate vrei să spui că Laudeo a crezut că e şantajat de Antinari? S-a gândit că informaţiile mele

proveneau de la bancher, aşa e? întrebă Cattani foarte contrariat.

— Claro! spuse Bert, care uneori confunda italiana cu spaniola.

Petrecuse cinci ani în Argentina.

— Atunci e numai vina mea! E vina noastră! Laudeo a interpretat greşit. S-a gândit că pericolul venea de la Antinari şi a declanşat răzbunarea.

Cattani sări în picioare, furibund, marcat de concluzia la care ajunsese

— Claro, repetă americanul, netezindu-şi cravata moale, de mătase.

— Clar? Clar pe dracu'! Fetiţa aceea riscă să moară, înţelegi?! Şi tu atâta ai de spus?! Poate muri din cauza ta, şi a mea. Am fost nebun că te-am urmat!

Ochii lui Cattani aruncau flăcări de mânie.

— Amice, nu întotdeauna ajungi Ia ţintă pe drumul cel mai scurt! Deseori apar devieri, accidente. Nu poţi să controlezi totul!

Bert ridică degetul în faţa nasului comisarului şi-i spuse pe un ton jumate glumeţ, jumate didactic:

— Nimic însă nu trebuie să te abată de la obiectivul final! Regula numărul unu!

— Mă doare-n fund de fllosofia ta practică! Aici nu-i vorba de o aselenizare, e vorba de viaţa unei… unul om.

Vocea începuse să-i tremure.

Cattani strânse pumnii de i se albiră încheieturile. Căuta nebuneşte o soluţie. După câteva secunde i se păru că a găsit-o. Îşi puse pistolul la brâu şi, îndreptându-se hotărât spre uşă, spuse:

— Haidem… cowboy!

Americanul îI urmă bombănind. Ah, italienii ăştia, capete înfierbântate! Soarele! Prea mult soare!

— Du-mă la gară! comandă sec comisarul, aşezându-se în maşina lui Bert. Avea muşchii încordaţi ca nişte fibre de oţel, iar faţa lui exprima o concentrare maximă.

Peste câteva minute, îşi făcea loc prin mulţimea strânsă la gară. Părea un rechin ce despică apele. Nu-i fu greu să depăşească cordonul de poliţişti, arătând legitimaţia.

Acum putea auzi vocea lui Venturi, răsunând metalic în megafon şi adresându-se banditului:

— Maşina vine imediat. Fii calm, ai răbdare! Totul o să se aranjeze…

Dar răspunsul banditului arăta că nervii lui erau pe punctul de a ceda.

— Zece minute… vă mai dau doar zece minute! Dacă nu vine maşina, o omor! Voi veţi fi vinovaţi! Numai voi!

Cattani îi flutură legitimaţia sub nas unui poliţist postat lângă scară şi, pe un ton ferm, îi spuse:

— Du-mă la proprietarul barului!

Acesta din urmă avea o mustaţă pe oală, care-i dădea un aer şi mai nenorocit, şi mai neconsolat. Era înfăşurat într-un şorţ şi îşi frângea încontinuu mâinile.

— Vreau să intru în bar fără să fiu văzut! Pe unde se poate intra? îl întrebă Cattani.

— Ar fi o cale…, dar e greu, făcu barmanul ridicând sprâncenele dese.

— Arată-mi-o!

Fu condus de-a lungul unui coridor strâmt până la un capac dreptunghiular cu zăbrele metalice, care trebuia dat la o parte. Era gura de evacuare a instalaţiei de aer condiţionat.

Cattani fu nevoit să-şi procure o scară ca să ajungă Ia capac şi o bară de fier ca să-l mişte. Intrase deja în criză de timp. Trecerea era îngustă, dar reuşi să intre. Târându-se în patru labe, străbătu câţiva metri până când găsi un alt capac zăbrelit. II scoase bătând cu grijă marginile cu lovituri repetate ale palmei, atent să nu facă prea mare zgomot. Reuşi cu greu să ţină capacul când acesta cedă. Îl puse în interior şi se lăsă în jos, agăţându-se cu mâinile de margine. Îşi dădu drumul, căzând fără zgomot, ca o pisică. Datorită unei raze de lumină ce intra pe o uşă

întredeschisă, putea distinge în jur lăzi de bere, pachete de zahăr şi sticle de băuturi. Simţea un parfum acru de cafea prăjită. Se afla în spatele barului.

Privi prin uşa întredeschisă şi, Ia vreo cinci metri de el, îl zări din spate, cu ceafa rasă aproape la zero şi partea de sus a capului acoperită cu un păr ceva mai lung, drept ca sârma, ca o brazdă cu smocuri de iarbă. Individul ţinea pistolul în mâna dreaptă şi stătea cu spatele sprijinit de tejghea. Cu mâna cealaltă strângea un braţ al fetiţei. Din micuţa Greta, Cattani vedea doar o parte a capului, cu părul fluturând la fiecare smucitură a bărbatului.

Acesta sufla din greu şi începuse să privească în jur întorcând brusc capul dintr-o parte în cealaltă. Apoi, ca şi cum găsise ceea ce căuta, se mişcă spre dreapta, târând fetiţa după el. Aceasta se agăţă cu mânuţele de braţul răpitorului, palidă şi înfricoşată. Banditul voia să ajungă la telefonul care se găsea pe măsuţa de la casă.

Cattani deschise mai tare uşa ca să-i urmărească mişcările. Acum îl avea în faţă. Risca să fie descoperit.

Fetiţa îl zări. Ochii plini de spaimă ai micuţei întâlniră privirea lui Cattani, care, punând un deget pe buze, îi făcu semn să tacă.

Răpitorul formă un număr de telefon. Comisarul îi urmărea mişcările degetului care rotea discul transparent.

Căută să-şi imprime bine în memorie o cifră după alta.

În aşteptarea răspunsului, tânărul se mişcă puţin. Cattani se năpusti fulgerător şi i se aruncă în spate. Căzură amândoi la pământ. Banditul strângea încă pistolul şi căuta nebuneşte să-şi elibereze braţul ca să tragă în comisar. O împuşcătură sfărâmă o sticlă de votcă. Dar Cattani era deja în picioare şi îi trase răpitorului un picior peste încheietura mâinii făcând arma să zboare cât colo. Urmă o harababură infernală. Vitrinele fură spulberate şi o echipă de poliţişti înarmaţi până în dinţi se năpusti în bar.

În haosul acela comisarul fu luat pe sus şi dus până într-un colţ. Din când în când reuşea s-o zărească pe deasupra

mulţimii pe mica Greta, palidă, cu ochii întredeschişi, în braţele mamei. Sora ei, Giulia, îi mângâia părul cu duioşie şi încerca să o liniştească.

Cattani înghiţi greu. O tristeţe imensă îi umbri figura.

În bar era o agitaţie de nedescris. Lumea gesticula încercând să reconstituie cele întâmplate, să înţeleagă ce se petrecuse. În mijlocul mulţimii, privirile Giuliei şi ale lui Cattani se întâlniră pentru câteva clipe. Ea schiţă un surâs care exprima atât de multă recunoştinţă, încât parcă se jena de lucrul acesta. Fu înghiţită de mulţimea gălăgioasă.

Cattani strângea încă în mână patul dur al armei.

— Am salvat-o… totuşi, şopti el, cu privirea pierdută peste ţesătura şinelor de tren.

GIULIA.

Trecuseră două zile. Bert îl mai vizitase de vreo două ori, dar Cattani îl trimisese la dracu fără prea multe menajamente. Era sătul de americanul ăsta şi de planurile lui care aveau rezultate dezastruoase. Încă o dată; însă, avea senzaţia că se află la o răscruce. Nu ştia ce să facă, ce turnură avea să ia viaţa lui. Ce mai rămăsese din viaţa lui…

Spre seară, în timp ce se întorcea dintr-o plimbare solitară, observă că, pe sub uşa camerei sale, se strecoară un fir de lumină. Întreaga lui fiinţă intră în alertă. Aproape că-şi putea auzi muşchii cum vibrează sub piele.

Cu pistolul în mână, lipit de perete, se strecură cu prudenţă până la uşă şi o întredeschise exact cât să poată privi înăuntru. Pe pat stătea Giulia, sora fetiţei răpite. Avea un ziar în mână. Citea liniştită.

— Bună seara! o salută intrând. Sunteţi o cititoare înrăită…

Fata avu o tresărire violentă şi-şi duse mâna Ia stomac:

— M-aţi speriat grozav! Uf!

Avea un chip încântător, luminat de doi ochi mari, zâmbitori:

— Aşa îi întâmpinaţi întotdeauna pe cei care vin în vizită?!

— Şi dumneavoastră obişnuiţi să intraţi aşa, clandestin, în casele altora? vru Cattani să pară sever.

— Vă rog să mă scuzaţi, dar am văzut că uşa nu era închisă cu cheia şi m-am gândit că nu-i nimic rău dacă vă aştept înăuntru.

Avea o voce caldă, plăcută.

— Familia mea ar fi fericită dacă ne-aţi fi oaspete în seara asta, spuse Giulia. Am venit să vă invit.

Cattani deschise frigiderul, luă o cutie de Coca Cola şi o deschise, uşor amuzat.

— Vreţi un pic? o întrebă pe fată, întinzând spre ea cutia care se aburise deja.

— Mulţumesc, făcu ea şi sorbi de câteva ori, după care îi dădu cutia înapoi privindu-l, amuzată, la rândul ei, de această pipă a păcii.

— Aţi fost foarte amabilă să vă gândiţi la mine, dar cred că nu e cazul. Am făcut şi eu ce trebuia să fac. Sunt fericit că s-a terminat cu bine. Sunt fericit pentru fetiţă şi pentru voi. Într-adevăr fericit…

O umbră de nelinişte trecu pe faţa Giuliei.

— De fapt venisem şi în interes de serviciu, ca să zic aşa. Sunt reporteră la un post de televiziune particular. Ziarele scriu atâtea despre dumneavoastră zilele astea, despre războiul solitar pe care l-aţi dus contra mafiei! Voiam să vă întreb dacă sunteţi dispus să-mi acordaţi şi mie un interviu.

— A, nu, fără interviuri, i-o reteză Cattani, aproape supărat.

— Interviu nu, invitaţie acasă nu…

Giulia se bosumflă. Ridică din umeri şi, cu insistenţă aproape copilărească, adăugă:

— Dacă nu vreţi s-o faceţi pentru mine şi pentru părinţii mei, atunci măcar pentru Greta. E o fetiţă foarte singură. Întreabă mereu de dumneavoastră. N-o puteţi dezamăgi!

Vorbele acelea îi atinseră punctul sensibil şi-l făcură pe Corrado să-şi schimbe imediat atitudinea. În concluzie, acceptă invitaţia.

Giulia conducea maşina imprudent, aşa că, de mai multe ori, Cattani o rugă să nu meargă prea repede.

— Cum aşa?! se miră ea. Unul pentru care riscul e pâinea cea de toate zilele, se teme? Nu-mi vine să cred!

— Risc numai dacă e necesar, dar nu mi-ar plăcea să mor inutil.

În timp ce privea pe fereastra maşinii, Corrado văzu ceva care-i trezi interesul. Făcu un gest agitat cu mâna şi o rugă să oprească. O tutuise pe Giulia, spontan, fără premeditare. Iar ea se adapta imediat, cu plăcere:

— Ce s-a întâmplat? Ţi s-a făcut chiar atât de frică?!

Fără să dea explicaţii, Cattani coborî din maşină spunându-i să-l aştepte.

Câteva minute mai târziu, ieşi dintr-un magazin ţinând în mână o păpuşă frumoasă cu părul blond ca spicele de grâu.

— Vai, dar e o minunăţie! se bucură Giulia. Sunt sigură că Greta va fi încântată. Aproape că o invidiez!

Într-adevăr, Gretei îi plăcu mult păpuşa, dar ochii ei se luminau mai ales când îl privea pe Cattani. Îi adresa din când în când câte un zâmbet timid. Apoi prinse curaj şi, venind cu paşi moi, se cuibări pe genunchii lui ca o pisică.

Seara trecu în schimburi de amabilităţi. Părinţii Gretei i-au declarat în repetate rânduri lui Cattani recunoştinţa lor infinită pentru gestul lui curajos.

Venise şi directorul general al băncii, Alessi, care îi oferi comisarului o sumă de bani drept recompensă pentru intervenţia sa providenţială. Gestul provocă un moment de mare jenă. Pe urmă toţi se grăbiră să schimbe vorba, prefăcându-se că trec indiferenţi peste acel incident care îl jignise pe Corrado. El se simţea mai degrabă trist decât propriu-zis jignit. Din nou avea de-a face cu oameni care acţionau la fel ca Terrasini, ca Laudeo, ca bătrânul Cannito.

Toţi din acelaşi aluat! Toţi convinşi că pot rezolva orice cu bani. Cattani începea să-i considere nişte maşini de fabricat bani.

Giulia şi Greta îl însoţiră până la poartă. Fetiţa nu voia să-l lase să plece. Ea, care de mică fusese singură şi bolnăvicioasă, îşi găsise în omul acela aspru eroul ei, îngerul ei păzitor… prietenul ei. Se jucaseră împreună de-a hoţii şi vardiştii şi câştigaseră.

Se agăţă cu mânuţa de pantalonii lui şi întorcând spre el o privire imploratoare, spuse:

— Ai să mai vii, nu-i aşa?

— Ei, doar nu s-o fi îndrăgostit de tine! glumi Giulia luând fetiţa în braţe şi strângând-o la piept.

— O să mai vin, fii liniştită, răspunse zâmbind Corrado. Ai grijă de păpuşă! Să-i spui poveşti seara.

După câţiva paşi întoarse capul. Giulia îl privea, cu fetiţa în braţe. Sub felinar, faţa ei era de o gingăşie stranie.

În noaptea aceea comisarul se trezi brusc. Avusese în somn un fel de revelaţie. I se păru că a făcut o descoperire importantă. Se concentrase asupra ei atât de intens încât se trezise agitat. Acum se învârtea nervos prin cameră, căci nu reuşea să reconstituie ce văzuse el în somn! Poate intuise un adevăr pe care acum nu putea să şi-I dezvăluie dintr-o dată! Începu să-şi amintească despre ce era vorba. Imaginile îi apăreau încă uşor confuze, dar subiectul era din ce în ce mai clar. Vedea un telefon. Creierul lui lucra cu febrilitate în căutarea semnificaţiei acelei imagini. Pe discul telefonului o mână forma un număr. Acum îşi amintea perfect! Era telefonul din bar, aparatul pe care răpitorul Gretei forma un număr când el îi sărise în spate. Din uşă, văzuse clar mâna aceea care era pe disc. Era sigur că memorase numărul, îl văzuse clar, în somn. Şi acum încerca să şi-l amintească, cifră cu cifră. Îl notă pe o foaie de hârtie şi adormi imediat.

— Alo, aici pensiunea „Cocoşul de aur”, răspunse o voce blândă, bărbătească.

— Mă scuzaţi, spuse Cattani, aş dori să vin la dumneavoastră, îmi puteţi da adresa?

— Da, suntem la Bellaggio, Lungolago 76.

— Vă mulţumesc foarte mult.

— Doriţi să faceţi o rezervare?

Fără să răspundă Cattani închise, apoi formă imediat alt număr. Suna la Bert. Imediat ce auzi că a fost ridicat receptorul de cealaltă parte, spuse:

— Domnul Bruschi este, vă rog? închise imediat.

Era parola conform căreia transmitea că trebuie să se întâlnească urgent.

Îl aşteptă pe american în stradă.

— Du-mă la Bellaggio, pe malul Iacului Como!

Luase un ton atât de autoritar, încât celălalt nu se mai deranja să afle motivul acelei excursii în afara programului. Aruncă jumătatea de dolar, şi-o puse iar în buzunar, spunând în timp ce pornea maşina:

— Okay, okay, amigo! La ordinele dumneavoastră!

Proprietarul pensiunii „Cocoşul de aur” arăta exact cum şi-l imaginase Cattani, auzindu-i vocea Ia telefon: un grăsan blajin.

Când înţelese motivul acelei vizite, luă o atitudine prudentă.

— Da, lucra aici, era chelner. Un băiat bun, credeţi-mă! Bun ca pâinea caldă. Când l-am văzut la televizor cu pistolul la capul fetiţei, mi-am chemat soţia: „Vino, vino să-l vezi pe Pierro! Ferească Dumnezeu!” Şi ea a rămas cu gura căscată ca la dentist.

Nevastă-sa venise şi ea, între timp. O femeie plinuţă, care îşi ţinea mâinile împreunate şi aproba tot ce spunea soţul ei.

— Nici acum nu-mi vine să cred, scânci ea, adăugând că răpitorul i se păruse tot timpul un băiat tare bun.

— Aş vrea să văd camera lui, ceru Cattani, începând să urce deja scările.

Era o cămăruţă golaşă, cu o fereastră ce dădea spre lacul liniştit, pe care alunecau doar două bărci cu velă. Pe fundal, fortăreţele munţilor erau învăluite într-o ceaţă uşoară.

Cattani îşi dădu seama că de sub cuvertura de pe pat ieşea o valiză.

O scoase şi examina conţinutul. Erau obişnuitele obiecte personale ale unui băiat singur: chiloţi, un pulover, două reviste porno, un termoplonjor, câteva prezervative. Dar atenţia comisarului fu atrasă de un carnet, un fel de agendă.

— Ţinea socoteli aici, era obsedat de numere. Scria tot: fiecare mică cheltuială sau câştig. Avea diplomă de contabil, îl informă dintr-o suflare proprietarul pensiunii.

— Ştiţi că în timp ce o ameninţa pe fetiţă cu pistolul, el a vrut să telefoneze aici? întrebă Cattani.

Hotelierul se făcu stacojiu.

— Doar nu credeţi că… Noi n-aveam nici un fel de legătură cu el în afara relaţiilor de serviciu…

— Poate voia să vorbească cu Maria, sugeră soţia.

— Cine e Maria? întrebă Cattani.

— Prietena lui, lucra şi ea aici, făcea curat în camere; dar, de când el s-a băgat în încurcătura aceea, ea a dispărut.

Cattani continua să răsfoiască agenda plină de cifre bine aliniate, împărţite pe luni, uneori notate în ritm săptămânal. Din carnet căzu o foaie. Cattani o ridică şi văzu un număr de telefon notat pe foaie, iar, alături, un alt număr: cinci milioane.

— Ce zici de asta?! îl întrebă pe american.

Bert aruncă o privire profesională pe foaie.

— Poate fi foarte bine avansul pentru răpire. Lasă-mă să copiez numărul de telefon. Am eu grijă să descopăr al cui este.

Mai târziu, în timpul după-amiezii, se întoarseră la Milano. În timp ce Corrado urca scările spre camera iui, auzi clar paşii cuiva care cobora. Ridică ochii şi o văzu.

— Ah, făcu Giulia, care se destinse brusc, ce noroc că ai venit! Tocmai plecam. Văzusem uşa închisă şi mă gândeam că întârzii.

— Am ieşit puţin. Ce s-a întâmplat?

— Speram să te pot convinge să facem interviul acela.

Cattani zâmbi. O privi cu atenţie şi citi pe faţa ei o hotărâre fermă.

— Când îţi intră ceva aici, spuse el, în timp ce o ciocănea cu degetul pe frunte, greu să ţi-o mai scoată cineva, nu-i aşa?

— E o moştenire de familie. Bunicul meu e aşa. Un încăpăţânat foarte scump şi foarte încăpăţânat.

Era îmbrăcată cu o rochie de caşmir albastru şi-l privea calm, luminoasă, cu o seducătoare duioşie. Cum puteai s-o refuzi?!

— Unde facem faimosul interviu? se dădu bătut Cattani.

Fata sări în sus de bucurie. Îl luă de mână şi-l conduse afară, spre maşina ei.

— Dacă ne grăbim, ajungem la timp ca să intrăm direct în telejurnalul de seară!

În faţa camerei de luat vederi, Cattani adoptă un ton sigur şi ferm. Privirea îi devenise agresivă. Vorbea uitându-se drept în ochiul camerei, ca şi cum ar fi vrut să imprime bine în capul cui îl observa, ceea ce se grăbea să comunice:

— Am acceptat să răspund la câteva întrebări, nu ca să-mi fac publicitate. Din păcate, nu mai am nevoie de aşa ceva…

— Domnule comisar, îl întrerupse Giulia, nu este vorba de publicitate. Dumneavoastră luptaţi de mult împotriva clanurilor criminale, riscându-vă viaţa. Acum câteva zile n-aţi ezitat să vă expuneţi din nou, făcând să eşueze răpirea unei fetiţe. Cred că multă lume vrea să ştie cum trăieşte un om ca dumneavoastră.

— N-aş putea să spun că tremur de frică. Asta vreau să fie clar: Nu fac pe mine de frică. Sigur, n-am o viaţă prea veselă. Stau mereu cu degetul pe trăgaci, deseori noaptea dorm cu pistolul sub pernă. Aş rectifica puţin: Tot timpul dorm cu pistolul sub pernă! Aviz amatorilor! Ca urmare, mă cam plictisesc la filmele poliţiste, râse Cattani. Apropo de fetiţa răpită: E ruşinos, e monstruos să implici copiii în rezolvarea unor conturi… Ce să vă mai spun… îmi plac

prăjiturile şi beau multă, prea multă cafea. Am început să fac confidenţe ca o vedetă americană…

— Aveţi mulţi duşmani, nu-i aşa?

Cattani se îndreptă în fotoliu. Îşi fixă cu mai mare intensitate privirea spre camera de televiziune. Părea că aşteptase întrebarea aceea. Îşi alese cu grijă cuvintele ca să răspundă:

— Mi-am făcut mulţi duşmani: oameni care erau siguri că mă pot învinge şi n-au reuşit, care voiau să mă cumpere şi n-au reuşit, pentru că pe mine banii nu mă interesează. Tuturor acestor domni Ie spun acum, profitând că sunt aici, că îi aştept pe ucigaşii lor plătiţi, fără să tremur. Să-şi trimită asasinii: Locuiesc la Milano, Ia pensiunea „Quadrante”. Nu e nevoie să se anunţe telefonic.

Printre cei ce urmăreau interviul era cineva foarte interesat de tot ce spunea Cattani: Laudeo. Întins pe patul celulei, aprinsese televizorul ca să urmărească ştirile. Niciodată nu şi-ar fi imaginat o asemenea surpriză. Îl asculta pe Cattani cu o nelinişte crescândă. Şi, la un moment dat, înţelese că, de fapt, comisarul i se adresa chiar Iui. Ascultă încordat:

— În legătură cu duşmanii mei, tună Corrado, să-mi permiteţi să le adresez un mesaj, mai ales unuia dintre ei. Aş vrea să-i amintesc că s-a scurs perioada ce i-a fost dată ca să-mi dea un răspuns. Un răspuns important. Aş vrea să-i comunic, de asemenea, un număr de telefon. Cu siguranţă, pornind de la acest număr va înţelege multe lucruri.

Cattani luă din buzunar o bucăţică de hârtie. Era foaia găsită în pensiunea de lângă lac, în carnetul răpitorului.

— Numărul este 6974357. Repet: 6974357.

Dacă ar fi putut vedea reacţia lui Laudeo, Cattani ar fi înţeles că mesajul său îşi atinsese ţinta. Laudeo se înfurie groaznic, aruncând cu telecomanda în ecranul televizorului care se sparse, pârâi şi totul se termină într-o sfârâială şi o jerbă de scântei.

Prizonierul era extrem de agitat. Numărul acela de telefon pronunţat de Cattani risca să-I implice în răpirea fetiţei. Era al unui prieten căruia îi dădea ordine prin avocatul Diletti.

Nerăbdător, bătu în uşă chemând gardianul.

— Vreau să-i trimiteţi imediat o telegramă avocatului meu! Îl vreau urgent aici! Şi scoateţi-mi din celulă televizorul ăsta nenorocit! Să nu-l mai văd!

ŞANTAJUL.

Interviul se terminase şi Giulia îl conducea pe Cattani spre ieşire.

— Ai fost grozav, dar spuneai lucruri care te înfioară! îi şopti ea uşor intimidată.

El se prefăcu că nu aude remarca fetei. De fapt, profitase de ocazie ca să-şi transmită mesajele cui trebuia să le înţeleagă. Un mod eficace de a-şi atinge scopul. Giulia, ca ziaristă, era doar instrumentul. Se mai întâmplă, astea sunt regulile jocului!

Promise să treacă pe la mica Greta, de îndată ce va putea.

Gândul Ia fetiţă o înduioşa pe Giulia:

— Ştii că doarme cu păpuşa ta în braţe?

— Mă bucur mult! E o fetiţă minunată. Cred că a fost o lovitură grea pentru părinţii tăi s-o vadă crescând bolnavă mereu şi cu aerul acela detaşat, rupt de realitate.

— Da, aşa este. A stricat practic relaţiile bune care existau între mama şi tata. Dar acum, gata, ajunge cu tristeţea! Aveam intenţia să te invit ia masă…

Corrado încercă o ciudată senzaţie de surpriză. Se uită bine la Giulia şi, pentru prima dată, o privi aşa cum un bărbat priveşte o femeie. Bucuria de a trăi, nevoia de afecţiune se îmbinau în privirea ei, dându-i un aer rugător, irezistibil.

Corrado ţinea mâinile în buzunare. O căldură plăcută începu să-i încălzească pieptul. Spuse:

— Nu mai frecventez de o bună bucată de vreme femeile. Oricum invitaţiile sunt obişnuit să le fac eu. Un macho demodat!

Ea îl fixă cu maliţiozitate:

— Atunci invită-mă tu, s-ar putea să accept!

Cattani se predă:

— Hai să mergem unde voiai să mă duci tu! Dar… reţine, eu te-am invitat, domnişoară!

Giulia îl duse la ea acasă. El rămase foarte impresionat de frumuseţea apartamentului. Covoare sofisticate, mobile de epocă, tavane şi decoraţiuni preţioase. Salonul dădea spre o terasă plină de muşcate şi plante exotice.

— Se vede treaba că ziarişti câştigă destul de bine, afirmă zâmbind Cattani. N-aveţi un post liber?

— Vorbeşti de casă? E un cadou de la bunicul. A fost bancher, dar acum se bucură de bătrâneţe: Stă la soare, în Sicilia.

Giulia avea la gât un lanţ masiv de aur. Cattani îl atinse cu mâna:

— Dar ăsta l-ai luat din economiile tale?

— Nu, mi l-a dăruit mama mea! E bine, curiosule? Sunt sigură că-i dispreţuieşti pe cei cu bani…, comunistule!

Mâna lui Cattani se juca încă cu preţioasele pandantive ale colierului. Giulia îi luă mâna într-ale ei.

— Ai mâinile reci, şopti.

Deşi se simţea atras de fata aceasta atât de tandră, lui Corrado parcă i-ar fi fost teamă de ceva. Zâmbi şi spuse:

— O fi de foame! Bănuiesc că şi voi, bogătaşii, mai mâncaţi din când în când.

— Vai, bietul de tine! Fii liniştit, pregătesc totul într-o clipă! Sunt foarte pricepută, ştii? Mai pricepută decât la jurnalistică.

Fugise deja în bucătărie. O auzea cum scoate farfurii, cum manevrează tigăi, cum aprinde cuptorul. Între timp îi dădea lui indicaţii:

— Tu aşază masa! Găseşti totul în bufet, acolo, jos.

Cina era delicioasă. Iar Giulia, într-adevăr, o foarte bună bucătăreasă. Pregătise rapid un pui după o reţetă

chinezească, cu migdale. Corrado o fixă în timp ce ea mânca lacom.

— Ţie întotdeauna aşa de foame?

— Mănânc mult, aşa e? Şi mama spune acelaşi lucru. Uneori se teme că sunt gravidă!

— Există şi pericolul ăsta? zâmbi comisarul.

— Ei, asta-i bună! Ştii că există o mulţime de trucuri ca să eviţi surprizele! Dar poate nu eşti la curent. Te văd cam dezorientat…

Era o fată fără complexe, obişnuită să vorbească cu cea mai mare naturaleţe şi despre subiectele cele mai delicate. Cattani continua să o studieze, nehotărându-se dacă să se lase cucerit de îndrăzneala ei, sau să reziste. Eroic!

Sunetul telefonului îi întrerupse firul gândurilor. În timp ce fata vorbea la telefon, el îi admira figura delicată.

Lângă telefon era o măsuţă cu o tablă de şah. Privind cum sunt desfăşurate piesele, se gândi la o partidă întreruptă la jumătate. Giulia ridică nebunul şi-l mută într-o altă poziţie.

— Mişcarea mea din această seară, spuse ea interlocutorului, este: Nebun de la C2, la A4.

După ce termină convorbirea, fata spuse:

— Era bunicul meu. Mă sună din Sicilia. Ca să-l fac să se simtă mai puţin singur, joc şah cu el, o partidă lungă. Mâine seară mă sună ca să-mi comunice ce mişcare face el.

— Interesant! Eşti foarte legată de bunicul tău, nu-i aşa?

— Da, e omul cu care simt că am cele mai mari afinităţi.

— Vorbeşte-mi de familia ta! Încerc să-ţi iau şi eu un interviu!

— Ce vrei să ştii? Bunicul meu e fondatorul băncii. Tatăl lui, în schimb, avea o mică flotă care străbătea Mediterana, transportând mărfuri dintr-un port în altul.

Cattani încerca să înţeleagă cum era fata aceea în vinele căreia curgea sânge de armatori şi de bancheri. O studia în timp ce ea turna şampania în pahare.

Giulia surprinse privirea lui şi îi surâse seducător. Ridică paharul şi îi făcu semn să şi-l ia pe al lui.

— Cin-cin! zise şi rămase cu paharul pe jumătate în aer, cu ochii la el, ca atrasă de un magnet. Vrei să rămâi aici în seara asta?

Trăsăturile lui Cattani se înăspriră brusc:

— Aş prefera să nu rămân…

— Ţi-e frică să nu te compromiţi?

El nu răspunse. Giulia păru alarmată:

— Nu-ţi plac?! Sunt urâtă?

— Eşti foarte frumoasă! Eşti foarte… foarte… specială! Nu despre asta e vorba!

— Oh, ai atins punctul slab! Vanitatea! Mai spune-mi o dată! zise ea în extaz.

— Da, Giulia, eşti foarte frumoasă şi periculos de atrăgătoare.

— Mulţumesc! Găsesc că, nici tu nu eşti chiar de lepădat. Mai ales că ştii să mă flatezi aşa cum îmi place. S-ar putea ca în curând să încep să torc ca o pisică. Bine, în seara asta te las să pleci. Cu o condiţie: Trebuie să-mi promiţi că mâine seară vii să mă iei de la birou. Termin la şase.

— Cred că mâine e cam greu. Am ceva, o treabă destul de importantă.

— Nu poţi să mă tratezi aşa! se bosumflă Giulia. Cad la picioarele tale şi tu mă umileşti, mă respingi! Nu eşti deloc un gentleman!

Întinse o mână şi o puse pe mâna lui:

— Spune-mi da! Te rog nu mă necăji! N-am nici o vină că sunt prea bogată pentru gustul tău! O să-l rog pe tata să dea faliment!

Faţa lui Corrado se destinse într-un zâmbet larg. Îi luă mâna şi o cuprinse cu blândeţe între ale sale. Îi aspiră parfumul şi-i sărută degetele ce tremurau uşor…

La pensiune, portarul îi făcu semn arătându-i un tip cu părul ca peria, care stătea într-un fotoliu. Îl aştepta pe el.

Instinctiv, Cattani băgă mâna sub haină şi apucă pistolul. Dar tipul n-avea aer agresiv.

Îl aştepta de cel puţin două ore şi aproape adormise. Când se ridică, precipitat, Cattani avu în faţă un lungan blond cu picioare de cocostârc.

Încă un american! presupuse Cattani.

— Mă trimite Bert, zise. Accentul lui american era frapant.

— Bert văzut tine… la televizor. El zise: Tu nebun! El fricã pentru tine. Eu garda ta.

— Cum te cheamă? Cum zice la tine? Vineri, presupun…

— Bob! Dar toţi spune linx… linx.

Puse arătătorul pe un obraz.

— Eu ochi de linx, râdea el foarte satisfăcut. Niciodată greşit ţinta! Claro?

Cattani trebuia să lase capul pe spate ca să-l privească.

— Ascultă, Bob, mă descurc şi eu destul de bine. Spune-i lui Bert că n-am nevoie de o gorilă şi mai ales blondă…

— O. K.! Dar tu trebuie ia cartea asta!

Era un tom enorm. Cattani îl deschise. Înăuntru era o gaură şi ascundea un pistol 44 Magnum…

Ca-n filmele proaste! îşi zise iritat comisarul.

— Am deja tipul ăsta de carte!

— Da, dar Bert zis asta ajută dormi bine. Uşor de citit!

— De acord, Bob!

Voi să-l salute cu o bătaie pe umăr. Dar cum să ajungă până acolo?! Nu-i de mirare că au ajuns primii pe Lună!

A doua zi, se întâmplă ceva ciudat. După-amiază, la studioul unde lucra Giulia, o secretară i-a predat fetei un pachet.

— L-a adus un poştaş. Este videocaseta pe care ai cerut-o. A zis că pe cealaltă să te duci să ţi-o iei singură. Se găseşte la hala de macerat deşeuri, la Quarto Oggiaro.

— Cum?! zise Giulia care nu înţelegea nimic.

Ea nu ceruse nimănui nici o casetă şi n-avea deloc intenţia să meargă să mai ia una de la Quarto Oggiaro, o periferie îndepărtată a oraşului.

Secretara îşi deschise braţele a neputinţă şi dispăru, lăsând pe masă pachetul cu caseta video.

Giulia o cântări în mână, contrariată. Era mai bine să vadă despre ce e vorba. Introduse caseta într-un aparat video şi văzu o scenă care o lăsă literalmente cu gura căscată.

Era mama ei, Anna, care făcea streap-tease. Era o filmare făcută cu mult timp în urmă. Avea în jur de douăzeci şi cinci de ani.

În timp ce ea îşi scotea hainele, o voce o dirija cu un ton aproape ironic:

— Hai, domnişoară, dacă chiar vrei să faci cinema, atunci trebuie să fii mai îndrăzneaţă! Hai, un pic de sentiment în timp ce-ţi scoţi sutienul!

În fundal se auzeau râsete batjocoritoare. Cineva făcea aprecieri asupra formelor anatomice ale femeii. Pe televizor Giulia o putea vedea acum pe mama ei complet goală. Urmând indicaţiile regizorului invizibil, dădea din şolduri, se arăta din profil, se maimuţărea. Grotesc!

Fata nu reuşi să depăşească şocul pe care-l resimţea. Nu se simţise nicicând aşa de umilită! Dincolo de uşa de sticlă văzu profilul lui Corrado. Îşi reveni, stinse imediat televizorul, ascunse caseta în poşetă şi se forţă să se poarte natural.

— După cum vezi, am venit chiar mai devreme. Nu e încă şase! îi spuse Cattani.

În alte condiţii Giulia l-ar fi îmbrăţişat fericită. Dar acum îngăimă formal un salut. Prezenţa lui Cattani o încuraja totuşi, căci voia să clarifice afacerea aceea jalnică. Cine îi trimisese caseta?! Şi ce anume voiau să obţină de la ea?

— Îmi faci o plăcere? Mă conduci la Quarto Oggiaro? Trebuie să văd pe cineva, îl rugă ea pe Corrado, care percepu o notă de îngrijorare în vocea ei.

— Ce s-a întâmplat? E ceva în neregulă?

— Nu, nişte disensiuni familiale.

Deşi o ştia veselă şi vorbăreaţă, de data asta Giulia conducea concentrată, păstrând o tăcere ciudată. Cattani înţelese că era ceva mai grav decât voia ea să lase să se înţeleagă.

Maşina străbătea de-acum periferia. Încetini ca să treacă de poarta unei clădiri ce părea pustie. Şi, în sfârşit, Giulia frână, oprindu-se în faţa unei hale cenuşii.

— Aşteaptă-mă! mă întorc în două minute.

Cattani intră în alertă. Locul acela nu-i plăcea deloc! Ar fi preferat să n-o lase singură, dar fata îi refuză ajutorul.

Giulia intră în hală. În lumina slabă răspândită de un bec aprins departe, se observau suluri imense de peliculă, unul peste altul, formând coloane care proiectau umbre umflate, înspăimântătoare. Ciorchini de peliculă acopereau până la refuz nişte mese. Spirale de peliculă se întindeau şi pe jos, ca nişte şerpi. Era locul unde se macerau aceste deşeuri.

— E cineva aici?! strigă Giulia, neliniştită, ca şi cum ar fi vrut să nu-i răspundă nimeni.

Exact în clipa aceea, îi apăru în faţă un om care făcu să-i lucească sub nas lama unui cuţit. Giulia era gata să scoată un urlet. Dar un alt bărbat o apucă de umeri apăsându-i o mână pe gură.

Cei doi o târâră în fundul halei, în zona luminată de bec. Domnea un miros acru, insuportabil. Venea de la o cisternă plină de acid, în care pelicula era trasă de nişte pale enorme, ca să fie tocată şi transformată, până la urmă, într-un fel de praf.

Unul din agresorii Giuliei apăsă un buton şi palele începură să se învârtească. Acidul începu să fiarbă macerând pelicula. Giulia era la mai puţin de un metru de cisternă. Cei care pornise mecanismul palelor îi rupse bluza. Începu să-i pipăie cu aviditate sânul. Îi sufla în faţă un damf de bere.

— Ascultă, păpuşo, dacă eşti bună cu mine, bine! Dacă nu, te arunc acolo, înăuntru, în acid! Ştii ce arde?!

Îi ridică brutal fusta, în timp ce Giulia se sprijinea cu mâinile de pământ, în tentativa disperată de a se ridica.

De cealaltă parte a halei, ajunse ecoul uşii care se deschisese.

Cattani auzise zgomotul palelor puse în funcţiune. Se alarmase şi venea în grabă.

— Giulia… Giulia! o strigă pe fată, dar maldărele de peliculă îl împiedicau să vadă ceva.

Cei doi agresori slăbiră strânsoarea. Dar, înainte de a fugi, unul din ei o înşfacă pe Giulia de gât, se aplecă spre ea cu ochi holbaţi şi rânji:

— Spune-i lui taică-tău că prietenii nu trebuie trataţi aşa! El trebuie să facă ceea ce ştie că are de făcut! Cât despre regulat, poate altă dată. Oricând la dispoziţia dumneavoastră!

Era înspăimântată de moarte şi-l privea ca hipnotizată. El o apucă de păr şi o trase cu sălbăticie. Apoi o lovi cu pumnul în faţă, izbind-o cu capul de cisternă.

Cattani observă două umbre care se strecurau spre o ieşire laterală în fugă. Trase două focuri care se pierdură însă în gol. Nu reuşea să înţeleagă de ce Giulia nu dăduse nici un semn de viaţă, deşi el continua să o strige.

Ascultă zgomotele care veneau din spatele grămezilor de peliculă. Scoase un oftat de uşurare când auzi un geamăt.

Când o găsi, Giulia era leşinată. O luă în braţe şi o scoase de acolo.

Fata îşi reveni la spital. Avea o vânătaie pe obrazul stâng, o rană la buză şi zgârieturi adânci pe piept.

Întinse o mână spre Corrado şi-l imploră:

— Nu mă lăsa singură aici! Te implor!

— Fii liniştită, nu plec!

O privea ca şi cum ar fi dorit s-o mângâie cu privirea. O privire tristă, tristeţe ce nu putea fi mascată de zâmbetul lui forţat.

Dintr-o dată ea îşi schimbă expresia feţei, încruntând fruntea:

— A fost îngrozitor! Aşa de îngrozitor! Mamă!

După ce şocul trecu, începu să-şi amintească unele amănunte oribile. Revedea ochii monstruos de cruzi ai

bărbatului care o înşfăcase de gât. Se gândi la cuvintele ameninţătoare la adresa tatălui ei:

— E un şantaj! Contra tatei… Nu ştiu ce vor de la el. Dar tu nu mă părăsi! Mi-e frică!

Corrado făcu semn afirmativ cu capul. Se aplecă spre ea şi o sărută uşor pe buze.

— Nu, fetiţo, n-am să te părăsesc! Cum aş putea să fac aşa ceva?! Fetiţo!

ADUNAREA.

De îndată ce ieşi din spital, Giulia se duse la mama ei şi îi dădu caseta video.

Anna spuse imediat că nu era cazul să facă din asta o tragedie, fusese un capriciu de tinereţe.

— Ce vrei, îmi băgasem în cap să devin actriţă, aşa că m-am lăsat convinsă să dau proba aceea. Cum m-ai găsit? N-arătam rău deloc, nu-i aşa? râse ea pe neaşteptate, dar nu era un râs prea vesel.

Puţin surprinsă, Giulia îşi privi mama şi văzu că era o femeie încă foarte tânără, plină de viaţă.

— Mamă, eşti foarte frumoasă şi acum!

— Tatăl tău m-a despărţit de cinema. De dragul lui am renunţat.

— Atunci îl iubeai!

— Sigur că da! răspunse Anna şi o umbră melancolică îi trecu pe chip. Pot spune că am format ani de zile un cuplu fericit, eu şi tatăl tău. Până când s-a născut Greta. Fetiţa aceasta aşa de fragilă şi nefericită ar fi trebuit să ne unească şi mai mult. Până la urmă, ne-a îndepărtat total unul de celălalt.

— Am impresia că tata a lăsat să se deterioreze relaţia voastră aproape cu resemnare, fără să facă nimic ca să îndrepte lucrurile.

— Nu-i fă o vină din asta! Are atâtea probleme! Nu-i place munca la bancă, nu e în largul lui în mijlocul intrigilor pe care le provoacă banii. Doar ştii că e înclinat spre artă şi adevărata lui vocaţie era aceea de pianist.

— Aşa e. E fericit doar când se poate aşeza liniştit la pian.

— O, Giulia!

Brusc, mama ei îşi schimbă dispoziţia. Îşi ascunse faţa în poala fetei şi izbucni în lacrimi:

— Nu-i spune nimic tatălui tău de filmul acela, te rog. N-ar suporta umilinţa!

Giulia îi mângâia părul, chiar dacă femeia aceea nu fusese niciodată foarte apropiată de ea. Când era mică, suferise mult văzând-o atât de preocupată de ea însăşi, de distracţiile ei, de bijuteriile ei.

— Nu, promise, n-o să-i spun nimic tatei!

Dar în sinea ei îşi zise că umilinţele tatălui ei erau altele. El ştia foarte bine că soţia lui avea o relaţie cu directorul general al băncii, Alessi.

În momentul acela, bancherul era în biroul său. În faţa lui, de cealaltă parte a mesei se afla chiar Alessi, adevăratul creier al băncii.

— Suntem obligaţi, Carlo, n-avem încotro, spuse brutal Alessi. Dacă renunţăm la afacere, sucursala noastră din Hong Kong dă faliment. Suntem fără lichidităţi, nu uita!

Carlo Antinari scoase un oftat adânc. Se ridică şi făcu câţiva paşi prin cameră.

Era neliniştit, căci în el se dădea eterna luptă între regulile dure ale afacerilor şi conştiinţa de om cumsecade, al cărei glas îl înăbuşise de atâtea ori.

— De data asta nu mă simt liniştit! Am o bănuială ciudată, o presimţire că e mai bine ca, de data asta, să rămânem în afara acestei afaceri, crede-mă Dino!

Alessi se ridică în picioare. Era un bărbat suplu, cu prestanţă, cu păr ondulat, strălucitor.

— Ai avut întotdeauna încredere în mine, Carlo! Cred că trebuie să ai şi de data asta!

— Da, dar în celelalte ocazii am dat asistenţă financiară comerţului obişnuit cu arme. Aici însă e vorba să acoperim o vânzare de material de război, total ilegală. O afacere de piraţi, nu de bancheri!

— N-ai de ales, Carlo! Ţi-au răpit fata ca să te facă să te supui, spuse Alessi şi-l privi în mod ambiguu. Cine ştie ce alte mijloace de şantaj ar mai putea folosi?!

În seara aceea, întorcându-se acasă, bancherul o găsi doar pe Giulia. Greta adormise, iar soţia lui ieşise. Ca de obicei…

— Ah, da, Anna trebuia să meargă la teatru cu Alessi…

Încerca să pară liniştit şi să-şi ascundă amărăciunea. Apoi îşi dădu seama că Giulia avea vânătăi pe obraz.

— Ce-ai făcut cu faţa ta?! Ce ţi s-a întâmplat? Spune!

— Nimic tată! M-am lovit. Un accident neimportant.

Giulia îşi observa tatăl, în timp ce pe el îl cuprindea mâhnirea. Îl considerase întotdeauna un om foarte singur, închis în sine. Îl iubea, dar nu se recunoştea în firea lui interiorizată.

Ea semăna mai degrabă cu bunicul ei, veselă şi înclinată spre lucrurile practice.

— Mi-e teamă să vă mai ţin aici! spuse întunecat bancherul. Poate ar fi mai bine dacă tu, Greta şi mama aţi merge câtva timp în Elveţia…

— Ce se întâmplă, tată, mai sunt şi alte pericole?

— Nu ştiu. Dar sunt foarte îngrijorat.

— Tată! Nu te las singur. Şi cred că nici mama n-o să te lase, îl asigură Giulia.

În realitate, nu era deloc aşa. Mama îl lăsa singur, şi încă cum! Cu fiecare zi se înstrăina tot mai mult de el. Iar el devenise de-acum un străin pentru ea. Giulia o ştia foarte bine, iar tatăl ei era şi el conştient de asta.

Dacă ar fi putut s-o vadă, ar fi constatat că, din păcate, are dreptate. Femeia se afla în altă casă. Lângă ea, în pat, era Dino Alessi. În timp ce ea ieşea din aşternut şi-şi punea un halat de mătase, el se întinse pe spate, aprinzându-şi o ţigară.

— Mâine nu ne putem vedea… mă duc la Roma, am o reuniune importantă, îi comunică el pe un ton sec. Ca un funcţionar conştiincios.

La Roma, „reuniunea importantă” era stabilită în biroul profesorului Mattinera, un tip cu faţă de nevăstuică, cu ochii ca două crăpături, care sclipeau în spatele lentilelor.

Se aşezară în jurul unei mese mari, rotunde. Alături de ei doi, stătea un al treilea personaj. Avea părul negru şi faţa măslinie. De îndată ce se aşeză, luă un trabuc imens şi, în timp ce îl aprinse, inelul masiv de pe degetul mic sclipi din zeci de faţete. Numele lui era Kemal Yfter, turc de origine.

Înainte să înceapă discuţia, Alessi fu chemat de urgenţă la telefon. Îl căuta avocatul Diletti, de la Milano, care trebuia să-l informeze despre un fapt nou ce putea avea consecinţe catastrofale. Diletti se întorsese atunci de la închisoarea din Bergamo, unde îl văzuse pe Laudeo.

— I-ai vorbit? întrebă Alessi.

— Sigur că i-am vorbit!

— L-ai povestit tot?

— Sigur că da!

El avusese misiunea de a-i relata lui Laudeo că „prietenii” erau foarte supăraţi pe el. Şantajul contra lui Antinari era considerat o nebunie. Comportarea sa provocase doar nemulţumire şi risca să creeze multe piedici în calea succesului afacerii, ceea ce nu le convenea deloc.

— I-am explicat totul în amănunt, îl asigură la telefon Diletti.

— Şi ce-a spus?

— Voia să ştie de Ia cine veneau instrucţiunile. I-am spus că-sunt sfaturile tale şi ale celorlalţi prieteni.

— Bine, bine!

— Bine pe dracu'! Şi-a pierdut capul de tot. A spus că îşi dă seama foarte bine ce semnificaţie avea mesajul vostru. După părerea lui tu şi Yfter vreţi să-l eliminaţi. A spus că ştie el cum să se răzbune. Că nu se va lăsa atât de uşor îndepărtat.

Alessi încruntă uşor fruntea umedă de sudoare. Avea un aer foarte alarmat. Yfter şi Mattinera schimbau priviri interogative.

— Vrea să vorbească, spuse la telefon avocatul. Mâine se duce la el Cattani, care i-a dat o săptămână de gândire. Iar el vrea să mărturisească tot.

Punând telefonul în furcă, Alessi avu o grimasă de mânie feroce.

— Fiu de căţea! ţâşni imprecaţia.

Îi puse la curent şi pe cei doi şi apoi încheie grăbit:

— În condiţiile astea, nu ne rămâne altceva de făcut decât să renunţăm la afacere. Prea riscant!

Ochii lui Yfter deveniră ca doi tăciuni aprinşi. Turcul dădu un pumn în masă:

— Nu, urlă, nu putem lăsa să se ducă totul de izbelişte, din cauza unui nebun!

Profesorul Mattinera îşi ţuguie şi mai mult botul de nevăstuică. Era unul din oamenii aparent timizi, care în copilărie au fost nevoiţi să suporte teroarea unui tată excesiv de sever şi au crescut interiorizaţi, marcaţi chiar fizic: Stau mereu cu genunchii lipiţi, cu braţele adunate pe piept, într-un gest de autoprotecţie. Sunt oameni periculoşi, capabili de gânduri feroce. Ca cel ce i se contura acum în minte lui Mattinera. El sugeră:

— Poate avem încă timp să ne punem la adăpost…

Yfter o prinse din zbor:

— Aşa e, e o idee bună! E o idee foarte bună!

— Da, dar eu nu pot hotărî singur, avertiză Mattinera. Nu e vorba că mă dau înapoi. Dar nu acţionez personal. Reprezint interesele altora. Trebuie să mă consult cu ei. Vă rog să mă scuzaţi!

Îl văzură dispărând, puţin încovoiat, în spatele unei uşi pe care avu grijă să o închidă după el. Dădu un telefon şi peste câteva minute veni înapoi.

— Merge, şi ei sunt de acord! Spuse.

În ziua următoare, Laudeo se trezi cu o durere cumplită de cap. În zadar îşi masă tâmplele. Renunţă la gimnastica de dimineaţă şi făcu un duş mai lung ca de obicei. Durerea continua să-i apese creierul. Auzi cheia răsucindu-se în

broască şi în cadrul uşii îl observă pe Antonio, gardianul care îi servea în fiecare dimineaţă micul dejun.

— V-am adus o cafea, domnule.

— Mulţumesc, Antonio! Chiar simţeam nevoia să beau o cafea!

— A venit persoana aceea pe care o aşteptaţi, domnul Cattani, anunţă gardianul.

Laudeo dădu din cap, spuse că va fi gata în câteva minute. Gardianul salută politicos şi plecă.

Parfumul cafelei îi dădea un sentiment de uşurare. Laudeo luă ceşcuţa şi bău aproape totul dintr-o sorbitură. După câteva secunde, o arsură sfâşietoare în stomac îl făcu să se chircească. Se contorsionă, stacojiu la faţă, simţea că-şi pierde respiraţia.

— Ajutor! M-au otrăvit! fură ultimele lui cuvinte.

Căzu întâi în genunchi, apoi se prăbuşi la pământ.

Îl găsiră crispat, cu braţele strânse pe stomac; genunchii aduşi spre bărbie. Părea unul din corpurile acelea pietrificate de lavă la Pompei, în timp ce dormeau adânc, sau poate chirciţi şi ei datorită arsurii…

Tot restul dimineţii fu o agitaţie nemaipomenită în închisoare. Consultaţii medicale, explicaţii la Minister, la Roma. Antonio, gardianul, dăduse o primă versiune asupra celor petrecute, apoi o pornise spre casă. Dar, în timp ce-şi conducea Fiatul său 127, tremura la ideea interogatoriului pe care trebuia să i-l ia judecătorul. Locuia în afara oraşului. Mergea acum de-a lungul unui drum în urcuş. Tocmai se pregătea să ia curba, când văzu în oglinda retrovizoare un camion care-l talona. Fu chestiune de o clipă: Camionul lovi violent maşina şi o aruncă în afara drumului, făcând-o să se rostogolească pe povârniş.

Carcasa maşinii se opri cu roţile în aer, într-un copac. Puţin mai sus, pe povârniş, zăcea trupul gardianului, cu capul zdrobit, în timp ce şiroaie de sânge colorau în roşu iarba din jur.

Nu fusese asasin decât câteva ore…

ASIGURAREA.

Satul se afla în apropiere de Bergamo şi putea fi foarte bine considerat un cartier periferic al oraşului. Acolo unde casele se învecinau cu câmpia, se afla o construcţie umilă, coşcovită, în mijlocul mărăcinilor şi aproape de malul unui râu. Acolo era locuinţa gardianului Antonio Viviani.

Văduva îşi purta deja doliul când Cattani a ajuns la ea. Era o femeie plăpândă, fără o vârstă precisă, închisă în durerea ei copleşitoare. De îndată ce văzu legitimaţia comisarului, îl conduse pe Corrado în cămăruţa sărăcăcioasă care era şi salon şi sufragerie.

— M-a lăsat cu doi copiii se jelea ea. N-am un ban! N-am nimic!

— Dar cum se poate asta?! îl cunoşteam pe soţul dumneavoastră. Era un om înţelept, o fi avut el vreo economie pusă de-o parte! se prefăcu mirat Cattani.

— Da de undei Leafa ajungea şi nu prea. Pe carnetul de economii cred că sunt cel mult trei sute de mii de lire. Sunt la pământ, ce mai!

— Şi totuşi Antonio mi-a spus că, în ultimul timp, a lucrat în plus, în afară de serviciu, gândindu-se la nevoile familiei.

Cattani căuta să smulgă de la văduvă vreun amănunt, vreun indiciu care să-l ajute în continuarea cercetărilor.

Încercările lui părură încoronate de succes când femeia făcu aluzie la o poliţă de asigurare.

— Ce fel de asigurare?! întrebă comisarul.

— Nu prea ştiu despre ce-i vorba. Dar acum zece, cincisprezece zile a semnat o poliţă la Asigurările Mondiale. Cred că e pe-aici, pe undeva.

Făcu un gest vag, spre camera în dezordine.

— Trebuie s-o caut în linişte. Trebuie să fie pe aici pe undeva.

Asta-i o treabă pentru Bert, se gândi Cattani şi, de îndată ce se întoarse la Milano, îl căută pe american.

Bert sosi însoţit de cei doi îngeri păzitori: Bob, lunganul şi Charlie, tipul cu aer şi mai ciudat, cu nasul strâmb şi

picioare crăcănate, genul de anti-erou din filmele americane.

Cattani îi puse la curent cu evenimentele şi le ceru să afle cine sunt titularii Asigurărilor Mondiale.

Bert îi pasă cererea lui Charlie.

— El e foarte bun în tipul ăsta de verificări. Eu şi Bob plecăm la Basel. Yfter e acolo. Are în program o întâlnire cu ştabi de prima mână. Încercăm să plasăm câteva microfoane ca să ascultăm ce planuri mai au. Trebuie să ne informăm permanent, nu? Să ţinem pasul cu ei.

— Atunci, ne vedem când te întorci, spuse Cattani.

— De acord! între timp tu distrează-te puţin! Ţine-i de urât domnişoarei Antinari! îi făcu Bert cu ochiul şi râse aluziv.

Charlie reuşi să-i procure lui Cattani informaţiile de care avea nevoie. Îi dădu o foaie pe care, când o citi, acesta scoase un fluierat de surpriză, căci cincizeci şi unu la sută, adică majoritatea acţiunilor de la Asigurările Mondiale, aparţinea Băncii Antinari.

Antinari! Începea să devină un nume cam prea des întâlnit. Toate indiciile conduceau la bancă. Totul părea să se învârtă în jurul ei.

Cattani hotărî că în stadiul acela trebuia neapărat s-o vadă pe Giulia. Fata însă nu-i rezervă o primire prea călduroasă. Era mai degrabă jignită căci el lipsise de la ultima lor întâlnire şi nu apăruse deloc trei zile.

— S-au întâmplat o mulţime de lucruri, fu justificarea lui cam vagă. Te rog să încerci să înţelegi!

Îi sărută mâinile pe rând, concentrat de parcă ar fi căutat diferenţele dintre ele.

Giulia continua să rămână bosumflată.

— Puteai măcar să te prezinţi cu un buchet de flori, ca să te iert! Să încerc să te iert!

— N-am urmat şcoala manierelor elegante, spuse el. Şi acum, dacă vrei să mă asculţi, ţi-aş cere o favoare! O mare favoare!

— Aha, de asta ai venit! Vrea o favoare, dumnealui.

Iritarea ei era acum evidentă şi netrucată, iar o expresie mai aspră, de resentiment întunecat, i se întipări pe faţă.

Cattani făcu ceva eforturi până o îmbuna. În sfârşit se aşează în faţa fetei şi, calm, grav, îi vorbi despre văduvă şi despre poliţa pe care soţul acesteia o semnase cu Grupul de asigurări al băncii tatălui ei.

— De ce nu faci o faptă bună, Giulia? Telefonează ca să controlezi dacă e adevărat şi intervino să-i facă plata mai repede! Pentru biata femeie, e vital. Tu poţi s-o salvezi!

Giulia acceptă, îl chemă la telefon pe directorul Asigurărilor Mondiale şi ceru amănunte despre dosarul care o interesa.

Ciocănea cu un creion într-un bloc-notes aşteptând să i se dea amănuntele solicitate. Începu să scrie ceea ce îi relata directorul. La un moment dat, nu mai luă notiţe şi-l privi pe Cattani cu o expresie stupefiată.

— Sunteţi sigur, domnule director?!

De cealaltă parte se auzea vocea cuiva care jura că e absolut sigur de informaţiile date.

La terminarea convorbirii, Giulia îl privi cu ochi mari pe Cattani:

— Ştii pentru ce cifră era asigurat prietenul tău, gardianul? Cinci sute de milioane! Aş zice că nu era deloc sărac! Pentru cifra asta trebuia să plătească o taxă anuală astronomică.

— Sau, spuse Cattani, nu plătea el. După cum bănuiam, l-au cumpărat. Cineva i-a făcut cadou poliţa aceea şi, la prima ocazie, i-a cerut în schimb o favoare. El a pus otrava în cafeaua lui Laudeo. Nu mai încape nici o îndoială!

Giulia era tulburată de ceea ce aflase. Ca ziaristă ştia câte ceva despre intrigile şi poveştile astea sângeroase. Dar să le trăieşti pe viu, să fii în mijlocul lor… Era ceva groaznic!

— Poate-mi dai o mână de ajutor să înţeleg mai bine povestea asta, spuse Cattani.

— Habar n-am cum! De unde să încep?

— Eu aş avea o idee. Ascultă-mă! Dacă cineva îşi face o asigurare pe viaţă, compania de asigurări pretinde un certificat medical. Vrea să ştie dacă sănătatea ta e bună sau riscă să plătească prea repede o sumă mare.

Giulia urmărea cu atenţie spusele lui Cattani, dar nu intuia unde voia acesta să ajungă.

El o lămuri:

— Vreau să ştiu ce medic consultă clienţii de la Asigurările Mondiale. Poate are şi o fişă a gardianului Viviani. E clar? Ar fi interesant să aruncăm o privire pe documentul acela.

Pentru Giulia nu era o problemă să afle cine consulta clienţii de la Asigurările Mondiale: Era vorba de doctorul Morrone.

Sâmbătă, când cabinetul doctorului era închis, Giulia se prezentă la portarul imobilului. Avea o fustă foarte scurtă şi-şi luase un aer provocator. De altfel, nu era atât de greu.

— Trebuie să merg la doctorul Morrone! spuse făcând-o pe fandosita, ca şi cum ar fi căutat complicitatea portarului.

— Dar cabinetul e închis azi! răspunse omul, holbându-se la fată.

Ea se prefăcu că trebuie să-şi aranjeze un ciorap, distrăgându-i şi mai mult atenţia acestui umil admirator.

De neatenţia portarului profită Cattani, ca să intre pe furiş în clădire. La primul etaj, găsi ceea ce căuta, uşa pe care era plăcuţa: „Cabinet medical, doctor Enrico Morrone.”

În timpul ăsta, Giulia continua s-o facă pe zăpăcita.

Sus, Cattani se lupta cu broasca uşii. Reuşi s-o deschidă şi începu să caute dulapul metalic în care erau fişele clinice. Îl observă într-un colţ şi începu să scotocească, controlând meticulos un compartiment după altul. Găsi fişa lui Viviani. Ceea ce văzu îi confirmă că, încă o dată, flerul nu-l înşelase. Din fişă rezulta că gardianul Viviani avusese o tumoare în stadiu avansat!

Corrado se întoarse la văduvă împreună cu Giulia ca să-i povestească incredibila descoperire. Femeia izbucni într-un plâns dezlănţuit.

— Da, recunoscu ea, era grav bolnav. Ştia că e condamnat şi făcuse asigurarea pentru noi, pentru familie.

Mototolea cu mâinile ei umflate o batistă. Din când în când îşi ştergea ochii.

Lui Cattani îi era tare milă, dar trebuia să afle adevărul.

— Ştiţi ce a trebuit să facă soţul dumneavoastră în schimbul acelei asigurări? Să toarne otravă în cafeaua lui Laudeo!

— Nu! protestă violent femeia.

Avea faţa descompusă şi privea cu ochii mari când la Giulia, când la Corrado. Ce voiau intruşii aceia doi? Să murdărească memoria soţului ei? El era bun, n-ar fi fost în stare să facă aşa ceva.

Dar încet, încet, îşi făcu loc în sufletul ei o altă bănuială. Nu se temea atât să nu compromită bunul nume al soţului ei, cât să nu piardă cumva banii aceia.

— Sunteţi aici pentru că Asigurările Mondiale nu vor să plătească, nu-i aşa? Încercaţi să mă înşelaţi!

— Nu vă fie teamă, o să tac, veţi avea banii. Dar trebuie să ştiu cum s-au desfăşurat lucrurile. Ştiţi că soţul dumneavoastră a fost ucis? încercă Cattani s-o lămurească.

Încă o dată femeia rămase stupefiată. Corrado continuă:

— N-a fost un accident… poate că el ştia prea bine ce-l aşteaptă.

— Cine a fost?! scâncea femeia, strângând pumnii. Vreau să ştiu cine a fost!

— Cei care l-au plătit. Cei care vă permit acum să luaţi cinci sute de milioane. Trebuie să ne ajutaţi să-i descoperim!

— Eu?! Şi ce vă pot eu spune?

— Încercaţi să vă amintiţi dacă în ultima vreme îl căutase cineva.

Femeia se încruntă, chinuindu-se să-şi amintească.

— Da… parcă a venit cineva… era un domn înalt, chel, gras.

Lui Cattani îi fură de-ajuns amănuntele acelea. Era clar că Diletti, avocatul lui Laudeo, pusese să i se toarne otravă în cafeaua propriului său client.

Făcură drumul spre Milano pe o ploaie deasă, care răpăia monoton pe capota maşinii.

Giulia apăsă pedala frânei şi opri într-o piaţetă. Cattani nu înţelese de ce.

Fata se întoarse spre el, zâmbind cu duioşie, dar şi cu o nuanţă de sfidare:

— Nu aşa fac oare îndrăgostiţii?! Nu se opresc ei pe marginea drumului?! Nu este acesta un drum? Nu suntem noi doi…?

— Şi noi ce legătură avem cu asta? întrebă uşor absent Cattani.

— Aveam chef să te sărut…

— Nu vezi că încep să încărunţesc?

— Ai să fii şi mai fascinant cu părul alb! Vei fi irezistibil! Voi avea mult de luptat cu concurenţa…

Cattani întinse mâna şi o strecură în părul lung al Giuliei. Era o umbră de melancolie în ochii lui în timp ce o contempla pe fată. De mult nu mai privise o femeie în felul acela. Îi cuprinse faţa în mâini. O îmbrăţişa în tăcere. Ea închise ochii şi i se abandonă tandru ca o pisică ce toarce.

— Ce vrei tu de la mine? Eşti tânără, frumoasă, bogată. Ce pot fi eu pentru tine? O aventură palpitantă, un capriciu…

Giulia nu mai zâmbea. Avea o expresie foarte serioasă când îi răspunse:

— Şi dacă te-aş iubi? Nu mă crezi în stare de asta, aşa-i? Sunt prea necoaptă şi prea bogată, nu? Sunt o răsfăţată nesuferită a mediului din care fac parte…

De câte ori auzise Cattani vorbele astea: „Te iubesc!”? Şi de câte ori le spusese el însuşi? Crezuse că nu mai aveau cine ştie ce sens pentru el. Şi totuşi, auzindu-le acum din gura Giuliei, i se părea că sună încă proaspăt. Trezeau în el vechi duioşii.

Ea îl cuprinse cu o mână pe după gât şi-şi sprijini fruntea de a lui. Avea un parfum minunat. Era ca o beţie luminoasă.

El o ţinu strâns şi îi şopti tandru la ureche:

— Eşti nebună, micuţa mea, să te încurci cu un hoinar dezrădăcinat, ca mine. Eşti atât de nebună şi atât de frumoasă…

Ea murmură închizând ochii:

— Eşti minunat, eşti atât de minunat! N-am fost în stare nici măcar să visez un bărbat ca tine! Eşti frumos ca Adam!

Corrado o trase spre el şi o sărută. La început abia simţit, apoi plin de pasiune.

Îi apărură în minte femeile din viaţa lui, atât de frumoase şi atât de nefericite!

Ca să scape de tristeţea care simţea că-ţ cuprinde, se afundă şi mai mult în sărutul acela fără sfârşit.

BANCA.

Doctorul Morrone era foarte neliniştit. Îşi dăduse seama că cineva îi umblase prin dosarele din dulapul metalic. După un control sumar, descoperi că lipsea fişa gardianului Viviani, al cărui caz îi dăduse deja multe bătăi de cap. Şi uite că acum îi complica şi mai mult viaţa.

Luă telefonul şi formă precipitat un număr.

— Vreau să vă avertizez, spuse pe un ton aspru interlocutorului său, că n-am deloc nevoie de necazuri. Cineva a sustras fişa lui Viviani! Nu ştiu în ce scop şi nici nu mă interesează. Dar să ştiţi un lucru: Dacă trebuie să plătesc eu oalele sparte în povestea asta, atunci spun tot. Pentru că m-aţi înşelat. Mi-aţi spus că facem o faptă bună, că facem o plăcere unui prieten, care ţinea la sărăntocul acela. Nu mi-aţi spus că era la mijloc o crimă. Vreau să ies din povestea asta. Dacă se întâmplă ceva, eu spun tot ce ştiu! Tot!

Dar doctorul Morrone nu mai avu timp să spună nimic căci, spre miezul nopţii se petrecu ceva oribil în casa lui: Cineva intră pe ascuns. Medicul, alarmat de zgomote, s-a

trezit şi a vrut să vadă ce se întâmplă. Pe neaşteptate, două mâini l-au înşfăcat de gât, sufocându-l.

După puţin timp, corpul doctorului Morrone fu aruncat pe fereastra deschisă, de la etajul patru.

Părea un adevărat blestem! Ca şi cum o mână nevăzută îşi luase sarcina de a elimina toţi martorii incomozi din povestea asta. În aceeaşi noapte, o scenă asemănătoare avu loc în casa văduvei Viviani. Dimineaţa femeia fu găsită trântită pe jos, moartă.

Un fir invizibil lega toate aceste evenimente. Venturi era mai mult decât sigur de asta. Răpirea fetei bancherului, otrăvirea lui Laudeo, uciderea gardianului. Şi acum, aceste două noi victime… Magistratul încerca să înţeleagă care putea fi legătura între toate acele episoade. Cu siguranţă ele aveau un fapt ciudat în comun: De fiecare dată, era la mijloc comisarul Cattani.

Curios personaj! gândi Venturi. Deşi era suspendat, Cattani umbla de colo colo făcând pe şeriful. Ce-avea de gând?!

Magistratul îl convocă în biroul lui. Îl întâmpină cu multă răceală, aproape nepoliticos.

— Nu-mi place deloc, spuse, că dumneavoastră vă amestecaţi în lucruri pe care le anchetez eu. Aş putea să vă arestez!

— Vă rog, replică Corrado ironic, dumneavoastră puteţi.

— Credeţi că sunteţi primul din clasă, nu-i asa?

Vocea magistratului luase deodată un ton diferit, străbătut de melancolie.

— Am mare respect pentru dumneavoastră, dar câte ceva suntem în stare să facem şi noi. De pildă, am descoperit că aţi pătruns în cabinetul doctorului Morrone luând fişa acelui nefericit Viviani, gardianul.

— Nu neg…

— Bravada dumneavoastră a costat însă viaţa medicului. Eu ajungeam la aceleaşi rezultate cu metode diferite. Ştiam că Viviani avea o tumoare. Medicul legist scrisese lucrul

ăsta în raportul său, imediat după ce autopsiase corpul gardianului ucis. Ştiţi ce-am găsit în haina lui? Chitanţa unei asigurări pentru cinci sute de milioane. Dumneavoastră ce-aţi făcut cu aceste două elemente în mână? Aţi bănuit o înşelătorie pusă la cale cu complicitatea doctorului Morrone. Numai dacă medicul ţinea ascunsă prezenţa tumorii societatea de asigurări putea accepta o poliţă aşa de mare. Şi ştiţi la ce m-am gândit eu? Am avut aceleaşi bănuieli ca şi dumneavoastră. Am pus telefonul Iui Morrone sub urmărire. Dintr-o convorbire a lui, am aflat că medicul îşi pierduse capul în urma fur… să zicem a dispariţiei fişei lui Viviani. Era foarte agitat şi ameninţa că va destăinui totul.

Cattani deveni foarte atent:

— Şi cui a telefonat doctorul Morrone?

— Avocatului Diletti.

— Aş fi putut jura!

Venturi dădu din cap, ciocăni cu degetele în masă şi spuse ca pentru sine:

— Aţi fi jurat!

Îşi scoase ochelarii şi apoi îşi sprijini capul de spătarul fotoliului. Era mai mult decât oboseală ceea ce simţea, era o adâncă mâhnire.

— Plec, am fost transferat! îi mărturisi el lui Cattani.

Comisarul avea impresia că asistă la o scenă pe care o ştia de-acum pe dinafară. Iarăşi un magistrat cinstit, blocat în cercetările sale, exact în momentul în care trebuia să culeagă roadele unei munci perseverente şi periculoase. O putere obscură acţiona iarăşi la momentul potrivit…

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Venturi zise:

— Nu… Cerusem de mai mult timp să plec din Milano. Voiam să merg undeva, spre mare. Îmi place să pescuiesc…

— Da, nu mă surprinde că vi s-a aprobat cererea, şi tocmai acum. Aş putea să jur că, în momentul acesta, cineva vă pregăteşte lansetele…

Venturi strânse buzele, îşi puse din nou ochelarii şi se uita calm la comisar.

Nu avuseseră timp să se cunoască bine, dar între ei doi se crease, ineluctabil, un fluid de simpatie.

— Trebuie să vă spun adevărul! Am grăbit plecarea pentru că nu eram de acord asupra unei chestiuni, adăugă magistratul.

Păru să ezite dacă e cuminte să spună despre ce era vorba. Dar un om are totuşi nevoie să creadă în cineva:

— Imediat după răpirea fetiţei m-am convins că cheia întregii afaceri trebuie să fie Banca Antinari. Trebuia să cercetez acolo ca să înţeleg. De îndată ce am expus propunerea, şefii mei au hotărât să-mi dea ca ajutor un alt coleg, sub pretextul că ancheta era foarte complexă.

Magistratul făcu o pauză. Avea pe buze un surâs amar:

— Eu nu mă prea înţeleg cu colegul acela. Să spunem că folosim metode diferite. Aşa că… prefer să plec.

Banca Antinari, instituţia asupra căreia Venturi avea multe bănuieli, îşi avea sediul într-un palat vechi şi impunător, din centrul oraşului Milano. Giulia evita să se ducă acolo. Ea era fiica preşedintelui, „moştenitoarea tronului” şi toţi se simţeau obligaţi să o primească cu deosebit respect. Ei nu-i plăcea, de aceea nu călca aproape niciodată pe acolo.

În dimineaţa aceea însă era împinsă de o curiozitate mai puternică decât orice. Traversă cu paşi rapizi holul mare, pardosit cu marmură, urcă scările şi ajunse în faţa unui uşier cu aspect sever, care trona în faţa intrării de la biroul tatălui ei.

Bancherul fu surprins şi totodată fericit de vizita aceea neaşteptată. Îşi sărută fata înveselit, o invită să se aşeze pe fotoliul lui, pe care spera să i-l cedeze în curând şi să iasă la pensie, după cum spunea el.

— Nu mă simt în largul meu deloc! spuse Giulia, în timp ce bunicul o privea cu ochi severi dintr-un tablou în ulei, aşezat în spatele biroului. Părea că pregăteşte o mişcare devastatoare pentru o partidă infinită de şah.

— Cărui fapt datorez această plăcută surpriză? întrebă tatăl ei, amuzându-se să pară preţios.

Fata deveni gravă.

— Mă frământă ceva şi te rog să mă ajuţi să înţeleg despre ce-i vorba.

— Spune-mi, draga mea!

— Aş vrea să ştiu cum de au acceptat poliţa acelui Viviani?

— Viviani?!

Numele acela nu-i spunea nimic bancherului.

— Gardianul acela, de la închisoare, omorât… avea o asigurare la Mondiale.

— Nu ştiu nimic de toate astea!

Giulia se uită pătrunzător Ia tatăl ei, ca să înţeleagă dacă minţea sau spunea adevărul. Dar mirarea lui părea autentică.

— Am descoperit că omul acela avea o tumoare şi totuşi îl asiguraseră pentru cinci sute de milioane. Cum s-a putut întâmpla aşa ceva?!

El promise că va încerca să afle.

După plecarea fetei, îl chemă pe Alessi:

— Povestea asta nu-mi place deloc! Până şi fata mea şi-a dat seama de poliţa aceea absurdă, aşa că nu m-ar surprinde deloc dacă şi-ar vârî nasul şi magistratura.

— Am fost siliţi s-o facem, aveam nevoie de cineva care să-i închidă gura lui Laudeo! Nebunul voia să vorbească! Ar trebui să-mi fii recunoscător pentru că ameninţa să dezvăluie şi numele tău! răspunse cu duritate Alessi.

Bancherul sări în picioare. Vocea Iui răsuna strident:

— Numele meu? Eu n-am nici o legătură cu afacerea asta murdară. M-am opus din primul moment!

— Dar „afacerea asta murdară” e singura în stare să te salveze pe tine şi banca ta. Pentru că, dacă banca se scufundă, te îneci şi tu, dragă Carlo.

— Mai bine aşa!

Alessi se forţă să rămână calm. Dădu vocii sale o intonaţie calmă şi făcu apel la toată forţa sa de convingere.

— Încearcă să raţionezi! Banca garantează acoperirea financiară şi ţara care cumpără arme depune capitaluri enorme în banca noastră din Hong Kong. O operaţiune curată, liniştită. Noi salvăm în felul ăsta filiala din Hong Kong şi tot restul.

— Nu e deloc o operaţiune curată! Noi permitem unei ţări agresive să cumpere arme pe piaţa clandestină. La ce vor servi acele arme?! La declanşarea unui război, la invadarea altei ţări!

— Îţi poţi permite astfel de scrupule?! E un lux prea mare, dragul meu prieten!

Alessi începu să se enerveze:

— Dacă-mi dai voie, îţi atrag atenţia că nu eşti deloc în situaţia de a putea avea mustrări de conştiinţă.

— Eu mai am totuşi conştiinţă, dragă Dino!

Tensiunea nervoasă a lui Antinari era la apogeu. Mâinile îi erau crispate pe marginea biroului.

— Te sfătuiesc să nu insişti, pentru că ştii că şi eu am câteva argumente împotriva ta! îl ameninţă pe Alessi.

Acesta avu o reacţie de viperă:

— Eşti un lasă-mă să te las, un neisprăvit! Dacă nu eram eu, frumoasa ta bancă ar fi fost de mult la pământ. Iar acum îndrăzneşti să mă şi ameninţi!

Sări în picioare, adună de pe birou un maldăr de foi şi le puse în ordine într-un dosar. Îndreptându-se spre ieşire, se întoarse şi îi aruncă lui Antinari o ameninţare teribilă:

— Te sfătuiesc să semnezi hârtia aceea dacă nu vrei să sfârşeşti urât de tot!

Cel ce înţelesese perfect situaţia dramatică a băncii era Bert. De îndată ce se întoarse de la Basel, îl convocă pe Cattani ca să-l informeze.

S-au adunat în jurul unei mese. Cu ei erau şi Bob, lunganul, şi Charlie, cel cu nas turtit. Nişte personaje de-ale lui Disney, gândi amuzat Cattani.

— Fii foarte atent! îi spuse Bert lui Cattani.

Luă un măr şi continuă:

— Să zicem că mărul ăsta valorează un miliard. Eu însă i-l vând lui Charlie pentru două miliarde.

— Ei, nu, nu mă păcăleşti! glumi Charlie.

— Într-adevăr, nu te păcălesc!

Şi pentru a face mai clară explicaţia scoase câteva bancnote:

— Tu plăteşti două miliarde, dar banii ţi-i dau eu.

— Aşa îmi place! făcu Charlie.

— Acum Charlie îi vinde lui Bob. Dar Bob va plăti trei miliarde. La rândul lui, Bob îi va vinde mărul lui Corrado, pentru patru miliarde. Banii îi dau însă tot eu…

Toţi erau curioşi să înţeleagă cum se va sfârşi ceea ce avea aspectul unui joc absurd. Dar Bert îi avertiză:

— Să nu credeţi că e un joc! E metoda de supravieţuire a Băncii Antinari! Să ne întoarcem la măr. Ultimul care a cumpărat a fost Corrado. Valoarea iniţială, un miliard. El a plătit patru miliarde.

— Care-i avantajul?! întrebă Cattani.

— Avantajul constă în faptul că tu faci să crească valoarea nominală a unui obiect, fără să scoţi din buzunar o liră! Pentru că diferitele plăţi se fac prin sucursalele străine ale băncii. Una din Liechtenstein, alta în Bahamas, şi a treia la Hong Kong.

— Ingenios!

— Atâta timp cât jocul rămâne secret. Dar ţine cont că ai depus la sediul din Hong Kong o mie din merele acelea. Ai o valoare reală de o mie de miliarde, dar, oficial, rezultă patru mii. Diferenţa se cifrează la trei mii de miliarde, şi corespunde, mai mult sau mai puţin, deficitului actual al filialei băncii din Hong Kong.

— Ohhh! făcu Bob. Mama mia!

— Totul e bine atâta timp cât nimeni nu ştie toate astea. Dar acum Yfter ştie şi îl şantajează pe Antinari. Vrea ca bancherul să-l ajute să încheie o afacere de o mie de miliarde.

— Pe naiba!

Bob rotea ochii, uluit. Auzind vorbindu-se de toate miliardele acelea îl luă cu ameţeală.

— Mi-ar place să ştiu cum a făcut Yfter de-a descoperit mecanismul, spuse Cattani.

Bert îi satisfăcu curiozitatea. Descoperise la Basel. La întâlnirea cu Yfter şi alte personaje era şi Alessi. El i-a dezvăluit trucul lui Yfter.

— S-au aliat şi vor să-l silească pe Antinari să accepte planurile lor…

Bert muşcă violent din măr, apoi îl aruncă pe masă.

FOTOGRAFIA.

Parca aş fi iar un copil! Îşi spuse în sine Cattani.

În timp ce ascensorul urca, inima îi bătea cam tare. Semn că fata aceea începea să-i provoace emoţii cu care nu mai era obişnuit. Apăsă pe sonerie. Uşa se deschise şi apăru Giulia.

Aceasta îşi manifestă bucuria clipind mai des din pleoape, ca şi cum ar fi visat, fără să spună nimic. Îi puse braţele după gât şi-l sărută, în timp ce cu piciorul închidea uşa.

— Voiam să încep de unde rămăsesem, şopti Giulia. Vino!

Îl conduse în dormitor. Corrado respira profund. Parfumul acela de femeie, atât de gingaş, care domnea în casă îl făcea să i se învârtă capul.

— În sfârşit îmi dai puţin timp!

Giulia îl mângâia, îi răvăşea părul, îi trecea uşor degetele pe barbă, aşa de dură şi de deasă că, şi după ce se rădea bine de tot, tot îi umbrea faţa.

Îi plăcea asprimea asta, forţa aceasta nemaiîntâlnită.

El o strânse la piept şi, ţinând-o în braţe se simţi mulţumit, în armonie cu sine însuşi cum nu i se mai întâmplase de ani de zile.

— Eşti în pericol, comisare! surâse fata în timp ce îi apăsa arătătorul pe bărbie.

— Ce fel de pericol?

— Eu sunt pericolul tău Rişti mult, pentru că sunt pe cale să mă îndrăgostesc de tine!

Giulia se aplecă să-l sărute dar tocmai atunci sună telefonul. Îl lăsă să sune de cinci ori înainte de a întinde fără chef mâna.

Era mama ei. Ştirea pe care i-o dădu aproape că o făcu să leşine. Îşi trecu o mână peste frunte şi-şi recapătă imediat prezenţa de spirit. Spuse:

— Vin imediat, mamă!

Acasă o găsi pe Anna în salon, prăbuşită într-un fotoliu. Prin uşa întredeschisă a dormitorului, văzu doi infirmieri în halate albe şi un medic aplecaţi peste tatăl ei. Din bancher se puteau vedea doar un braţ ieşit afară de sub cearşafuri.

— L-am găsit în birou, căzut pe jos! gemu mama ei.

Bancherul se afla în birou de vreo două ore, când soţia lui se dusese să-l întrebe dacă avea chef să bea o ceaşcă cu lapte cald. Atunci făcuse groaznica descoperire. Omul căzuse în faţa biroului, având lingă el, pe jos, două tuburi de barbiturice, goale.

Sosi şi Dino Alessi. Nu-şi ascunse profunda iritare:

— Asta ne mai lipsea, o încercare de sinucidere! Suntem în plină melodramă! A făcut o mulţime de prostii, dar asta le întrece într-adevăr pe toate!

Soţia lui Antinari deveni furibundă:

— Cum îndrăzneşti?!

Sări în picioare în culmea indignării şi-i dădu o palmă lui Alessi.

El îi prinse braţul şi-i urlă că, de data aceea, i-o va trece cu vederea, dar, dacă va mai încerca încă o dată, o singură dată, avea să se căiască.

— Eşti un nemernic! spuse ca răspuns doamna Antinari. Bietul Carlo, tu l-ai adus la ruină!

— Mamă, încercă să o calmeze Giulia, cum poţi să spui asta?!

Abia atunci Alessi păru că-şi dă seama de prezenţa lui Cattani.

— Asta e o reuniune de familie! spuse pe un ton voit nepoliticos. Vă deranjează să mergeţi în altă cameră?!

— Deloc!

Cattani ieşi pe coridor. Văzu o uşă întredeschisă şi aruncă o privire înăuntru. Era biroul bancherului: Acolo se întâmplase! Acolo disperarea pusese stăpânire pe el. După ce se asigură că nimeni nu-l spiona, Cattani păşi înăuntru. Două covoare acopereau parchetul.

Pe rafturi, în deplină ordine se aflau multe volume vechi, într-un colţ pianul, marea pasiune a lui Carlo Antinari.

Pe birou, comisarul zări un plic cu un cuţit de tăiat hârtie deasupra. Îl luă. Era adresat soţiei bancherului.

Cattani rupse plicul şi începu să citească. Erau câteva rânduri scrise de mână pentru a-i spune soţiei că nu-i purta ranchiună pentru relaţia ei cu Alessi. „Dar fii atentă!” o avertiza, „omul acesta e periculos!”

În caz de mare dificultate, bancherul o sfătuia pe soţia lui să-şi ia fetele şi să se ducă la tatăl său, în Sicilia. „În plic”, încheia scrisoarea, „vei găsi o cheie. Este de la o casetă de bagaje de la Gara centrală, unde am ascuns documente ce pot fi folosite împotriva lui Alessi în caz de nevoie”.

Cattani întoarse plicul şi luă cheia. Se răsuci spre uşă. Nu-l văzuse nimeni! Puse cheia în buzunar şi introduse din nou scrisoarea în plic. Un zgomot de paşi îl făcu să bage imediat în buzunar şi scrisoarea.

Se apropie de bibliotecă, aranjându-şi haina, încercând să-şi păstreze stăpânirea de sine.

Uşa se deschise brusc. Era Alessi care apăru şi-l privi cu ură:

— Căutaţi ceva? îl întrebă pe Corrado cu un aer bănuitor.

— Dar aveţi ceva cu toată lumea în seara asta! Liniştiţi-vă, admiram doar volumele splendide din biblioteca asta! Nu prea mai e timp pentru lectură în ziua de azi!

Alessi îl fixă îndelung. Nu-i plăcea omul acela, nu-i plăcea chiar deloc.

Fără măcar să-i salute, se răsuci pe călcâie şi se îndreptă spre ieşire, în timp ce din camera unde zăcea bancherul ieşi

medicul. Spuse că pacientul era în afară de orice pericol. Îi făcuse o spălătură stomacală. Nu mai erau probleme.

— Din fericire, se adresă doamnei Antinari, v-aţi dat seama imediat de cele întâmplate. În aceste cazuri, dacă trece mai mult timp…

— Domnule doctor, întrebă Giulia, putem să-l vedem?

— Sigur! Ba chiar ar fi bine să staţi cu el. Ar putea să încerce iar. Sinucigaşii, la fel ca infractorii, recidivează! Mă scuzaţi pentru comparaţia aceasta nereuşită!

Giulia intră în camera tatălui ei. Mama ei se opri însă în prag şi nu găsea forţa să mai facă acei câţiva paşi care o separau de soţul ei.

Infirmierii îşi luară instrumentele medicale. Fata se apropie încet şi se aşeză pe pat. Bărbatul ţinea ochii întredeschişi, cu faţa spre fereastră, prin care se vedeau vârful unui copac şi peretele cenuşiu al unei clădiri.

Giulia îi mângâia părul. El se întoarse încet şi-i trebuiră câteva secunde până să realizeze că e fiica lui. Avea ochii înceţoşaţi. Când o recunoscu pe Giulia, făcu o strâmbătură tristă.

— Nu sunt bun nici măcar să mă omor! spuse cu un fir de voce.

— Tată!

Îi luă o mână. O simţea rece şi inertă.

— Tată, odihneşte-te acum!

— Biată Giulia, murmură el, n-ai un tată de care să fii mândră!

— Eu te consider cel mai bun tată din lume!

Bancherul clătină uşor capul pe pernă. Respira greu.

— Nu sunt un tată bun şi nu sunt nici măcar un bancher bun. Trebuie să fii născut pentru lucrurile astea.

Adormi.

Giulia ieşi în vârful picioarelor.

— E într-o stare jalnică, îi spuse lui Corrado. Prefer să rămân aici în seara asta.

— De acord! Te las…

Giulia îl salută în uşă cu un sărut.

Pe drum Cattani nu-şi dădu seama că o maşină închisă la culoare îl urmărea. Traficul era redus la ora aceea din noapte. Lampioane le erau învăluite într-o ceaţă vaporoasă.

Cattani merse direct spre gară. Se apropie de casetele pentru bagaje, luă cheia găsită în plicul lui Antinari şi deschise una dintre casete.

Omul care-l urmărise tot drumul îl spiona din interiorul unei cabine telefonice. Reuşi să vadă că scotea din casetă un plic mare gălbui. După cel rupse, scoase o fotografie.

Corrado puse fotografia în plic şi se îndepărtă repede. Bărbatul care-l spiona se urcă şi el în maşină şi începu din nou să-l urmărească menţinându-se la o anumită distanţă.

Cattani mergea spre Monza. La un moment dat, părăsi drumul principal, o luă pe o străduţă cu arbori şi se opri în faţa porţii solide a unei vile mari.

Era cartierul general al lui Bert.

Poarta automată se deschise. Vila era înconjurată de arbori uriaşi care proiectau umbre enorme. Charlie aruncă o privire în jur înainte de a închide grilajul, în timp ce Bert aruncă până aproape de tavan jumătatea lui de dolar. I se întâmpla în momente de mare euforie.

Entuziasmul lui crescu când văzu fotografia pe care i-o întindea Corrado.

— Ei, amigo, asta e o adevărată lovitură de maestru!

Puse fotografia pe masă, sub conul de lumină al lămpii. Se puteau vedea cinci persoane.

— Pe ăştia îi cunoaştem, zise Bert. Dino Alessi, Laudeo şi Yfter… Oh, ia uite cine mai e! Tu nu ştii cine e ăsta, dar eu ştiu, zise, indicând cu degetul pe imagine un om robust, cu pielea roşiatică, mai mult decât blond. E o veche cunoştinţă. Spionează pentru ţările din Est. Spune că se numeşte Leibnitz. Ei, dar fotografia asta valorează aur! Domnii ăştia puşi împreună sunt dovada evidentă a unui complot murdar, de proporţii colosale!

Apărea şi un alt personaj în acea imagine. Un omuleţ cenuşiu, cu ochelari, cu faţa îngustă, cu bot de nevăstuică. Era Mattinera, profesorul din Roma, în al cărui birou, Alessi şi Yfter avuseseră de curând o întrunire.

Bert şi Corrado însă n-aveau idee despre asta. Ca urmare, presupuseră că putea fi o persoană la care ţine bancherul Antinari. Era oare acesta motivul care-l determinase să ţină fotografia ascunsă? Nu voia să-l compromită pe omul acela?

— Probabil, zise Cattani, foarte probabil!

În timp ce căutau să pătrundă secretele pe care le ascundea fotografia aceea, maşina închisă la culoare care-l urmărise pe Cattani se opri la o sută de metri de vilă. În întuneric, omul de la volan comunică ceva prin telefon. În zece minute, apărură alte două maşini.

Bob, „Ochi de linx”, pregătise cafeaua.

— Expres italian veritabil, anunţă, nicidecum cafea americană!

Îi oferi o ceaşcă lui Corrado şi una lui Bert care începuse iar să învârtă jumătatea de dolar între degete. Păreau nişte liceeni ce se întâlnesc pentru a pregăti o escapadă, amuzaţi să joace feste oamenilor mari.

În tot acest timp, umbrele de afară se pregătiseră înconjurând vila. Fu o explozie foarte violentă care deschise o breşă enormă în peretele vilei. Tavanul unei camere se prăbuşi într-un nor de praf de tencuială. Bert şi Corrado fură aruncaţi în perete de unda de şoc. Sistemele de alarmă înnebuniseră, urlau sirene, sclipeau lumini roşii.

— Pe aici! urlă Bert.

Luase un pistol Magnum şi alergă la parter, de-a lungul unui coridor ce ducea în partea din spate a clădirii.

— Bastards! Oh, sith!

Corrado îl urma şi el cu pistolul în mână, în timp ce agresorii foloseau din plin mitralierele şi strângeau ca într-un cleşte vila. Bob, lunganul, se aruncase pe jos, cu burta lipită de podea, şi îşi scosese arma printr-o deschizătură a uşii. Încerca să taie calea agresorilor care se adunau ca

nişte umbre ameninţătoare în jurul lor. Unul din ei îl zări pe Bob şi-l împuşcă drept în frunte. „Ochi de linx” tresări şi căzu cu faţa înroşită pe mitraliera rece marca Magnum 44.

Asediul nu slăbea deloc. Nu se putea şti câţi sunt. Bert şi Corrado stinseseră lumina şi stăteau cu urechile ciulite, în speranţa că-i vor localiza după zgomote.

Charlie, „Nas rupt”, înainta precaut spre o fereastră.

Agresorii pătrunseseră deja în interior şi-l secerară din spate. Picioarele arcuite ale lui Charlie făcură o piruetă şi se îndoiră ca şi cum pantalonii ar fi fost goi.

Bert îi arătă lui Corrado singura cale de salvare care rămânea: Uşa care dădea spre grădină! Cattani se aruncă prin ea, disperat, şi fugi să se ascundă în spatele unui copac, încercând să acopere retragerea lui Bert. Dar americanul fusese lovit la un picior şi căzuse. I-au zdrobit şi braţul drept. Pierdea mult sânge. Dar era încă lucid. La câţiva paşi de el, văzu o umbră care îl ţintea pe Cattani. Bert îşi adună forţele şi descarcă pistolul.

Omul căzu aproape peste el, dar, imediat, Bert fu împuşcat în spate şi rămase la pământ.

Cattani îl văzu apoi chircindu-se ca o bucată de hârtie ce arde.

— Bert! strigă, Dumnezeule, Bert!

Înaintând în patru labe, se duse lângă el.

— Bert!

Îl întoarse cu faţa în sus. Americanul avea încă pe faţă o expresie ironică. Părea că doarme.

În mână strângea încă jumătatea de dolar. Cattani o luă, o băgă în buzunar şi căută un loc în care să se adăpostească.

Îl urmăreau aşa cum urmăreşti un câine turbat. Unul din ei umbla prin camere cu o lanternă. Căuta în fiece colţişor. Şi, la un moment dat, găsi ceea ce căuta. Sub fasciculul de lumină al lanternei, văzu pe masă fotografia găsită de Cattani în caseta de la gară. O luă şi dispăru în întuneric: Misiunea fusese îndeplinită…

Comisarul alergă în grădină, escaladă zidul înconjurător şi căzu de partea cealaltă. Înainta la adăpostul barierei de gard viu. Bandiţii îl vânau încă. O maşină luneca lent adulmecând parcă, cercetând de-a lungul străduţei. Coborî din ea o siluetă care se mişca cu precauţie având un pistol uriaş în mână. Din spatele gardului viu, Cattani îl văzu în penumbră. Era la câţiva paşi de el. Ridică pistolul şi, exact în acel moment, banditul intră în conul de lumină al unui felinar şi Cattani putu să-l vadă bine la faţă: Era un copil! Să fi avut vreo optsprezece ani! Doamne Dumnezeule! îşi zise Cattani.

Şi nu putu să apese pe trăgaci.

Începu iar să fugă. Acum se deplasa în spatele unui zid, cu paşi vătuiţi. Dar, când bariera zidului se termină, se petrecu ireparabilul: Se trezi faţă în faţă cu băiatul! Cele două pistoale erau la câţiva centimetri unul de celălalt. Cattani fu mai iute. Se aruncă într-o parte cu o viteza fulgerătoare şi trase, trase cu sete. Strângea din dinţi în timp ce trăgea. Băiatul căzu secerat lângă el şi se agăţă cu mâinile de braţele lui, privindu-l rugător, ca şi când comisarul i-ar fi putut da viaţa înapoi…

BĂTRÂNUL.

Miezul nopţii trecuse de o bună bucată de vreme. Bancherul se răsuci greoi în pat, scoţându-şi mâinile lui palide de pianist peste cuvertură. Rămase câteva clipe nemişcat, apoi deschise brusc ochii. Îşi trecu mâinile peste faţă, apoi se ridică sprijinindu-se mai întâi într-un cot.

Dădu deoparte cuvertura şi se ridică. Picioarele îi tremurau, dar, sprijinindu-se de perete, începu să meargă. Faţa lui exprima o nelinişte animalică. Locuinţa era cufundată în linişte, ca o epavă, şi pasul lui incert, târât, provoca un ecou surd. De-a lungul coridorului se lovi de o etajeră şi trebui să se oprească o clipă ca să se odihnească. Intră în birou şi rămase orbit de lumina lampadarului pe care-l aprinsese. Îi trebuiră câteva clipe înainte ca ochii să i se obişnuiască cu lumina. Se repezi la birou. Cu mâini

tremurătoare răvăşea lucrurile, muta cărţi, carnete de notiţe, dar nu găsea ceea ce căuta: scrisoarea!

Răsturnă nişte sertare, în timp ce respiraţia îi era din ce în ce mai anevoioasă. Zgomotul o trezise pe soţia lui care veni imediat.

— Scrisoarea, spuse el, dă-mi scrisoarea!

Femeia nu înţelegea:

— Ce scrisoare?!

— Ai luat-o tu! Era aici pe birou. Dă-mi-o înapoi!

— Dragul meu, n-am văzut nici o scrisoare.

Bancherul avea trăsăturile schimbate şi părea în pragul unui colaps.

— L-ai dat-o lui Dino, nu-i aşa?! El e confidentul tău. Doar el ştie să te înţeleagă! El, doar el este bărbat! Nu-i aşa?!

Femeia îl susţinea, îl mângâia, căuta să-l calmeze, în timp ce lacrimile îi brăzdau faţa:

— N-am văzut nici o scrisoare, ţi-o jur!

Tonul ei disperat îl şocă şi-l determină să-şi schimbe imediat atitudinea. Mângâie mâna care îl susţinea braţul şi spuse:

— N-am vrut să te jignesc! N-am vrut să te rănesc! Crede-mă!

Dar faptul că soţia Iui nu văzuse scrisoarea nu-l consolă, dimpotrivă, îi spori şi mai mult neliniştea:

— A luat-o Alessi! conchise. A venit să spioneze şi a găsit-o.

Ideea că scrisoarea sfârşise în mâinile lui Alessi era aşa de teribilă, încât îl făcu să se prăbuşească într-un fotoliu.

— Alessi a luat scrisoarea şi noi suntem distruşi!

Printre jaluzele sclipea lumina primelor zori. Drumul începea să se anime. Se trezi şi Giulia şi căută să înţeleagă din ce motiv tatăl ei părea consternat.

— Trebuie să plec! anunţă hotărât bancherul. Unica speranţă de a salva situaţia e ca eu să plec imediat! Trebuie să mă duc în Sicilia, Ia tatăl meu. Bunul meu tată!

— Dar nu poţi, tată! Doctorul a spus că ai nevoie de odihnă.

— E o chestiune vitală! spuse bancherul pe un ton ce nu admitea replică. Dat fiind că eu nu sunt în stare nici măcar să mor, trebuie să salvez ceea ce se mai poate salva!

Ca şi cum continua să-l frământe ceva obsesiv, repeta neliniştit:

— Alessi are scrisoarea! Ticălosul! Suntem pierduţi!

Spre nouă dimineaţa, Giulia l-a însoţit direct la aeroport. Era foarte alarmată:

— Pentru numele Iui Dumnezeu, tată, explică-mi măcar ce s-a întâmplat atât de grav!

Dar el fu de neclintit.

— La întoarcere, dragă, la întoarcere, promise, sărutând-o pe obraz. Trebuie să vorbesc întâi cu bunicul.

Nicola Antinari trăia ca un bătrân patriarh înconjurat de credincioşii săi într-un hotel spaţios la mare. În spate, gigantic, se profila vulcanul Etna. Fiul său îl găsi în grădină, în timp ce discuta aprins. În ciuda anilor, se gândi Carlo, dovedea mai multă energie şi vitalitate decât el.

Se îmbrăţişară îndelung.

— Te-ai hotărât să cobori din brumele nordului?! bombăni bătrânul.

— Da, am venit la tine, zâmbi jenat fiul. Am nevoie de tine, tată! Iarăşi am nevoie de tine…

— Ei, îmi imaginam eu!

Părul alb şi lung îi înconjura capul precum coama unui leu. Îşi luă băiatul de braţ şi cu ton calm, afectuos, îi spuse:

— Când erai mic, alergai întotdeauna la tatăl tău oricând dădeai de necaz. Vino, vino, acum ne aşezăm liniştiţi şi-mi povesteşti tot!

Ceva mai târziu, tată şi fiu stăteau faţă-n faţă, la masă. În timp ce chelnerul le turna vin alb, rece, bătrânul zise:

— Ei, şi-acum explică-mi ce nu merge!

— Tată, banca e pe marginea prăpastiei! Totuşi nu mă simt în stare să accept afacerea aceea cu Yfter. E împotriva conştiinţei mele.

Bătrânul ronţăia cu poftă o langustă.

— Îţi faci prea multe scrupule pentru că abordezi prost chestiunea. Noi nu vindem arme. Dăm numai banii, dăm posibilitatea celorlalţi să încheie afacerea. Pe noi nu ne interesează despre ce afacere e vorba. Banul este cel ce unge şi face să funcţioneze angrenajele lumii. Atât şi nimic mai mult! Banul nu creează vinovăţii. Şi, de altfel, dacă n-am face-o noi, ar face-o alţii.

Fiul nu mâncă aproape nimic şi clătină capul deloc convins.

— E ipocrizie, tată, oricum ai întoarce-o! Cu banii noştri noi favorizăm un colosal trafic de arme. Asta e esenţa problemei. Iar armele acestea vor merge într-o ţară care le va folosi împotriva vecinilor, ca să invadeze altă ţară. Vor fi războaie, morţi, suferinţe. Eu la asta nu rezist, n-am cinismul să mă îmbogăţesc pe pielea altora, din sângele altora. Nu sunt atât de bărbat!

— Vorbe, dragul meu! Să privim adevărul în faţă! Dacă tu renunţi la operaţiunea asta, eşti terminat, banca e lichidată. Şi totuşi eu o lăsasem în condiţii foarte bune. Era prosperă. Şi tu? Ai adus-o în pragul prăbuşirii, cu scrupulele tale, cu obsesiile tale. Banii, dragul meu, sunt geloşi şi posesivi ca o femeie. Trebuie să-i iubeşti, să le dai sufletul tău. Dacă nu, te abandonează şi rămâi cu mâinile goale…

— Ai dreptate. Banca prospera cu tine. Dar cum, în ce fel? spuse fiul, înflăcărându-se deodată. Ţi-o spun eu. Tu ai folosit banca în mod sistematic pentru spălarea banilor murdari proveniţi din traficul de droguri. Şi, de multe ori, ai contribuit Ia dezvoltare comerţului cu arme. Eu pricepusem foarte bine metodele tae, dar voiam să rup cercul acela blestemat. Voiam să lucrez cu mâinile curate…

— Nu se poate!

O flăcăruie demonică luci în ochii bătrânului.

— Dacă în jurul tău se învârt oameni cu mâinile murdare, ei bine, trebuie să ţi le murdăreşti şi tu puţin dacă vrei să te menţii pe poziţii, dacă vrei să rămâi în şuvoiul vieţii. Altfel, te aşezi pe mal şi priveşti. Îţi păstrezi mâinile curate, dar nu

participi. Am fost clar? Nu exişti! Devii un om fără importanţă, un nimeni!

— Ai fost foarte clar. Şi totuşi trebuie să existe un mod decent de a salva banca! De asta am venit la tine!

Era deprimat. Îşi scoase ochelarii şi începu să-şi maseze rădăcina naşului.

Bătrânul se gândea că acum era prea târziu ca să-l facă să mai deschidă ochii pe acest băiat atât de debusolat. Îl privi cu indulgenţa celui care instruieşte un copil.

— Eu nu pot face miracole, spuse. Dacă nu accepţi propunerile lui Yfter, rămâne un singur lucru de făcut: Să vinzi tot. Corbii deja roiesc acolo, în speranţa să te vadă prăbuşit la pământ. Se vor arunca asupra ta.

Fiul avea privirea pierdută pe întinderea albastră a mării. Începea să-l chinuie căldura. Se simţea din ce în ce mai indispus în faţa tatălui său, om cu instinctele încă treze, pragmatic până la cruzime în viziunea sa asupra lumii. În faţa acestui bătrân se simţea şi mai neajutorat. Spuse:

— Ştii ce visez eu? Să dispar, să mă topesc de tot.

Bătrânul avu un gest de nervozitate. Cu cine semăna copilul ăsta aşa mototol?

— Ascultă ce-ţi propun! Tu acum odihneşte-te puţin. Eşti obosit după călătorie, eşti neliniştit pentru soarta băncii. Eu între timp caut o soluţie adecvată şi apoi ţi-o comunic şi ţie.

A doua zi soluţia era gata. Era precizată pe două foi de hârtie pe care bătrânul le dăduse să fie bătute la maşină şi acum le întindea fiului său cerându-i să le semneze. O procură, un document prin care Carlo îi încredinţa tatălui său însărcinarea de a conduce banca şi bunurile aflate în posesia ei.

— Tu mi-o semnezi, explică calm bătrânul, şi eu rezolv totul. Mă întorc să mă ocup de bancă personal. Şi o fac urmând dorinţele tale: Voi vinde imobile, voi ajusta conturi, în sfârşit, voi lichida afacerea în felul cel mai potrivit.

La început, fiul n-a crezut.

I-a aruncat bătrânului o privire perplexă.

— N-o să mă trădezi şi tu, tată? N-o să fii şi tu împotriva mea?!

— Şi pentru ce-aş fi?

Bătrânul râdea vesel şi fiului i se păru sincer.

— Nu, nu ai sângele rece necesar în acest moment ca să tratezi. Lasă-mă s-o fac eu!

Fiul acceptă şi semnă procura.

— Perfect, zise tatăl satisfăcut, acum aranjez eu totul! Tu între timp ia-ţi o vacanţă! Du-te să te relaxezi pe Semio. N-ai pus deloc piciorul pe insula aceea a noastră, atât de frumoasă. Dacă tot eşti aici, profită! Când ai să te întorci, totul va fi aranjat…

Era în ochii bătrânului lucirea aceea halucinantă a boxerului care aşteaptă gongul de începere a meciului.

INSULA.

După ce scăpase din capcana de la vila lui Bert, Cattani se duse la Gara Centrală şi sări în primul tren. Se refugie din nou la mănăstire.

Abatele l-a găsit mai răvăşit ca niciodată. Părea că vrea să se lupte cu lumea întreagă, dar era furios în primul rând pe el însuşi.

— Idiot ce-am fost, repeta chinuitor, i-am adus asasinii în casă! M-am comportat ca un începător! E vina mea! Moartea lor mi se datorează!

În ciuda tentativelor abatelui de a-l consola, continua să fie torturat de această idee fixă. Pierderea a încă unui prieten îl îndurera într-atât, încât îl golea de orice energie. I se părea că toate cadavrele acelea semănate pe drumul vieţii sale reprezintă preţul plătit de el încăpăţânării cu care luptase împotriva lor. Un preţ insuportabil, mai ales că rezultatele erau inexistente. Adversarii îşi schimbau înfăţişarea, se transformau, dar erau invincibili.

Ce putea să facă de unul singur?! Păcătuise prin orgoliu şi acum conştiinţa i-o reproşa fără milă…

Petrecu două zile reflectând, răscolind trecutul şi întrebându-se dacă în punctul acela mai putea exista un

viitor pentru el. Gândul la Giulia se strecura deseori în meditaţiile sale. N-avusese nici măcar timp s-o salute, s-o avertizeze! Cine ştie cum o interpretase, ce gândea despre el în momentul acela! Îşi amintea chipul ei luminos. Dacă închidea ochii, reuşea chiar să-i simtă parfumul mâinilor care îi mângâiau faţa…

Poate mai era loc încă, nu pentru fericire, dar măcar pentru o viaţă liniştită, o existenţă senină la care flecare om înţelept ar trebui să aspire. Da, împreună cu ea poate era încă posibil s-o ia de la capăt!

Pentru a doua oară părăsi liniştea mănăstirii ca să se întoarcă în mijlocul tumultului vieţii. De la primul telefon pe care-l găsi, o sună pe Giulia.

Ea era indignată. O lăsase aşa, fără nici un cuvânt de explicaţie, fără un „la revedere”! Ce făcuse, la urma urmelor ca să merite să fie tratată astfel?! Avea să-i mai spună şi altele cu prima ocazie. Dar acum, auzindu-i vocea la telefon, era atât de fericită că toată iritarea i se evaporă într-o clipă.

Se uita la televizor când sunase el. De îndată cei auzise vocea, sări în picioare ca electrizată:

— Unde eşti?! De unde suni?! Unde ai fost?! Ce s-a întâmplat?

În loc de răspuns, el dădu dispoziţii pe un ton categoric şi un pic misterios. O aştepta pe autostradă, înainte de cantonul spre Bologna.

— Ce s-a întâmplat? Eşti bine? Spune! Răspunde odată!

— Vino imediat! repetă el şi închise.

Giulia se uită la ceas. Era unsprezece seara.

Îşi puse repede o jachetă, înşfacă poşeta şi ieşi din casă, coborând treptele câte două.

La capătul autostrăzii, înainte de a ajunge la intrarea spre Bologna, văzu o staţie de benzină şi întoarse încet. Nu era nimeni în piaţetă. Se vedeau pompele de benzină, învăluite în ceaţă, drepte ca nişte fantome. Înaintă încă un pic, neliniştită, apoi se opri. Câţiva călători înfiguraţi intrau în

bar. Cei de la staţia de benzină stăteau în cuştile lor de sticlă.

În spatele coridorului spre toalete, i se păru că observă o umbră. Era el! Ţinându-se aproape lipit de zid, Cattani se repezi în maşină şi, înainte de a o saluta pe Giulia, privi în jur ca să vadă dacă n-o urmărise cineva.

În sfârşit, păru mai relaxat. O cuprinse în braţe şi o strânse cum nu o mai făcuse până atunci:

— Te iubesc, Giulia! Am nevoie de tine!

— Dragostea mea!

Era atât de fericită să audă cuvintele acelea. Era ca şi cum s-ar fi aprins pe neaşteptate un foc în interior şi o încălzea cu vâlvătaia lui.

— Eram grozav de tristă fără tine!

Nu mai înceta să-l sărute pe obraji, pe ochi, pe frunte.

— Şi eu te iubesc! murmură. Te iubesc atât de mult!

Îi luă faţa în mâini iar ea rămase în tăcere, ghemuită lângă el, privindu-l, ca şi cum ar fi vrut să se convingă că s-a întors cu adevărat. Brăzdându-i fruntea, o cută adâncă îi cobora până la rădăcina nasului, o adâncitură subţire, făcută de trecerea timpului şi de griji… Ca o cicatrice…

— Oh, zise ea, asta nu vreau s-o mai văd aici! Trebuie s-o facem să dispară!

Şi începu să netezească ridul cu vârful degetului.

— Nu vreau să te mai văd aşa de crispat! Ai nevoie de linişte… de mine!

Ca şi cum ar fi găsit dintr-o dată remediul, exclamă entuziastă:

— Dar sigur! Ştiu eu ce ne trebuie: Te duc într-un loc de basm, unde ai să poţi, în sfârşit, sta în pace cu tine însuţi… măcar cu tine însuţi, căci eu îţi declar… război.

Voia să plece cu el pe Semio, insula de lângă Sicilia care era proprietatea familiei Antinari de două generaţii. Pe aceeaşi fâşie liniştită de pământ din mijlocul mării pe care bătrânul bancher îl trimisese pe fiul său.

Pentru Carlo, venirea pe insulă echivala cu un salt în trecut. Era o amintire plăcută, pentru că, de mic, îşi petrecuse acolo vacanţele şi de insula aceea se legau momentele cele mai plăcute ale vieţii sale.

Acum însă, revăzând vila cea mare care domina înălţimea insulei, i se strângea inima. Domneau dezolarea şi pustietatea. Acolo unde, în dimineţile însorite se jucase, copil fiind, cu mingea, creşteau bălăriile.

Începu să scotocească peste tot şi, într-o cameră, găsi multe obiecte care odinioară îi erau familiare: cărticele îngălbenite, un căluţ de lemn, un avion de placaj pe care-l construise cu mâinile lui.

Luă aeroplanul acela fragil, cu aripi strâmbe, şi ieşi din vilă traversând gardul vopsit în alb. Cinci sau şase vrăbii se ridicară de pe un roşcov uscat, zburând iritate şi umplând aerul cu proteste stridente. Bancherul le privi cu o expresie încruntată. Părea unicul supravieţuitor al unui bombardament, care cutreieră rătăcit în mijlocul ruinelor. Soarele era apăsător şi reflexele lui străluceau pe mare. Îi făceau rău la ochi.

Nu înţelegea de ce bătrânul său tată îl trimisese pe insula aceea singur. Poate voia pur şi simplu ca el să nu vadă persoanele cu care se întreţinea, pentru că ar fi dezaprobat anumite relaţii şi că ar fi suferit din cauza lor.

Într-adevăr, în acea zi, bătrânul avea la masă un musafir care i-ar fi tăiat pofta de mâncare fiului său. Era avocatul Terrasini! O vulpe bătrână pe care o întâlnea după neplăceri judiciare trecătoare, lipsite de importanţă. Nişte zgârieturi!

Ciudat, conversaţia lui Terrasini s-a concentrat la un anumit moment chiar asupra insulei Semio.

— Voiam să vă întreb, îi spuse bătrânului, dacă n-aţi fi dispus să-mi vindeţi o bucată din această minunată insulă.

— Imposibil, răspunse bătrânul, asta nu mi-o puteţi cere! Semio este ca un blazon al familiei. Aşa ceva nu se atinge!

Bănuiesc că vreţi să construiţi aici unul din satele acelea turistice vulgare.

Bătrânul continua să-şi scuture coama albă în semn de dezaprobare.

— Îmi pare rău! Răspunsul meu e nu.

— Nu-i nimic, interveni conciliant un alt personaj care stătea la masă cu ei, o namilă politicoasă. A fost, în orice caz, o fericită ocazie să vă vedem.

Devoră o bucată enormă de friptură şi zise:

— Afacerile vor veni, să lăsăm timpul să vorbească!

— Sigur, spuse bătrânul, adresându-se matahalei. Dumneata, domnule contabil Biazzi, mi-aţi cerut să-l primesc pe avocatul Terrasini şi n-am ezitat pentru că totdeauna mi-aţi prezentat persoane foarte importante.

Bătrânul se adresă lui Terrasini şi, arătând a patra persoană care stătea la masă:

— Şi pe dânsul mi l-a prezentat tot Biazzi.

Al patrulea personaj se numea Tano Cariddi. Era un bărbat îmbrăcat pe cât de elegant, pe atât de sobru. Avea părul negru şi lucios, ca de panteră, ochii duri, animaţi de o lumină sinistră şi privirea incredibil de fixă care părea că vrea să străpungă toate lucrurile asupra cărora se oprea.

Expresia unui om care considera lumea o jucărie construită pentru folosul lui personal. Auzindu-se numit, chipul lui impasibil schiţă un surâs vag.

Bătrânul puse o mână pe braţul lui Cariddi şi mărturisi că, la început, nu i-a făcut o impresie grozavă. Dar Biazzi a insistat rugându-l să aibă totuşi încredere căci garanta pentru el. Şi nu putea să nu-i dea dreptate acum: Tano devenise indispensabil pentru el.

— Sunteţi prea bun! spuse Tano, încercând să pară măgulit.

Când Biazzi şi Terrasini se pregăteau să plece, ultimul reluă discuţia de mai înainte.

— Dragă domnule Antinari, spuse cu ton vag aluziv, dacă vă veţi răzgândi în privinţa insulei, vă rog să-mi comunicaţi.

Surâsul său avea ceva magnetic, un farmec pe care numai persoanele cu adevărat false îI au.

Bătrânul rămase multă vreme perplex. Îl privi pe Tano şi întrebă:

— După părerea ta ce voia acel Terrasini?!

— Insula Semio! V-a spus-o doar!

— Nuuu! spuse bătrânul cu capul lui mare lăsat uşor pe spate. Semio a fost pretextul. Aş vrea să înţeleg ce voia cu adevărat!

Tano îşi puse o ţigară între buze şi o aprinse cu o brichetă de aur.

— Vedeţi, spuse, avocatul Terrasini a avut o mulţime de probleme şi caută să reintre în joc. Investiţia în băncile dumneavoastră ar putea fi o ocazie de aur pentru el. L-ar propulsa iarăşi în top.

— Capitaluri ale mafiei în banca mea?!

— Terrasini are nevoie tocmai de un sistem de bănci ca al dumneavoastră, cu ramificaţii pe plan internaţional.

Bătrânul se scarpină în cap, gânditor:

— Capitalurile mafiei! spuse încet.

Putea fi o mare ocazie de a salva banca şi munca a trei generaţii.

Ca să-i confirme această absolută necesitate coborâse de la Milano şi Dino Alessi.

— Băncii acesteia, zise directorul general, i-am dedicat toată viaţa mea. Dacă dumneavoastră şi fiul dumneavoastră vreţi să o lăsaţi să se prăbuşească, eu n-o să vă permit!

Bătrânul răspunse că nu era cazul să dramatizeze situaţia.

— Vom remedia totul, spuse ridicând mâna. Cu calm, vom reuşi! Pentru început Carlo mi-a semnat o procură. Aş putea să ţi-o girez ţie. Dar mai înainte trebuie să-mi spui absolut sincer dacă ar fi posibil să salvăm băncile fără această operaţie la care fiul meu se opune.

— Absolut imposibil!

— Şi dacă fiul meu insistă în a spune nu?

— Aceştia sunt oameni care nu glumesc! se repezi Alessi. Dumneavoastră cunoaşteţi regulile jocului. Aţi fi putut să i-o băgaţi bine în cap şi băiatului dumneavoastră!

— Bine, bine, de acord! îl potoli bătrânul. Nu-i capabil de aşa ceva şi asta o ştim demult.

Se plimba cu paşi nehotărâţi, cu mâinile încrucişate la spate şi, deodată, se opri ca şi cum ar fi luat o hotărâre:

— Îţi voi da procura şi vei semna tu în locul lui. Nu-i vom spune nimic. O să am eu grijă să-l conving. Ajunge?

Îi aruncă lui Alessi o privire pătrunzătoare.

— Ajunge? repetă el neliniştit.

— Nu ştiu! Fiul dumneavoastră şi-a pierdut capul. Nu ştiu dacă va şti să-şi ţină gura închisă. E capabil să facă orice prostie.

Bancherul se încruntă.

— Am ajuns până aici?!

— Până aici! Deci ce hotărâţi, îmi daţi puteri depline?

Bătrânul făcu semn afirmativ cu capul. Scoase din sertar procura şi i-o înmână lui Alessi.

— Bine, spuse acesta din urmă, am impresia că nu mai sunt obstacole. Am ajuns la o înţelegere în toate privinţele.

— Cu excepţia uneia!

Alessi era la jumătate de drum, spre uşă.

Se opri cu aer întrebător.

— Despre ce e vorba?

Bătrânul părea obosit şi neliniştit. Păstra foarte puţin din vitalitatea de odinioară.

— Dino, aminteşte-ţi că e fiul meu!

Fără nici o tresărire, ba chiar cu o nuanţă de nerăbdare în voce, Alessi murmură:

— Bine, bine!

Deschise rapid uşa şi ieşi.

După două zile, Giulia şi Corrado au ajuns pe insula Semio, într-un golf mic unde puteau trage bărcile, căci, de cealaltă parte a insulei, se ridicau doar stânci. Erau siguri că nu vor

găsi pe nimeni. De aceea au fost foarte surprinşi văzând poarta şi ferestrele deschise.

Cine putea să se fi refugiat acolo?

— Ei, strigă Giulia intrând înăuntru, e cineva?!

Vocea ei trezi un ecou în camerele goale.

Apoi totul rămase liniştit ca înainte.

— Ciudat!

— Controlează un pic pe-aici, îi sugeră Cattani, eu mă duc să arunc o privire în jurul casei.

Giulia intră în marele salon cu terase enorme ce dădea spre mare. Era pustiu. Se apropie de uşa unui dormitor şi o deschise încet. Intră şi rămase stupefiată, îngheţată brusc de scena îngrozitoare care îi apăru înaintea ochilor.

Legată de o bârnă din tavan era o funie de care atârna corpul tatălui ei. Omul avea faţa umflată, violacee. La picioarele lui era un scaun răsturnat. Limba îi atârna enormă şi sfidătoare.

Brusc, Giulia fu cuprinsă de frisoane, îşi acoperi gura cu amândouă mâinile ca şi cum ar fi vrut să-şi oprească un strigăt de durere. Albă la faţă, se dădu câţiva paşi înapoi şi începu să urle.

— Corrado! Corrado!

El fu imediat lângă ea. O strânse la piept, ţinând-o strâns şi mângâindu-i părul. Îşi simţea corpul scuturat de un tremur violent. Când vorbi, Giulia ţipă cu ton isteric:

— Nu trebuia să-l las! Nu trebuia!

Cattani avu grijă să o ţină departe de camera în care cadavrul tatălui ei atârna lugubru de tavan. Se duse mai aproape ca să-şi dea seama cum îşi luase omul acela viaţa.

Tatăl iubitei sale!

Oare chiar se sinucisese cu adevărat? Cattani aprecie înălţimea de la bârna de care era legată funia. Erau cel puţin trei metri înălţime. Se întrebă cum făcuse bancherul să lege funia tocmai acolo sus. Urcându-se pe scaun, n-ar fi putut s-o facă. Nici nu se putea presupune că folosise o

scară sau vreun dulap, pentru că nu se vedea nimic asemănător prin preajmă.

O sinucidere deosebit de ciudată! Ciudată pentru că, la urma urmelor, omul poate se sinucisese cu adevărat. Tentaţia sinuciderii o avusese deja şi acum totul lăsa să se creadă că bancherul căzuse din nou pradă unei crize depresive.

— Trebuie să-l informăm imediat pe bunicul! spuse îndurerată Giulia.

Bătrânul petrecuse noaptea fără să închidă un ochi şi asta îi provocase o groaznică durere de cap. În zori, îl chemase pe Tano spunându-i să-l convoace de urgenţă pe Terrasini.

Avocatul era acum acolo, în faţa lui, cam mirat de graba cu care îl chemaseră.

— Ce este? V-aţi hotărât să vindeţi Semio? spuse cu surâsul lui antipatic.

— Nu, zise bătrânul, nu-i asta!

Strânse ochii deschişi la culoare şi deveni extraordinar de serios.

— Am nevoie de ajutorul vostru. Vreau să vă propun o afacere!

Exact în momentul acela sună telefonul. Tano răspunse şi, după ce a închis, se apropie de bătrân, anunţând cu o voce ce nu trăda nici o emoţie:

— O nenorocire! Pe insula Semio…

— Fiul meu?! făcu bătrânul, neliniştit.

— Da, reluă Tano. S-a omorât!

Pentru înmormântare, Alessi venise de la Milano. Împreună cu el, sosise Anna, zdrobită de durere, cu ochii umflaţi, cu mâinile tremurând. Adusese cu ea partitura unei opere de Mozart şi ceru să fie îngropată lângă cadavrul soţului ei.

— Era muzica lui preferată, spuse.

Un medic, gâfâind ca toate persoanele grase, examina corpul lui Carlo. Apoi se aşează calm, îşi puse ochelarii, luă o

foaie şi notă cu o scriere măruntă că moartea se datora „sinuciderii”.

Alessi luă certificatul. În timp ce-l făcea să dispară în buzunar, privirea lui se încrucişa cu cea a lui Cattani. Timp de o clipă, cei doi bărbaţi se priviră cu o ură teribilă.

Faţa lui Corrado era atât de crispată, încât părea cu adevărat periculos.

Tensiunile se calmară când micul cortegiu se puse în mişcare în direcţia vârfului insulei, unde era cimitirul familiei.

Vremea nu participa la evenimentul acela nefericit. Soarele strălucea, cărarea prăfuită lucea sub razele extraordinar de luminoase. Ritmul trist al paşilor se amesteca cu zgomotul valurilor ce se spărgeau de stânci. Chiar în acel moment, cerul, indecent de albastru, fu străbătut de un stol de corbi. Asemenea unor cârpe negre umplură aerul cu chemările lor deprimante.

Şi cu ei sunt înţeleşi! gândi Cattani.

Giulia mergea sprijinindu-se de braţul lui. Din când în când îşi sprijinea uşor capul pe umărul bărbatului şi-şi înăbuşea cu greu câte un acces de plâns. Bătrânul Antinari deschidea cortegiul ţinându-şi capul drept, cu trăsături ferme, într-o expresie impenetrabilă.

Dino Alessi avea un aspect glacial care exprima o mare siguranţă. Îi domina pe toţi şi părea chiar mai înalt decât propria lui statură. În grupul acela de învinşi, de păguboşi, el era unicul învingător adevărat.

La terminarea ceremoniei, n-a vrut să piardă nici un minut. L-a luat deoparte pe bătrânul Nicola spunându-i grosolan:

— Între noi doi acum!

— Vrei să închei capitolul repede! a observat bancherul, în timp ce se prăbuşea pe un scaun, simţindu-se dintr-o dată foarte obosit.

— Fără mine, nu mai eşti în stare să faci nimic! spuse Alessi. Trebuie să accepţi condiţiile mele!

— Dă-i înainte, spune tot! Vrei să intri în consiliul de administraţie, fireşte! Cu ce cotă? Trei, patru la sută?

Alessi îl privi drept în ochi şi şuieră:

— Vreau unsprezece la sută!

Bătrânul înghiţi în sec. Respira greoi.

Spuse:

— Familia mea posedă patruzeci la sută. Dacă tu iei unsprezece la sută, devii hotărâtor, pentru că poţi forma majoritatea împreună cu ceilalţi acţionari.

— Sunt deja hotărâtor! Fără mine tu şi familia ta sunteţi ruinaţi. Nu e vina mea. Fiul tău te-a adus în situaţia asta! Nu avea firea potrivită pentru a fi bancher.

— Da. Trebuie să ai stomac de oţel ca al tău!

— Sau ca al tău! replică Alessi.

Bătrânul plecă ochii:

— Bine! Vei avea unsprezece la sută!

Când Alessi îl părăsi pe bătrân şi se alătură celorlalţi, era complet transfigurat. Ochii îi străluceau de un orgoliu nemăsurat. O luă pe Anna de braţ pentru a sublinia că de-acum şi soţia bancherului îi aparţinea oficial lui.

— Să mergem! spuse.

Dar Anna nu voia să plece singură, ca şi cum ar fi avut o presimţire rea.

— Vino şi tu! îi spuse Giuliei. Nu rămâne în locul ăsta!

Puse cu afecţiune mâna pe braţul lui Cattani şi cu voce tânguitoare îi spuse:

— Nu mi-o lua chiar acum, te rog!

Fata o mângâie pe mama sa. Apoi o luă de umeri şi îi spuse duios la ureche:

— Lasă-mă aici! Tu o ai pe Greta. Trebuie să te gândeşti la ea!

— Dacă aşa vrei…, spuse femeia.

Îşi şterse o lacrimă, se întoarse rătăcită uitându-se la feţele din jur, apoi îl urmă pe Alessi în direcţia bărcii.

Bătrânul Nicola rămase uitându-se după ei până când deveniră un punct depărtat la orizont. Un singur punct!

Pe faţa bătrânului se citea o ură nemăsurată. Fără să-şi dezlipească ochii de la mare i se adresă lui Tano:

— Ce spui? Vom reuşi să-l doborâm pe bastardul de Alessi?

— Sunt sigur că da, spuse acesta, aşteptându-se parcă la întrebare.

Bătrânul se îndreptă inspirând adânc. Figura lui detaşată pe albastrul mării părea cea a unui leu care îşi rage mânia.

Ca şi cum ar fi simţit gustul revanşei, îi spuse lui Tano:

— Cum ajungem la hotel, cheamă-l iar pe Terrasini! Trebuie să reluăm convorbirea întreruptă!

BIJUTERIA.

Marea era striată de coamele albe ale valurilor. Se iscase un vânt ce le făcea să se izbească de stânci într-un vuiet întunecat.

Era fantastic! În alte împrejurări, Giulia ar fi rămas fascinată de acel magnific spectacol al naturii. Dar nu şi în momentul acela. Se simţea singură, disperat de singură. Ideea că tatăl ei se dusese pentru totdeauna îi umplea inima de o durere atât de sfâşietoare, încât simţea că înnebuneşte. De-abia acum înţelegea cât de legată fusese de omul acela melancolic şi visător.

Corrado era acolo, lângă ea. Îi puse o mână pe umăr şi o sărută uşor pe păr. Ea se desprinse, aproape deranjată de gest.

— Scuză-mă, murmură pe ton rugător, dar am nevoie să stau puţin singură…

Ieşi în aer liber şi o luă pe cărarea care cobora până la micul cheu. Mergea cu umerii strânşi, cu gulerul de la jachetă ridicat, ca să se apere de vântul care îi dădea frisoane. Urcă în şalupa trasă la mal şi ambală motorul la maximum, lansându-se împotriva valurilor înspumate.

Rămas singur, Cattani se familiariza cu vila. Se apropie de un perete pe care erau aliniate portretele de familie. Îl fascina mai mult ca toate capul familiei, bătrânul armator care îşi etala orgolios mustăţile răsucite. În fizionomiile strămoşilor căuta asemănări cu descendenţii.

Dar ceva îi distrase atenţia. Dintr-odată, auzi un zgomot insistent care venea dintr-o cameră alăturată. Părea păcănitul regulat al unei maşini de scris.

Cattani deschise uşa şi se găsi în faţa unui telex care bătea un mesaj. Viu interesat, rupse foaia din maşină şi citi ceva ce-l lăsă literalmente perplex.

Mesajul provenea de la sediul sicilian al Băncii Antinari. Îi era adresat lui Carlo şi asta îl făcu pe comisar să înţeleagă că moartea aceluia era ţinută încă secretă de către bătrân.

Nota aceea scrisă era menită să-l liniştească pe bancher: „Aşa cum aţi cerut, am luat măsuri pentru transferarea unui milion de dolari la Overseas Bank din Nassau”.

Într-adevăr ciudat! Cum era posibil ca un om pe punctul de a se sinucide să trimită în străinătate un milion de dolari? Ce interes ar fi putut avea? Nu, gândi Cattani, asta n-o înghit! Trebuie să fie altceva! Puse telexul în buzunar şi se apropie de fereastră, meditând la comportarea bancherului.

După ce suci şi răsuci problema pe toate feţele, i se păru că e aproape de soluţie. Deveni agitat, cum i se întâmpla ori de câte ori începea să întrevadă un fir. Poate că bancherul, ca majoritatea celor care supravieţuiesc unei tentative de sinucidere, nu mai avea nici o intenţie să moară. Poate se gândea să fugă. Voia să abandoneze totul repede şi să se refugieze în străinătate. De asta dăduse instrucţiuni să fie transferaţi acei bani… Acum, când se gândea mai bine, Cattani îşi amintea că avusese nişte dubii când controlase funia de care atârna corpul bancherului. Era legată de o bârnă din tavan prea înaltă, imposibil de atins de unul singur doar cu ajutorul unui scaun. Era mai mult decât clar că moartea bancherului era o crimă!

Corrado începu să caute indicii. Examina în amănunt dormitorul lui Carlo Antinari şi, într-un sertar, găsi un pacheţel pe care era scris: „Pentru Giulia”. Înăuntru simţi ceva tare, compact. Cattani rupse hârtia şi găsi un casetofon mic. Imediat apăsă pe buton şl îi dădu drumul.

Puţin răguşită, răsună vocea bancherului: „Dragă Giulia, comoara mea, înregistrez un mesaj pentru tine. Mâine va veni marinarul şi i-l voi da lui ca să ţi-I înmâneze la Milano. Aş vrea să vii aici, la Semio. Apoi vom pleca amândoi într-o lungă călătorie”…

Erau cuvinte într-adevăr lămuritoare! Cattani se pregătea să asculte urmarea, dar deodată neplăcut surprins, închise casetofortul.

Giulia, fără să facă zgomot, apăruse în spatele lui.

— Lartă-mă, poate nu trebuia! spuse el.

Ea nu răspunse. Îi luă casetofonul din mână şi apăsă iar pe buton.

Vocea tatălui ei continua: „Eşti singura care mi-ai arătat înţelegere. Eu n-am avut întotdeauna înţelepciunea şi ocazia să răspund atenţiilor tale. Şi, ca să mă ierţi, am comandat un cadou pentru tine la Moncada, bijutierul sicilian, îţi aminteşti? Ei, scumpa mea iubire, îţi spun acum la revedere! Te aştept! Tata îţi trimite o sărutare”.

Banda continua să se deruleze şi cu fâşâitul ei umplea tăcerea ce se aşternuse între cei doi.

Lacrimile scăldau faţa Giuliei. Ea întinse mâna, opri casetofonul şi gemu:

— Bietul tata! Era atât de singur!

Netezi afectuos cu mâna patul tatălui ei, ca şi cum el ar fi fost acolo, cufundat în somn. Îşi şterse lacrimile şi, obosită, se îndreptă spre fereastră.

Marea se liniştise şi vântul era acum doar un zefir uşor.

— Vreau să plec! spuse Giulia. Mama avea dreptate! Nu se poate sta aici: E apăsător. Şi-apoi vreau să primesc cadoul tatei…

Cattani nu ştia bine cum să reacţioneze. Nu există cuvinte şi gesturi în stare să potolească durerile acestea. Întrebă doar:

— Vrei să vin şi eu cu tine?

Ea se întoarse, veni lângă el, îl sărută pe frunte:

— Sigur că da! şopti. Te vreau tot timpul lângă mine. Iartă-mă, dar sunt atât de tristă!

Bijutierul, un tip foarte volubil, se arătă flatat de vizită.

— Sunt onorat că tatăl dumneavoastră a ales modestul meu magazin. Sunt onorat de vizita dumneavoastră. Sunt onorat că bijuteria mea va împodobi nobila dumneavoastră persoană!

Cu mii de plecăciuni, lăuda calităţile unei broşe de o frumuseţe excepţională. O raritate de aur cu un diamant roz în centru înconjurat de o broderie de briliante şi smaralde.

— Am cumpărat-o la o licitaţie la Sotheby, la Londra, spuse bijutierul. Făcea parte din colecţia Pitt, o piesă foarte rafinată. A fost nevoie de multă răbdare ca să o restaurez. Dar… iat-o!

Giulia luă cu delicateţe bijuteria cu ambele mâini. O lumină nouă strălucea în ochii ei.

— E minunată! exclamă într-adevăr încântată.

Bijutierul începu maşinal să facă plecăciuni:

— Mulţumesc! E o plăcere să serveşti pe cei ce apreciază arta! Mai există doar un diamant asemănător acestuia. Se găseşte pe brăţara care forma o parură cu broşa asta.

— Mi-o arătaţi? întrebă nerăbdătoare Giulia.

— A luat-o tatăl dumneavoastră. Dar, cum îi plăcea mai puţin, i-a dăruit-o ei.

— Cui?

Bijutierul părea să-şi fi pierdut volubilitatea. Avu un surâs rezervat şi spuse:

— Ştiţi, nu sunt autorizat…

— Dar eu sunt fata lui, mie îmi puteţi spune!

Bărbatul deschise un sertar şi luă nişte foi. Le controla pe furiş şi-apoi spuse:

— Numele adevărat nu apare. Eu am notat doar „Agrippina”. Dar nu ştiu cine este.

— O fi costat o sută de milioane!

— Mult mai mult, domnişoară! zise bijutierul mândru.

Giulia era stupefiată. Cine era această misterioasă „Agrippina” căreia tatăl ei îi făcea cadouri aşa de costisitoare?

Nu-şi imaginase vreodată că ar fi putut exista o altă femeie în viaţa lui.

Cattani reuşea să ia în calcul întotdeauna aspectul practic al lucrurilor. Întrebă:

— A plătit amândouă bijuteriile împreună?

— Nu! explică bijutierul, continuând să-şi consulte hârtiile. Lată aici: Au fost plătite cu două cecuri diferite, unul semnat de regretatul domn Antinari şi celălalt, cel pentru brăţară, are semnătura unui oarecare Dino Alessi.

Era într-adevăr foarte greu de înţeles. Era posibil ca tatăl Giuliei să aibă o amantă şi să-i facă cadouri plătite de Alessi?

Era o problemă căreia Cattani nu-i putea acorda multă atenţie în acel moment. Altceva îl îngrijora. În faţa magazinului era parcat un Ford alb cu doi tineri înăuntru. Îşi dădu seama că îi urmăriseră pe el şi pe Giulia de când puseseră piciorul în Sicilia, părăsind mica insulă.

În timp ce se îndreptau spre hotel, aruncă o privire în oglinda retrovizoare. Fordul alb era tot pe urmele lor!

Mai târziu, printre jaluzelele ferestrei văzu maşina oprită în faţa hotelului. Unui din cei doi coborâse şi se îndrepta spre intrarea hotelului. Era mic şi îndesat. Privea nervos în jur.

Giulia nu-şi dăduse seama de nimic. Cattani o sărută şi-i spuse:

— Mă întorc într-un minut. Am uitat să-mi iau ţigări.

Ajuns în hol, îşi dădu seama că tânărul mic şi îndesat se ascunsese afară, la intrarea secundară, în spatele unei coloane. Se apropie de el încet, pe la spate. Îl văzu sprijinit de zid. Purta o canadiană de stofă, avea părul lung şi în colţul gurii îi atârna o ţigară. Comisarul acţiona rapid. Mâinile lui apucară braţul tânărului şi-I răsuci la spate.

Acesta nu avu nici cel mai mic gest de reacţie. Complet surprins, întoarse către Cattani o faţă umflată, cu o expresie îndurerată.

— Îmi rupi braţul! scânci. Ce dracu' faci?!

— Da, ţi-l rup, dacă nu-mi spui cine te trimite. Cine ţi-a dat ordin să mă urmăreşti?

— Suntem prieteni! protestă celălalt. E pentru domnişoara. Bunicul ei ne-a trimis. A zis că trebuie s-o apărăm.

— Atunci, du-ne la el! Dacă nu-i adevărat, o să ai o surpriză urâtă.

Bătrânul se pregătea pentru o seară specială. În grădina hotelului instalaseră un podium, unde o orchestră îşi acorda instrumentele.

Alesese o masă mai într-o parte pentru că voia să stea liniştit cu musafirul său, Terrasini. Duse la buze un pahar de gin tonic şi bău cu poftă. În ciuda evenimentelor, era bine dispus. La dracu, se gândea, încă nu s-a născut cel care să-l înfunde pe Nicola Antinari!

O fată cu fustă mini şi păr lung, negru, se apropiase de microfon şi-începuse să cânte.

Terrasini o admira entuziasmat:

— Ah, e minunată!

— Văd că n-aveţi gusturi rele, domnule avocat.

Dar pe bătrân îl preocupau alte subiecte. Spuse:

— Tano v-a pomenit de ce v-am chemat, nu-i aşa?

— Da. Propunerea dumneavoastră mă interesează mult.

Bătrânul înghiţi o sorbitură de gin tonic. Îşi întoarse capul spre Terrasini, ca şi cum voia să-i comunice ceva secret.

— Sunt fericit că vă interesează! Dar despre chestiunile practice, ce spuneţi? Alessi e bine introdus în anumite cercuri. Reuşeşte să treacă marfa fără probleme. Dacă dumneavoastră îi luaţi locul, sunteţi în stare să faceţi aceleaşi operaţiuni?

— Vreţi să spuneţi finanţe, servicii secrete… Avem cu ei prietenii consolidate. Nu e nici o problemă.

— Hmmm, mormăi bătrânul. Şi care-i preţul?

— Acelaşi ca pentru Alessi. Procentul de unsprezece la sută mi-l treceţi mie împreună cu locul în consiliul de administraţie. Dumneavoastră veţi avea avantaje substanţiale, voi aduce capitaluri mari în băncile Antinari.

Bătrânul reflecta.

În jur era o atmosferă destinsă. În lumina estompată a lampadarelor se vedeau chipuri mulţumite şi surâzătoare.

— Da, conchise bătrânul. E perfect! Mai e un amănunt.

Ridică brusc privirea: o privire de gheaţă, întrebă precipitat:

— Alessi?!

Terrasini îşi luă o ţigară şi spuse cu nepăsare:

— Afacerea asta vă aparţine!

Conversaţia putea fi considerată terminată, când sosi tânărul mic şi gras să anunţe sosirea Giuliei. Bătrânul se scuză faţă de Terrasini şi merse să-şi întâmpine nepoata. O cuprinse cu un braţ, în timp ce Terrasini, care se pricepea la femei, rămase fermecat de acel exemplar de rasă.

Imediat după aceea însă, ochii săi îl întâlniră pe Corrado. Oricât era de obişnuit să-şi păstreze sângele rece şi în împrejurări de enormă tensiune, nu putu să-şi reprime o mişcare agitată pe scaun în timp ce strângea spasmodic cu mâinile braţele fotoliului. O mânie surdă îi urâţea faţa.

Şi Corrado îl văzuse. Se priviră intens câteva secunde. Părea că privirile acelea concentrate vor scoate scântei dintr-o clipă în alta. Era prima oară că se întâlneau după procesul în care acuzaţiile lui Cattani încercaseră să-l distrugă.

Terrasini vorbi primul:

— Nu pot spune cât sunt de fericit că vă văd, domnule comisar!

— Nu mai sunt comisar! Dumneavoastră mai sunteţi avocat?

— Sigur că da! De ce nu?

— Aşa merg lucrurile în ţara asta! Vă felicit pentru consecvenţă! Dar cum vă explicaţi că ne întâlnim atât de des?

Terrasini îşi întoarse privirea. Cattani reluă:

— Cum de sunteţi pe-aici?

— Afaceri!

— Afacerile obişnuite, nu-i aşa?

Terrasini nu avea un temperament irascibil, dar simţea că îşi pierdea răbdarea.

— Cattani, nu vreau să vă mai întâlnesc! spuse cu hotărâre.

— Nici eu pe dumneavoastră. Am ajuns să vă visez noaptea!

— Nu ştiu dacă trebuie să mă consider onorat! rânji Terrasini.

— Luaţi-o ca un avertisment. Dacă drumurile noastre se vor încrucişa din nou…

— Sper, pentru dumneavoastră, să nu se mai întâmple! îl întrerupse Terrasini care simţea că se înfurie. În ultima vreme m-am schimbat, nu prea mai am răbdare!

— Da, vă văd într-adevăr cam nervos. De ce oare?

— Şi dumneavoastră ce faceţi aici? Sunteţi vânător de zestre acum?

— Nu, sunt tot un vânător obişnuit: Vânez fiare… ca dumneavoastră.

Înfuriat, Terrasini îşi ieşi din pepeni şi explodă:

— M-am săturat! scrâşni printre dinţi. Să nu vă mai văd prin preajma mea! Dacă nu, o să vă strivesc ca pe-o insectă.

Lovi cu putere masa şi plecă cât putu de repede.

Rămas singur, Cattani văzu dincolo de uşa terasei cum bancherul îşi prezenta nepoata unui grup de persoane. După câteva minute, bătrânul se întoarse la masă în timp ce Giulia rămase să vorbească cu ceilalţi.

— Ce-aţi făcut? spuse bătrânul, mi l-aţi înspăimântat pe Terrasini?

— Nu-mi place să fiu urmărit. De ce aţi pus pe cei doi pe urmele mele?!

— Pentru Giulia! Vreau să stau liniştit. Sunt îngrijorat pentru ea după sinuciderea fiului meu…

— Fiul dumneavoastră, îl întrerupse Cattani, nu s-a sinucis de loc! A fost ajutat să dispară!

Bătrânul rămase impasibil ca o statuie.

Cattani scoase din buzunar telexul luat la Semio şi i-l arătă:

— Cu totul altceva decât sinucidere! Uitaţi-vă aici, n-avea nici o intenţie să moară! Proiecta să fugă în străinătate.

Mâinile osoase ale bătrânului răsuceau nervos foaia de hârtie. Însă el continua să rămână tăcut, în timp ce Cattani relua:

— Eu ştiu şi cine L-a omorÂt! A fost Alessi!

În acel moment, bătrânul îl privi cu ochii mari.

— Cum puteţi spune enormităţi de felul ăsta?!

Implacabil Cattani îşi continuă tirul vorbelor:

— Fiul dumneavoastră se opunea unei afaceri mari. Şi Alessi l-a eliminat.

— Nu ştiţi ce vorbiţi! Alessi e o persoană foarte fidelă.

— Cui? Sie însuşi!

Cattani era uşor aplecat spre masă şi pe furiş examina faţa împietrită a bătrânului.

— Sunt sigur că ştiţi perfect cum v-a murit fiul. Ştiţi că a făcut-o Alessi, dar nu vorbiţi pentru că sunteţi din acelaşi aluat. Afacerile înainte de toate! Banii! Sunteţi oameni care au depăşit dimensiunea umană. Aţi ucis sentimentele, aţi rupt orice frână. Şi toate astea le numiţi realism. Trebuie să fim realişti, să mergem la miezul lucrurilor. Asta spuneţi voi. Dar inimile voastre sunt moarte de-acum!

— Aţi terminat predica? Credeţi că dacă eu aş şti că fiul meu a fost ucis aş sta aici liniştit?

— Nu staţi deloc liniştit, spuse calm Corrado. L-aţi chemat pe avocatul Terrasini. Şi, dacă flerul meu nu mă înşeală încă, vin timpuri grele pentru Alessi…

O singură clipă ochii bătrânului luciră, dar lui Cattani îi fu de ajuns ca să înţeleagă că flerul său funcţionase fără greş.

VALIJOARA

— Pe-aici, vă rog!

Biroul din Roma al profesorului Mattinera era îmbrăcat în lambriu de lemn. În timp ce-l urma pe secretarul care-i arăta drumul, Dino Alessi căuta să identifice mirosul ce domnea în birou, un miros pe care-l cunoştea şi care, de fiecare dată, îl deranja. Era un amestec între mirosul agresiv al vreunei secretare, aromă de fum de pipă şi mirosurile animalelor exotice pe care Mattinera le pusese pe coridor şi prin camere, închise în cuşti mici.

— Pe-aici, v-aş ruga! indică secretarul.

Alessi intră într-o cameră goală. Secretarul închise uşa. Se aşeză pe un fotoliu şi puse valijoara pe genunchi. O mângâia cu atingeri uşoare ale mâinilor, ca şi cum ar fi fost o relicvă. O deschise, palpă mănunchiurile de bancnote foşnitoare de care era plină şi apoi o închise.

Peste câteva minute, secretarul se întoarse.

— Vă rog, spuse cu o plecăciune uşoară.

Lăsase valijoara pe un fotoliu. Fu introdus într-o altă cameră, asemănătoare cu prima, având în plus o măsuţă pe care era aşezată o valijoară puţin diferită de a sa, avea marginile acoperite cu metal.

Alessi o deschise: Conţinea fotocopii, litografii, hărţi topografice.

Se auzi un uşor ciocănit la uşă. Era tot secretarul, cu valijoara lui Alessi.

— Aţi uitat-o dincolo…, spuse politicos.

Când uşa se închise din nou, se uită înăuntru.

Nu mai era nimic în ea. Bancnotele dispăruseră. Fără să clipească, luă hârtiile aflate în cealaltă valiză şi le mută într-a lui. Închise cu grijă şi se îndreptă spre ieşire.

La revedere, domnule Alessi! îl salută secretarul.

La Milano se duse imediat la casa Antinari. Anna era cufundată în fotoliu cu un pahar de whisky în mână.

— Te-ai întors repede, mormăi. Ce-ai mai pus la cale la Roma? Tot vreo înşelătorie de-a ta?

Alessi continua să strângă în mâini valijoara şi nu se hotăra s-o pună jos undeva.

— Ce-ai acolo? Vreo porcărie, nu-i aşa?

Anna îl privea cu ochi înceţoşaţi de alcool. Moartea soţului ei îi făcuse insuportabile toate intrigile şi meschinăriile de care înainte nu făcea caz.

Dino Alessi puse valijoara pe un covor şi se aplecă spre fotoliu s-o sărute.

Ea îl respinse.

— Fii atent, Greta ne poate vedea.

El o luă de păr obligând-o să ţină capul pe spate. O sărută îndelung, în timp ce ea încerca în zadar să se desprindă.

— Îmi placi mai mult când opui rezistenţă, rânji Alessi, muşcând-o uşor de gât.

— Ţi-a mers bine vreo afacere murdară! spuse ea cu dispreţ. Eşti totdeauna excitat când câştigi bani.

— Ha, ha! râse el. Alcoolul ţi s-a urcat la cap!

— Sunt îndeajuns de lucidă ca să înţeleg cât eşti de ticălos, îl înfruntă femeia cu un aer sfidător.

Omul acela în ale cărui braţe se refugia cândva, acum îi era odios, insuportabil. Alcoolul îi dezlegase limba.

— Sunt sigură, spuse, că bietul Carlo era la capătul puterilor şi tu l-ai lăsat să se înece fără să mişti un deget.

Aruncă spre el băutura rămasă pe fundul paharului.

— Asta nu trebuia s-o faci! urlă el.

O lovi peste faţă cu o palmă violentă şi ea căzu la pământ cu un strigăt sufocat.

— Carlo era un falit! şuieră Alessi cu vehemenţă. A făcut bine că s-a omorât!

Ca un animal care îşi apără puii, Anna era gata să apere memoria soţului ei. Se ridică furioasă şi se aruncă împotriva lui Alessi căutând să-şi înfigă unghiile în faţa lui.

El sări în lături în timp ce Anna, dezechilibrată, cădea pe jos trăgând în cădere şi sticla de whisky. Ca împietrită,

rămase acolo, gâfâind, între cioburile de sticlă şi mirosul de alcool care se răspândea în cameră.

În seara următoare, Alessi se întoarse, dar cu o atitudine complet diferită. Îi aduse un buchet de flori şi o tratã cu multă atenţie, rugând-o să-l ierte.

În cele din urmă, Anna se lăsă convinsă să-l însoţească la el acasă. Se culcă cu el în patul care de atâtea ori i se păruse locul mult visat, iar acum îi dădea o senzaţie de greaţă.

Spre miezul nopţii, Alessi se sculă. Toropită de somn, Anna îl auzi vorbind la telefon în birou.

Femeia se agită în pat, se sculă scuturându-şi părul frumos, despletit, şi îşi puse halatul. Pe jos era o cămaşă a amantului ei. Îi dădu un picior.

Capul o durea groaznic şi trebui să se sprijine o clipă de pat. Îşi reveni şi făcu câţiva paşi. În cadrul uşii de la birou îl văzu pe Alessi de la spate cu receptorul telefonului lipit de ureche. Aceeaşi valijoara din ziua precedentă era pusă pe birou şi el ţinea o mână deasupra.

Anna se retrase. Se duse pe furiş şi se aşează pe marginea patului, lângă noptiera pe care era un alt aparat telefonic. Ridică receptorul uşor şi începu să asculte conversaţia.

— Nu sunt probleme, spunea Alessi. Nu, nu, obstacolul acela a fost eliminat... Sinucidere. Şi medicul a confirmat-o. Suntem liniştiţi!

De cealaltă parte se auzi o voce care, cu un puternic accent străin, întreba:

— Şi bătrânul? Cum a primit-o?

— N-a spus nici pâs. S-a conformat. Mi-a confirmat puteri depline şi putem continua. Am la mine documentele necesare...

Anna, răvăşită de revelaţiile asupra adevăratului destin al soţului ei, zdrobită de cinismul amantului şi al socrului, puse cu mână tremurândă receptorul la loc şi se întoarse să spioneze ce făcea Alessi în birou.

Îl văzu dând deoparte un tablou mare din perete, în care apăru deschizătura unui seif. Alessi îl deschise şi puse înăuntru valijoara.

Imediat Anna se întoarse în pat. Veni şi el şi se aplecă să o sărute. În ciuda ororii pe care o încerca, ea îşi reprimă dorinţa de a se îmbrăca şi a fugi.

Suportă încă puţin mângâierile bărbatului. Apoi, în sfârşit, el adormi. Când fu sigură că el dormea adânc, se strecură din pat şi se îmbrăcă repede. În vârful picioarelor intră în birou, dădu deoparte tabloul de pe perete şi luă valijoara din seif.

Înainte de a părăsi casa, scrise un bilet ca să-l anunţe pe Alessi că se întorcea la Greta şi-l puse pe pat.

Se întorsese doar de câteva minute în locuinţa ei, când soneria sună cu multă insistenţă. Să fi fost amantul ei care descoperise deja totul? Anna ascunse valijoara şi se duse să deschidă.

Nu era Alessi! Dar surpriza femeii fu şi mai mare când îl văzu pe Cattani.

— Dumneavoastră aici la ora asta?! Şi Giulia?!

— Giulia e foarte bine, doamnă. Dar trebuie să vă vorbesc. Vreau mai întâi să ştiu dacă Alessi e în casă.

Avea un aer foarte îngrijorat.

— Nu, spuse ea, e la el acasă…

Cattani îi confirmă femeii ceea ce ea deja înţelesese: Alessi era un asasin. Asasinul soţului ei. Al tatălui fetiţelor ei!

— Acum însă, adăugă Corrado, riscă şi el să sfârşească rău. A intrat în joc mafia. El nu le mai serveşte şi vor să-l elimine.

Femeia îşi acoperi faţa cu mâinile. Se prăbuşea lumea peste ea şi nu găsea forţa sufletească să reacţioneze. Se sprijini de braţul lui Cattani. Simţea că, în ciuda tuturor lucrurilor, omul acesta era singura persoană în care putea avea încredere.

— Veniţii spuse.

Se duse să ia valijoara pe care o ascunsese.

— Asta îi aparţine lui Dino. Trebuie să fie înăuntru ceva foarte important. Luaţi-o!

Corrado deschise valijoara şi aruncă o privire peste hârtii. Chiar pentru un om ca el care văzuse multe la viaţa lui, materialul acela avu efectul unei lovituri de măciucă. Ridică privirea în care se citea o adâncă, enormă uluire.

— Alessi e în mare pericol, spuse. Trebuie să fug imediat la el. Am să vă iau maşina, doamnă.

Dar Alessi avea deja un alt oaspete. Puţin după ce Anna părăsise patul, soneria de la intrare începuse să sune violent. Alessi se trezi şi, încă ameţit de somn, se dusese să deschidă.

— V-am deranjat?

La intrare era Tano, bărbatul sumbru din serviciul bătrânului Nicola. Fără să aştepte răspuns intră, cu mâinile înfundate în buzunare, cu o grimasă sinistră întipărită pe faţă.

În ciuda profundei neplăceri cauzate de ora nepotrivită, Alessi îl primi în birou.

— Dar ce e aşa de urgent?!

Tano îi băgă sub nas o foaie.

— Semnează! spuse simplu.

— Ce înseamnă asta?!

— Înseamnă că ieşi din bancă!

Alessi citi rapid foaia şi o aruncă dispreţuitor pe birou. Ceea ce citise i se păruse atât de nebunesc că-i tăiase respiraţia:

— Nicola a înnebunit? urlă el mânios. Eu ar trebui să semnez foaia asta? Să accept să părăsesc banca şi să renunţ şi la afacere?

Sări în picioare şi sprijinind pumnii de masă şuieră:

— Nici prin gând nu-mi trece!

Tano nu se descumpăni. Strecură mâna dreaptă cu un gest imperceptibil sub haină. Când apăru iar, ţinea un pistol.

Alessi se simţi copleşit. Căzu brusc pe scaun.

Mâinile îi tremurau şi le ascunse sub birou.

— Dar fără mine nu puteţi duce la bun sfârşit afacerea! spuse pe un ton plin de speranţă. Numai eu am materialul necesar!

— O va face altcineva în locul tău. Nu-ţi face griji!

Ceasul bătea ora trei. Totul se petrecuse în câteva minute. Câteva minute care deschiseseră un abis înspăimântător în viaţa lui Alessi. El încerca încă, disperat, să răstoarne situaţia.

— Nimeni nu poate termina afacerea fără mine, insista. Numai eu am, documentele necesare ca s-o fac.

— Ce documente?

— Sunt hârtii care trebuie să meargă în Bulgaria, Iugoslavia, în ţările care vor permite trecerea încărcăturii de arme. Şi, în schimb, vor primi aceste documente.

Tano îl fixă cu ochi reci, imobili.

— Semnează şi lasă poveştile!

— Pot să ţi le-arăt, spuse Alessi, tremurând. Aşteaptă dacă nu mă crezi! Îţi arăt documentele pe care numai eu le posed.

Dădu la o parte tabloul şi deschise seiful. Văzându-l gol, simţi o gheară în piept. Rămase nemişcat. Nu-i venea să creadă şi ezita. Respira greu şi, când se întoarse spre Tano, avea moartea în ochi. Ar fi vrut să-i explice, să-i povestească cum îşi procurase documentele acelea. Dar din gură îi ieşi doar banala constatare:

— Nu mai sunt…

Deloc înduioşat, Tano începea să dea semne de nerăbdare. I se adresă ca unui nebun.

— Semnează!

Palid ca ceara, Alessi se aşeză iar.

— Dacă semnez ce mi se întâmplă?! spuse aproape scâncind.

— Nimic! Iau foaia şi plec.

— Adevărat?

— Ţi-o jur!

Aruncând priviri bănuitoare spre Tano, Alessi despături foaia pe birou, luă un stilou şi semnă, împinse foaia spre omul cu pistolul.

Acesta din urmă controla meticulos semnătura. Apoi cu un rânjet feroce ridică pistolul.

— Opreşte-te! Am făcut ce-ai vrut, imploră Alessi, cu ochii plini de teroare. Ai jurat că mă laşi în pace!

Şuieratul surd al glonţului tras prin amortizor îi trunchie vorbele.

— Cu salutări din partea domnului Nicola, şuieră printre dinţi Tano.

Mai trase odată.

— Cu salutări de la fiul lui. Şi de la mine, conchise, trăgând a treia oară, în timp ce corpul lui Alessi aluneca greoi pe podea.

În ciuda cursei nebuneşti, Cattani ajunse prea târziu. Se întoarse grăbit la casa Antinari, unde Anna, aflând de încă o moarte, începu să plângă neconsolată.

— Or să ne omoare pe toţi, gemea. Pe toţi!

— Nu-i prudent să rămâneţi aici, spuse Cattani. Pregătiţi-o pe Greta, vă duc într-un loc sigur.

Luă valijoara cu hârtiile lui Alessi, le sui pe femeie şi pe fetiţă în maşină şi plecă. Destinaţia – mănăstirea care devenise un fel de refugiu al lui în caz de forţă majoră.

Se duse imediat la abate. Închise uşa după el şi, cu un aer misterios, îi arătă valijoara, spunând că vrea să-i arate conţinutul într-adevăr senzaţional.

Pe măsură ce vedea conţinutul foilor, pe faţa abatelui se întipărea o expresie de stupoare. I se perindau pe sub priviri hărţi topografice cu unele zone puse în relief de puncte roşii. Erau planuri, fotografii luate de la înălţime din unele zone muntoase. Şi pe ele o mână sigură trasase un fel de păienjeniş punând în evidenţă unele puncte cruciale.

Ca să vadă mai bine, abatele scoase din sertar o lupă. Era tot mai tulburat şi adâncit în reflecţii întunecate. În sfârşit, dădu frâu liber adâncei sale amărăciuni.

— Doamne, la ce-am ajuns! Spuse. Aici e prezentat tot sistemul de apărare cu rachete. Asta mi se pare a fi o zonă din Veneto.

— Nu ajunge un simplu funcţionar corupt ca să procure un asemenea material! spuse Cattani.

— Nu, sigur! Probabil s-a deranjat cineva mult mai de sus pentru lucrul ăsta.

— Sigur! spuse Cattani. Şi dumneavoastră trebuie să faceţi ceva!

Abatele se întoarse brusc spre el. Cattani îi aruncă o privire penetrantă.

— Eu ştiu totul despre dumneavoastră! Despre trecutul dumneavoastră. Ştiu că aţi ales calea aceasta doar de câţiva ani. Dar înainte eraţi un personaj politic. Unul cu autoritate în materie!

Abatele ridică privirea spre cer şi, pentru o clipă, păru că s-a întors în timp, într-o altă lume, o lume din care el se retrăsese în mod deliberat.

— Lucruri de demult! o reteză scurt cu un gest obosit al mâinii.

— Dar sunteţi capabil să vorbiţi cu prieteni vechi. Haina pe care o îmbrăcaţi vă conferă o şi mai mare autoritate.

Urmă o clipă de tăcere plină de tensiune. Abatele păru deodată într-o dispoziţie foarte rea. Îşi drese glasul şi spuse:

— Ce vrei de la mine?

— Trebuie să mă ajutaţi, se înfierbântă Cattani. Cu complicitatea oamenilor puterii cineva organizează un trafic de arme colosal. Ţările din Est favorizează operaţia şi în schimb obţin planurile noastre de apărare. Nu vi se pare monstruos?!

Chipul abatelui luă acum o expresie detaşată. Spuse:

— Ce pot face eu?!

— Vreţi să vă spălaţi pe mâini? Vreţi să-i lăsaţi să reuşească? Vând arme, secrete militare şi dumneavoastră,

care aţi putea să-i opriţi, nu mişcaţi un deget?! Nu mi se pare o comportare foarte creştinească!

De la ferestrele arcuite, mici ca o ferestruică de cetate, se vedea verdele munţilor solitari şi maiestuoşi. El alesese lumea aceasta a liniştii, gândi abatele, dar iarăşi lumea de jos, cu avatarurile şi intrigile ei, ameninţa să-l absoarbă.

— Lasă aici hârtiile astea! spuse. Trebuie să reflectez bine!

Cattani ieşi gândindu-se că, până la urmă, el era cel care-l convertise pe călugăr…

ABATELE.

Profesorul Mattinera îşi roti ochii mici şi cenuşii în spatele lentilelor. Pe faţa lui ascuţită se amestecau sentimente de plăcere şi surpriză.

— Dumneavoastră aici!

În spatele biroului imens, corpul lui uscat şi cam încovoiat sărise în picioare ca un resort.

— Vă rog, intraţi!

Cu un surâs mieros, ieşi în întâmpinarea abatelui care apăruse în prag şi stătea acolo, ezitând.

— Ce plăcere să vă revăd!

Mattinera întinse mâna şi abatele i-o strânse, în timp ce continua să privească în jur ca un om care se întoarce pentru prima oară în locurile unde şi-a petrecut copilăria.

Meditase îndelung înainte de a pleca. Ideea de a putea face ceva, de a opri traficul murdar şi a pune capăt şirului aceluia de crime, îl convinsese. Intrase în acţiune şi se dusese la Roma. Într-o vreme, în capitală, fusese o persoană foarte ascultată. Ştia prin ce metode se exercită influenţa. Cunoştea defectele şi viciile oamenilor puterii.

— Poftiţi, intraţi! Faceţi-mi onoarea!

Mattinera aproape îl împinse spre un fotoliu, în faţa biroului său. Cu ani în urmă, când abatele era profesor universitar, el fusese mai întâi studentul său, apoi îi stătuse alături ca asistent. Văzându-l acum în haine de prelat, cu faţa impenetrabilă, simţea şi mai mult respect.

Dar, când îşi aţinti ochii pe foaia pe care abatele i-o întinsese pe birou, Mattinera se crispă şi botul lui de nevăstuică avu un zvâcnet violent. Nu reuşea să-şi explice prin ce filieră necurată ajunsese foaia aceea în mâinile prelatului. Era una din hârtiile secrete furnizate lui Alessi.

— Până acolo, în munţii mei, spuse abatele, au ajuns semnale despre un plan abominabil. Cineva urzeşte în secret să vândă sistemele de apărare ale ţării. Tu eşti foarte bine introdus în cercurile influente. Trebuie să mă ajuţi să-i blocăm pe cei ce pun la cale acest complot odios.

— Eu? Ce pot face eu?! se eschivă Mattinera.

— Trebuie să anunţi dispariţia unei documentaţii impresionante. Eu ţi-am adus o foaie, de altfel foarte semnificativă, dar am în mână o valiză plină cu documente asemănătoare.

Mattinera deveni palid şi reuşi cu greu să-şi domine spaima.

— Poate, adăugă, aş avea nevoie de tot materialul ca să mă mişc…

— Foaia asta sunt convins că ajunge! Restul e la loc sigur, la mănăstire.

— Dar, concret, ce sugeraţi dumneavoastră?

— Ar trebui să ceri o anchetă pentru a afla cum a fost posibil să dispară aceste documente.

— E cam greu, spuse Mattinera. Dar pot să încerc.

— Trebuie să-mi promiţi!

Mattinera îl privi cam jenat. Strânse din ochi în spatele lentilelor şi spuse:

— Promit!

Dar bătrânul abate, cu experienţa de viaţă şi cunoaştere a sufletului omenesc, surprinse expresia perfidă de pe chipul lui Mattinera. N-ar fi jurat că fostul lui asistent îşi va respecta promisiunea. Când se întoarse la mănăstire, îi mărturisi lui Cattani dubiile sale.

— M-am adresat unei persoane cu siguranţă foarte influente. Dar trebuie să vedem dacă se poate mişca, dacă

poate interveni.

Deschise braţele şi conchise:

— Să aşteptăm!

Abatele nu-şi imagina cât de profund se schimbaseră relaţiile între oamenii puterii de când îmbrăcase el haina de prelat. Nu cunoştea noile alianţe. Altfel n-ar fi comis tragica eroare de a se adresa tocmai lui Mattinera.

Omul acela cu aerul lui alunecos devenise axul în jurul căruia se roteau afacerile cele mai scandaloase, în timp ce abatele neştiutor aştepta de la el o faptă bună, Mattinera declanşa alarma printre prietenii săi de afaceri.

— Da excelenţă, spuse la telefon, v-am relatat situaţia exactă!

De cealaltă parte a firului se auzi o voce mânioasă:

— Mi-aţi relatat?! Cu ce scop?!

— Ştiu, spuse Mattinera. De mine depinde să iau o hotărâre. Mă iertaţi, dar în anumite momente am nevoie de sprijinul cuiva.

— Ce tot spuneţi?! replică enervată vocea de la telefon.

Brusc comunicarea se întrerupse. Interlocutorul lui Mattinera închisese.

ÎI lăsaseră singur! Trebuia să se descurce cu propriile forţe. Se lăsă pe spate sprijinindu-şi capul pe spătarul fotoliului şi închise o clipă ochii.

— De dumneavoastră depinde, domnule profesor, nu-i aşa?

Omul aşezat în faţa biroului, tăcut până atunci, vorbise pe un ton ce se voia încurajator.

Terrasini deschise braţele ca şi cum ar fi vrut să spună că nu era o problemă atât de grea.

— Noi suntem gata.

— Da, dar nu trebuie făcută multă vâlvă. El a fost un om important. Dacă i se mişcă un fir de păr se declanşează un scandal colosal…

— Vom vedea! spuse Terrasini cu un gest dezinvolt.

De îndată ce Terrasini ieşi din cameră, Mattinera îşi scoase încet ochelarii şi îşi lăsă capul pe masă cu mâinile

încrucişate. Trebuia să câştige timp, să se calmeze! Ideea că-l trădase pe bătrânul lui profesor făcea să i se revolte stomacul. Primul lui impuls fusese să se repeadă personal la mănăstire, să ceară documentele şi să-l înspăimânte de moarte pe abate, convingându-l să-şi ţină gura.

Dar ar fi servit la ceva? Gândindu-se bine, Mattinera era sigur că nu. Încăpăţânatul acela de abate nu l-ar fi iertat niciodată. Era dureros de convins de asta. Şi totuşi nu încerca remuşcări pentru ceea ce devenise. Mai degrabă încerca, împotriva abatelui, un resentiment pe care nu putea să-l înţeleagă, să şi-l explice.

Omul acela cu haină de monah lua înfăţişarea conştiinţei sale. Asta au sfinţii odios: Nu te lasă să dormi! Atunci Mattinera începu să cocheteze cu ideea de a-l strivi, de a-l distruge. Fu de ajuns gândul acela ca să-şi facă curaj, încet-încet.

În noaptea următoare Ia mănăstire urca o maşină cu patru pasageri. În timp ce călugării dormeau, aceştia intrară în interior şi se împărţiră în două grupuri. Primii doi alunecară ca nişte umbre până la chilia abatelui.

Aruncară fasciculul unei lanterne pe faţa acestuia, care se trezi brusc. Înainte de a-şi da seama de ce se petrece, fu ţintuit de pat cu o împuşcătură surdă, trasă prin amortizor.

După câteva secunde, apărură în cadrul uşii ceilalţi doi bărbaţi, ca nişte îngeri ai morţii. Târau un corp fără viaţă. Îl târâră până la patul abatelui şi-l întinseră peste corpul acestuia care zăcea cu braţele încrucişate, cu faţa în sus, cu ochii între-deschişi, contemplând de-acum eternitatea.

Sub spotul de lumină al lanternei, corpul pe care-l întinseseră căpătă o identitate: Era Anna Antinari. Asasinii creau o punere în scenă macabră. Voiau să lase impresia că avusese loc o întâlnire amoroasă între femeie şi abate. Îi puseră acestuia un pistol în mână. În ochii celor ce vor reconstitui cum se petrecuseră lucrurile, trebuia să pară că abatele o omorâse pe femeie înainte de a îndrepta arma spre sine însuşi.

Omul cu lanterna mişca întruna fasciculul luminos. Cele două corpuri fără viaţă păreau că se topesc în aer, suspendate între lumini şi umbre. Unul dintre asasini căuta frenetic ceva. Deschise uşa unui dulap în perete şi văzu ceea ce căuta: valijoara cu documente. O luă şi, împreună cu ceilalţi complici, se topi în noapte.

Cattani nu avu tăria să i-o arate micuţei Greta pe mama ei moartă. O încredinţa pe fetiţă călugărului Bernardo. Greta intrase cu o mirare nespusă în universul acela de îngeri şi păstori de ceramică.

— Frumos! exclama ori de câte ori lua în mână vreuna din figurinele acelea cenuşii.

Muia câte un deget în vasul cu culoare şi o întindea pe statuete. Uneori se oprea, absorbită, pe punctul de a plânge. Călugărul îi distrăgea atunci atenţia. Ea îl privea tristă şi gemea: „Mămica nu mai e!”

Giulia se întorsese din Sicilia. Era complet distrusă, copleşită de noua nenorocire.

Se refugie la umbra unui copac mare de pe vârful dealului ce domina o vale înverzită şi adâncă. Se sprijini de trunchiul secular al copacului, cu privirea fixată jos, în vale. Simţea un fel de ameţeală dureroasă.

— Pentru ce?! clătina capul. Ce blestem urmăreşte familia mea?!

În spate, fără ca ea să-şi dea seama, apăru Cattani. În încercarea de a o consola, o luă în braţe. Dar, pe neaşteptate, ea se desprinse:

— Lasă-mă! strigă. Lasă-mă singură! Nu vreau să te mai văd!

Începu să-l lovească cu pumnii în piept.

— E numai vina ta! Numai vina ta!

Lacrimile îi umplură ochii în timp ce continua să lovească orbeşte, fără forţă, deznădăjduită.

— Tu ai adus nenorocirea în familia mea! Din cauza ta e totul! Blestematule!

Lipsită de-acum de energie, Giulia se abandonă în braţele lui Corrado.

Cu mâinile cu care mai înainte îl lovea, acum îl mângâia.

— Doamne, ce am spus?! Iartă-mă, dragostea mea, iartă-mă!

Şi-l mângâia şi îl săruta pe faţă, pe frunte, pe piept, pe haine.

— Nu mai ştiu ce spun, dragostea mea! Sunt zdrobită! Ţine-mă strâns, te rog, nu mă lăsa singură! Ţine-mă! Ţine-mă!

Corrado o strângea în braţe tăcut. Simţea corpul ei zguduit de suspine şi încerca să o calmeze mângâindu-i blând părul.

— Poate era mai bine pentru tine, spuse, dacă nu ne mai revedeam după prima întâlnire. Dar de-acum suntem în mâna destinului.

Ea îl sărută uşor.

— Nu-mi spune lucruri triste, te rog…

Apărură şi alte personaje importante la înmormântare. Veni deputatul Tarsoni, vechi prieten al abatelui, un om cu un aer preţios, obişnuit să se adapteze exigenţelor puterii.

— Îl cunoşteam de când eram tineri, îi explică Iui Cattani. Am străbătut mult drum împreună în politică. M-a surprins când a hotărât să abandoneze totul. Dar ţineam la el. Şi el ţinea la mine. M-a căutat alaltăieri la biroul meu de Ia Camera deputaţilor. Mi s-a părut foarte îngrijorat.

Cattani fu foarte interesat.

— A venit numai la dumneavoastră? întrebă.

— Nu, explică deputatul Tarsoni, a mai făcut o vizită. S-a dus la profesorul Mattinera. Nu ştiu dacă-l cunoaşteţi.

— Vag, spuse Cattani. Cred că i-am auzit numele pe undeva.

— E un personaj cu mare greutate. Unul care contează cu adevărat. Ştiu sigur că abatele l-a căutat pentru că mi-a spus: „Am venit la tine şi acum mă duc la Mattinera, pe urmă, mă întorc în refugiul meu. Sunt deja obosit.”

Curiozitatea lui Cattani era tot mai intensă.

— Şi acest Mattinera n-a venit la înmormântare?

— Nu, nu este, spuse deputatul Tarsoni. Ciudat, într-adevăr, poate era prea ocupat… Dar e soţia lui! Uitaţi-o, acolo jos!

Era o femeie de vreo patruzeci de ani, cam plinuţă. Îşi apăsa o batistă peste ochi, descoperindu-şi încheietura mâinii la care purta o brăţară masivă cu o piatră mare.

Cine era profesorul Mattinera? Cum de era în stare să exercite această putere enormă rămânând totuşi în umbră?

Cattani se apropie de Bernardo, călugărul cu statuetele, şi-l întrebă dacă Mattinera venise vreodată la mănăstire să-l caute pe abate.

— Da, venea uneori. Aducea exemplare din cărţile sale, care erau păstrate în biblioteca mănăstirii.

Călugărul îI conduse pe Cattani spre bibliotecă, îi arătă volumele care purtau semnătura lui Mattinera.

— Este un cercetător al istoriei romane, explică călugărul. Aici e chiar şi un exemplar din teza lui de licenţă.

Scoase un volum legat şi i-l întinse lui Cattani:

— Uite aici! Şi-a luat licenţa cu abatele…

Cattani ridică coperta groasă şi rămase perplex când citi titlul tezei de licenţă: „Agrippina, un exemplu de sub-putere a Romei imperiale”.

Agrippina! Acelaşi nume pe care-l rostise bijutierul sicilian!

Tatăl Giuliei trimisese în semn de omagiu o brăţară cu briliant încastrat unei doamne ce se ascunde sub numele de Agrippina. Brăţara aceea o văzuse acum câteva minute la mâna soţiei lui Mattinera. Te-am găsit, în sfârşit! se gândi Cattani.

Pe neaşteptate simţi o forţă nouă răspândindu-i-se în corp. Călugărul văzu vibrând în ochii lui o lumină provocatoare. Ca şi cum stupoarea resemnată şi descurajarea de până atunci se topiseră.

Corrado avea aerul unui om decis să dea o nouă bătălie.

Se îndreptă repede spre chilia abatelui şi deschise o ladă mică fără să mişte grămada de cărţi de deasupra. Înăuntru erau alte volume. Le aruncă furios şi îşi luă de pe fundul lăzii pistolul. I-l dăduse abatelui promiţând să nu-l mai folosească niciodată.

Îi potrivi încărcătorul şi şi-l puse la brâu.

— Doamne, trebuie opriţi! Dacă au ajuns până aici…, mai au puţin şi ţi se urcă în cer…, şopti el ca o rugăciune.

PROFESORUL

— Ce-ai să faci acum? Încotro?

Giulia era în picioare în faţa lui Cattani, gata de plecare.

— Mă duc la Roma, spuse el. Afacerea asta durează de câtva timp şi cred că am descoperit pista potrivită ca s-o închei.

Ea se întrista şi, trecându-şi o mână peste frunte, spuse:

— Te-apuci iar de vânătoare?

Îl privea, neliniştită:

— Iar fugăreşti fantome de neprins? Va fi vreodată o clipă de linişte pentru tine…, pentru noi?

Cu degetele ei lungi îi mângâie trăsăturile aspre ale feţei.

— Am încercat să înţeleg ce te împinge, dar nu ştiu să-mi explic. Te văd ca pe un om din alte vremuri, ca pe un cavaler fără teamă şi prihană care luptă împotriva celor răi.

Întoarse spre el o privire obosită şi continuă:

— Ai să reuşeşti să învingi?! Ai să reuşeşti tu singur, bietul meu Corrado?

El îşi întoarse privirea în altă parte, ca şi cum ar fi urmărit un gând depărtat. Simţea sub haină atingerea caldă a pistolului.

— Ce alternativă aş avea? întrebă la rândul lui. Să mă prefac că nu s-a întâmplat nimic? Să uit?

Scutură energic capul:

— Nu, m-ar mustra conştiinţa toată viaţa!

Ea îl privi, cu încăpăţânare:

— Bine! Du-te! Eu mă întorc în Sicilia, la bunicul. Pe Greta o las aici, la mănăstire. N-am văzut-o atât de fericită

niciodată. Oamenii aceştia cucernici au ştiut să-i dea o bucurie pe care nu a cunoscut-o înainte.

De îndată ce a ajuns la Roma, Cattani s-a dus direct la biroul profesorului Mattinera. Era hotărât să-l înfrunte pe omul acela în mod energic, să-l apuce, dacă era necesar, de guler, să-l scuture până îl va înspăimânta de moarte şi să-i strige: „Mărturiseşte, spune că ştii cine l-a ucis pe abate!”

Deputatul Tarsoni fusese foarte clar. Abatele întâlnise numai doi oameni în timpul călătoriei la Roma: pe el şi pe profesorul Mattinera. De data asta, îl avea la mână!

Când intră în biroul profesorului, Cattani era crispat, ca o fiară ce simte prada aproape. Secretarul îl privi rapid din cap până în picioare şi avu imediat convingerea că era un tip care aducea necazuri. Încercă să-l respingă.

— Profesorul e în şedinţă, spuse. Va dura şi nu cred că azi vă poate primi.

Era nevoie de mai mult ca să-l poţi respinge pe Cattani. Înainta imperturbabil pe coridor, în timp ce secretarul încerca să-l oprească şi să-i bareze drumul.

— Unde mergeţi? Aţi înnebunit?

Secretarul căscă ochii fără să mal opună vreo rezistenţă. Comisarul deschise o uşă ce dădea într-o cameră goală. Intră şi se aşeză comod pe un divan, acelaşi pe care stătuse Dino Alessi când venise să ia documentele secrete.

Secretarul închise uşa resemnat şi, când se retrase în camera lui, apăsă pe un buton al interfonului ca să-l avertizeze pe Mattinera de prezenţa acelui personaj inoportun.

— Dar cine e?! întrebă enervat profesorul. Expediază-l! Ocupă-te de asta!

El personal trebuia să se ocupe de altcineva, în faţa lui stătea Terrasini căruia îi exprima propria supărare pentru ce se petrecuse la mănăstire.

— Trebuiau doar recuperate documentele! şuieră profesorul. Nu era necesar măcelul acela!

— Aşa e, aveţi dreptate, spuse liniştit Terrasini. Dar abatele ştia prea multe! Vă simţeaţi în siguranţă cu mina aceea ambulantă care putea exploda dintr-un moment în altul?

— Şi doamna Anna? se înfierbântă profesorul. Ce legătură avea ea?! Pentru ce înscenarea aceea scârboasă cu cadavrele aruncate unul peste altul?!

— Precauţii!

Terrasini nu-şi pierdea niciodată calmul.

— Cercetările puteau deveni periculoase. Aşa s-au oprit însă imediat. Nimeni nu voia să aprofundeze cazul unui abate care îşi omoară amanta şi pe urmă se împuşcă. Prea scârbos, nu-i aşa?

Terrasini îşi frecă mâinile, cu aer satisfăcut:

— Trebuie întotdeauna îngropat un episod grav cu un altul care provoacă şi mai multă vâlvă!

Mattinera îşi scoase ochelarii. Suflă pe lentile şi le şterse meticulos cu batista.

— În orice caz, e un lucru oripilant, spuse.

Iritarea îi trecuse aproape de tot.

Îşi drese glasul şi, cu ton mai conciliant, îl întrebă pe Terrasini dacă a adus valijoara cu documentele secrete.

— De ce?! se miră Terrasini. Avem noi grijă de toate. Dumneavoastră trebuie să staţi liniştiţi. Ne ocupăm noi şi de predarea documentelor. Peste zece zile, când operaţiunea se va termina, veţi avea trei la sută, partea ce vi se cuvine.

— Trei la sută? repetă Mattinera, scandalizat. Cu Yfter stabilisem zece la sută!

— Au intervenit lucruri neprevăzute, dragă domnule profesor.

Pe faţa lui Terrasini sclipi o umbră de zâmbet veninos.

— Documentele dispăruseră, operaţia risca să eşueze. Am intrat în acţiune noi ca să ieşim la liman. Altfel…

Mattinera îşi pierdu definitiv calmul şi dădu un pumn în masă.

— Fără mine, urlă, cu ochii scânteind de mânie, nu s-ar fi putut încheia afacerea asta!

— Nici fără noi…

— Nu mă puteţi înşela chiar aşa! Nu vă permit!

Mattinera sărise în picioare şi ţipa, palid, cu fruntea asudată şi mâinile care-i tremurau în timp ce încerca să-şi ia o ţigară din pachet:

— Nu accept! Mai bine ies din afacere decât să suport o asemenea umilinţă! zise şi se apropie de fereastră întorcându-i spatele lui Terrasini. Şi acum plecaţi, plecaţi de-aici!

Terrasini avea acelaşi zâmbet maliţios şi, totodată, amuzat întipărit pe buze.

— Sunteţi prea nervos!

Se ridică, îndreptându-se spre ieşire, cu un calm imperturbabil.

Rămas acolo, uitându-se în gol pe fereastră, Mattinera părea lovit de trăsnet.

Îşi puse impermeabilul şi, prin interfon, îi ceru secretarului să-i trimită maşina la intrarea secundară.

Cattani nu-şi părăsise postul de observaţie; era tot acolo, în aşteptare. Se plimba nervos de-a lungul şi de-a latul camerei şi, din când în când, arunca câte o privire pe fereastră, afară. Astfel că îl observă pe Terrasini în stradă, în timp ce se suia într-un taxi.

Aruncă ţigara pe care de-abia o aprinsese şi ieşi precipitat din cameră. Era în culmea furiei.

— Dacă profesorul are timp pentru Terrasini, îi urlă în faţă secretarului care avea un aer înspăimântat, o să aibă şi pentru mine.

Ieşi pe coridor ca o furie şi începu să deschidă uşi, în timp ce secretarul alerga pe urmele lui, căutând inutil să potolească uraganul acela.

— Ce faceţi, aţi înnebunit?! scâncea secretarul, apucându-l de haină. Opriţi-vă, vă implor!

Când Cattani intră în biroul profesorului, nu găsi pe nimeni.

— Vedeţi? Profesorul nu este! Acum sper că o să vă liniştiţi puţin, domnule…

Dar Corrado nici măcar nu-l auzea. Privirea sa căzuse asupra unei fotografii pe care Mattinera o ţinea pe birou. Erau soţia, copiii şi el, cu aerul acela de vulpe, alunecos. Acum Cattani îşi amintea perfect unde mai văzuse faţa

aceea. Da, apărea în fotografia găsită în caseta de la gara din Milano!

Studiind imaginea, Cattani se opri o clipă să reflecteze. Apoi o senzaţie de triumf puse stăpânire pe el: Găsise mijlocul să-l înfunde pe ticălosul de Mattinera!

Părăsi imediat biroul profesorului şi se duse la deputatul Tarsoni. Era persoana care-i trebuia, singura în stare să-l ajute în acel moment.

Tarsoni îl primi în vila lui de pe Aventino. Ascultă povestea cu fotografia în care apărea Mattinera. Urmări atent povestea brăţării dăruite unei anume Agrippina. Dar, la sfârşit, clătină din cap. Nu era deloc convins de ceea ce Cattani încerca să demonstreze.

— Dumneavoastră afirmaţi că în spatele acelui nume se ascunde Mattinera? întrebă Tarsoni, perplex. Şl cum o veţi dovedi? Numai pentru că a făcut o teză de licenţă despre Agrippina?! Nu, spuse ferm, mi se pare puţin hazardat! Nu credeţi?

Iar toată afacerea despre traficul de arme şi documente destinate serviciilor secrete străine i se părea absolut incredibilă:

— E atât de fantasmagorică povestea asta, dragă Cattani, încât, dacă ar fi adevărată, ar trebui să încheiem orice activitate şi să ne ducem să ne ascundem de ruşine cu toţii.

— Eu sunt aici ca să vă cer o mână de ajutor, spuse calm Cattani. N-am venit să vă aduc dovezi. Este în curs de desfăşurare o acţiune monstruoasă, asta o ştiu. Dar… n-am dovezi. Mai ştiu însă că aceste lucruri lasă ceva urme. Sunt operaţiuni bancare, care se efectuează în mod clandestin. Dumneavoastră sunteţi parlamentar… poate aţi adunat unele indicii, aţi auzit de traficuri dubioase, în sfârşit, poate aveţi vreo bănuială…

— Îmi pare rău că vă deziluzionez, spuse deputatul. Eu sunt cam în afara cercurilor influente. Mă ocup de lumea a treia: problemele foamei, copiii care mor fără o bucată de

pâine, se îmbolnăvesc şi nu ştiu că există medicamente în stare să-i salveze.

O grimasă resemnată apăru pe chipul lui Tarsoni.

— După cum vedeţi…, spuse deschizând larg braţele.

Cattani nu voia însă în ruptul capului să rateze această ultimă ocazie care îi mai rămăsese.

— Ceva, totuşi, puteţi face! Puteţi să mă ajutaţi!

Se apropie de telefonul care era pus pe o măsuţă, ridică receptorul şi îl întinse lui Tarsoni:

— Sunaţi-I pe Mattinera şi convocaţi-l acasă la dumneavoastră! Iată ce puteţi face… Vă rog domnule deputat, sunteţi ultima mea speranţă!

Seara târziu, Mattinera se prăbuşi într-un taxi în direcţia casei lui Tarsoni. Roma era aproap pustie. Reflectoarele aruncau vagi lumini roz pe monumentele antice pe lângă care treceau, indiferenţi, rarii trecători ce mai străbăteau oraşul.

Poarta automată a vilei lui Tarsoni era deschisă. Profesorul intră, străbătu cărarea pietruită şi ajunse în faţa uşii întredeschise.

Băgă capul înăuntru şi-l strigă pe stăpânul casei. Luminile erau aprinse, dar nimeni nu răspunse:

— Eu sunt, e cineva aici?

Deschise larg uşa şi intră, deja iritat de această vizită inutilă.

— Bine aţi venit! îl întâmpină vocea aspră a unui bărbat care apărea dintr-un colţ. Deputatul Tarsoni vă roagă să-l scuzaţi doar pentru câteva minute. Va veni imediat. Între timp vă voi ţine eu companie.

Era Cattani, care-l cântărea cu privirea pe omul acesta cu profil ascuţit.

— Dar dumneavoastră cine sunteţi! intră în defensivă profesorul.

— Să admitem că întrebările le pun eu! replică pe un ton aspru Cattani. Sper că nu vă deranjează prea mult…

— Ce înseamnă asta?! ridică vocea Mattinera.

— Înseamnă că acesta e momentul adevărului, dragă domnule profesor, spuse Cattani, privindu-l drept în ochi. Jocul s-a terminat! Ştiu totul despre traficul de arme, despre uşurinţa criminală, despre inconştienţa cu care se pregăteşte comunicarea unor secrete militare unei puteri străine.

— Ce tot spuneţi acolo?!

Mattinera, stupefiat, se sprijini de scaun. Avea faţa albă ca peretele, iar buza inferioară îi tremura.

— Sunteţi un calomniator ordinar! Sau un dezechilibrat psihic!

O palmă puternică îi opri cuvintele în gât. Cattani se aruncă asupra lui cu toată furia pe care şi-o reprimase de luni de zile. Îl împinse la perete şi-l înşfacă de gât, de gâtul acela subţire de viperă.

— Mă omoară! scânci Mattinera. E nebun!

Se deschise o uşă şi apăru Tarsoni foarte tulburat:

— Comisare Cattani, te rog, nu poţi face asta în casa mea! Spuneai că ajunge o convorbire! Ce-nseamnă asta?!

— Nu vă amestecaţi! îi ordonă Cattani fără să se întoarcă.

Ca paralizat, Tarsoni rămase acolo, în prag, ezitând.

Corrado se concentra iar asupra lui Mattinera. Îl apucă de umeri şi îl scutură ca pe o frunză.

Toată ura, frustrarea, resentimentele acumulate atâta timp se prăbuşeau cu furie asupra acelui om ţintuit la zid, cu ochii mici, înspăimântaţi şi rugători.

— Vreau să ştiu tot! mârâi printre dinţi Cattani. De unde pleacă încărcătura? Hai, vorbeşte! N-am prea mult timp!

— Da, vă rog, lăsaţi-mă! O să vă spun tot!

Cattani slăbi strânsoarea, dar continuă să-l fixeze ameninţător.

— Deci, cine vinde armele?

— Kemal Yfter…

— În numele cui?

— E material american. Furat!

Mattinera nu mai opunea nici o rezistenţă, răspundea la întrebări ca un şcolar silitor.

— Unde merg armele? Care-i destinaţia finală?

— O ţară africană…

— Pe unde intră încărcătura în Italia?

— Prin Sicilia, mâine… Pe coasta de est… Portul Licudi.

— Cine se ocupă de operaţiune?

Mattinera îl privi pe Cattani fără să răspundă.

Îşi masa greoi gâtul care-l durea.

— Pentru Dumnezeu, spuse, putea să mă omoare!

— Deci?! îl somă din nou vocea lui Corrado.

Profesorul nu se hotăra. Asuda şi-şi înghiţea cu greu saliva. Cattani îl strânse mai tare şi-i suflă în faţă, furios:

— Cine se îngrijeşte de sosirea încărcăturii?

Cu un fir de voce, Mattinera pronunţă numele lui Terrasini.

— Terrasini…, repetă îngândurat Cattani. Iar el!

Era de-acum un război personal între ei doi. Iar de data asta Corrado simţea că are un avantaj decisiv asupra adversarului.

Dintr-o dată, în cameră tensiunea scăzu. Acum totul era limpede. Până şi Mattinera, după confesiune, părea uşurat.

— Toate lucrurile astea, spuse Cattani, trebuie să le repetaţi în faţa magistratului.

Mattinera simţea asupra sa privirea acuzatoare a lui Tarsoni. N-avu curaj să-l privească în faţă. Se limită să întrebe:

— Şi dumneavoastră ce veţi face?

Bătrânul deputat nu-i lăsă speranţe.

— Îmi voi face datoria! Voi povesti magistratului ce-am auzit.

Niciunul dintre ei nu putea să-i observe pe cei doi bărbaţi care în momentul acela înaintau furişându-se prin grădina vilei. Terrasini nu apreciase deloc comportarea lui Mattinera în timpul ultimei întâlniri. Refuzul celor trei procente, hotărârea de a ieşi din afacere, toate astea le

interpretase ca pe un afront. Avocatul sicilian nu era tipul care să suporte impoliteţea. Trimisese pe urmele profesorului doi oameni ai săi care tocmai se strecurau prin întuneric.

Mattinera se simţea pierdut. Cattani şi Tarsoni nu-l slăbeau deloc. N-avea nici o cale de scăpare, îl vor târî în faţa unui magistrat! Se gândea cu groază la scandalul care însemna distrugerea sa inevitabilă. Sau mai avea vreo şansă de salvare? Cu coada ochiului văzu o uşă de sticlă ce dădea spre grădină. Dintr-o dată ţâşni, ajunse cu o săritură la uşa aceea şi se repezi afară în bezna nopţii.

Cattani şi Tarsoni se aruncară în urmărirea lui. Dar se opriră brusc când auziră răsunând dinspre grădină rafalele de automat. Cei doi oameni ai lui Terrasini îl omorâseră pe profesor şi acesta zăcea la pământ, cu impermeabilul agăţat în spinii unui trandafir.

— Doamne Dumnezeule, făcu Tarsoni, îngrozit, e un adevărat război!

— Nu mai e nici o clipă de pierdut! spuse Cattani. Ţineţi pentru dumneavoastră ce-aţi aflat. Nu trebuie să se simtă demascaţi, altfel vor schimba locul operaţiunii. Eu plec. De data asta îi prind asupra faptului.

Înainte de a dispare, se întoarse iar spre omul politic.

— Nici un cuvânt, vă rog! spuse cu ochii scânteietori, iar rugămintea lui suna ca o poruncă…

SICILIA.

Era un mai călduros.

Bătrânul Nicola stătea tolănit pe un şezlong pe terasa hotelului şi contempla marea iar lângă el stătea, cu un aer obosit, Giulia. Tensiunea ultimelor zile se topise şi o lăsase golită de energie, fără chef. Dacă măcar Corrado ar fi dat un semn de viaţă! De când se despărţiseră ultima oară n-o mai căutase deloc.

Bătrânul întinse o mână şi-i mângâie braţul:

— Eşti îndrăgostită, nu-i aşa? Te-ai lăsat vrăjită de tipul acela: erou de roman ieftin!

— Bunicule, de ce-l insulţi? Îl iubesc!

— Bine, bine! Într-o zi vei înţelege singură că nu e tipul potrivit pentru tine.

Giulia lăsă baltă conversaţia. Bunic şi nepoată rămaseră în linişte câteva minute. Deasupra lor, rândunelele zburau jos şi, din când în când, aproape îi atingeau.

— Vreau să ştiu cine a omorât-o pe marna! spuse brusc fata. Poate tu, bunicule, poţi să mă ajuţi să-l descopăr.

Îl observă pe bătrân cu coada ochiului ca să-i surprindă vreo reacţie. Dar el rămase impasibil.

— Ce legătură avea ea cu toate astea?! se înfierbântă Giulia.

Bătrânul îşi aranja părul alb.

Avea o expresie gânditoare, părea un bătrân patriarh pe punctul de a lansa profeţii ezoterice.

— Furtuna a trecut! spuse. Noi am supravieţuit şi trebuie să ne ocupăm de viitor. La ce bun să scormonim trecutul?!

— Era mama mea! protestă Giulia ridicându-se în picioare. Am dreptul să ştiu! Am fost ţinută întotdeauna departe. Trebuie să aflu adevărul de la alţii, trunchiat şi pe bucăţi. Aş vrea însă să-mi spui tu adevărul. Tu!

Se ridică şi bătrânul. Îi luă capul în mâini şi spuse:

— Cine cunoaşte adevărul, fata mea?! În viaţă cu cât eşti mai puţin curioasă, cu atât mai bine! Să nu uiţi asta!

Convorbirea lor fu întreruptă de intrarea lui Tano Carridi, la fel de impecabil, de eficient, care ducea o tavă cu un pahar de apă şi un tub de medicamente.

Bătrânul luă două pastile şi, cu un aer grav le introduse în gură, înghiţindu-le cu multă apă. Îşi clătină capul alb şi puse o mână pe piept.

— Inima nu mai e cea de altădată! Mai devreme sau mai târziu mă lasă şi tu vei fi aceea care va trebui să duci înainte singură numele familiei! La asta de ce nu te gândeşti?

Giulia dădu din cap: Se gândea uneori la asta şi îi era frică.

— Vreau să fii pregătită! reluă bătrânul. Trebuie să înveţi să cunoşti mecanismele băncilor. Mai ales trebuie să înveţi să le iubeşti!

O luă de braţ:

— Vino, o să-ţi arăt cum funcţionează regatul pe care îl vei primi ca moştenire, prinţeso!

Îi spuse lui Tano să pregătească maşina. Se îndreptă primul spre ieşire, tinereşte, înaintea Giuliei, care nu gustase gluma lui.

La bancă toţi erau politicoşi. Giulia se forţa să se arate amabilă, să surâdă.

Intrară într-o cameră plină de monitoare pe care se succedau liste lungi de coduri şi cifre, în timp ce o pereche de telexuri bătea încontinuu mesaje, multe mesaje.

— Aici, spuse bătrânul, suntem în inima băncii. Reuşeşti să înţelegi ce se petrece?

Giulia privi atent înscrisurile de pe monitor, apoi răspunse:

— Da, cred că da! Cumpărăm acţiuni de pe unele pieţe europene.

Încruntă fruntea, uşor nedumerită, apoi adăugă:

— Am impresia chiar că le plătim o cifră frumuşică, nu-i aşa? Sau greşesc?

— E adevărat, spuse satisfăcut bunicul. Mai exact cumpărăm la dublul valorii reale!

Fata era bulversată: Nu înţelegea de ce. Părea absurd.

— Pentru că noi suntem, în acelaşi timp, cumpărătorii şi vânzătorii! Mai întâi, am emis aceste acţiuni pe pieţele străine la un preţ coborât. Apoi le cumpărăm la preţuri mărite, îi explică bătrânul.

Giulia credea că a înţeles. Se uită cu o privire stupefiată la bunic:

— E un mod de a exporta capitaluri în străinătate fără să plăteşti taxe, nu-i aşa?

Bătrânul râse zgomotos cu un aer mulţumit:

— La naiba, fata mea, ai într-adevăr stofă, nimic de zis!

Rigid şi elegant, Tano se apropie ca să-i şoptească ceva la ureche lui Nicola Antinari:

— La telefon e Terrasini. Vrea să ştie dacă poate să treacă pe la dumneavoastră. Spune că e important.

Bătrânul se întunecă. Îşi agită o mână şi cu o strâmbătură chinuită pe faţă zise:

— Nu, nu vreau să-I mai văd aici! Spune-i că mă duc eu la el.

De când ieşise din închisoare, Terrasini îşi luase o casă nouă, foarte impunătoare. Trăia înconjurat de gărzi de corp şi era urmat ca de o umbră de credinciosul său Salvo, un zdrahon cu părul lins şi pomădat. Din „curtea" Iui făcea parte şi Rosaria, o tânără brunetă, care se îngrijea cu mare solicitudine să-i fie îndeplinită orice dorinţă. Era o femeie cu un aer arogant, cu mişcări feline. O adevărată panteră.

Când bancherul ajunse la el, Terrasini îl primi Ia uşă şi se trase respectuos deoparte ca să-l lase să intre.

— Sunt foarte onorat să vă primesc în casa mea!

Bătrânul nu puse însă aceeaşi căldură în schimbul de saluturi. Părea supărat. Începuse să se cam sature de omul acesta. Nu suporta metodele brutale la care recurgea când trebuia rezolvată o situaţie mai delicată. Dar acum avea nevoie de Terrasini. Nu putea să-şi permită să se lipsească de el. Într-o bună zi, însă, va veni momentul în care se va descotorosi de personajul acesta incomod şi antipatic.

— Totul merge perfect! spuse Terrasini. Încărcătura a părăsit deja Iugoslavia şi a traversat frontiera italiană fară probleme. Acum e în drum spre Sicilia.

— Îmi pare bine, răspunse sec bătrânul, în timp ce Rosaria le oferea cu o plecăciune uşoară cupele de şampanie pe care le adusese pe o tavă de argint. Veţi avea unsprezece la sută la bancă, cum ne-am înţeles.

— Şi un loc în consiliul de administraţie! adăugă zâmbind Terrasini.

— Şi un loc în consiliul de administraţie… confirmă bătrânul.

Terrasini goli cu poftă cupa, dar Antinari nu vru nici măcar să o guste. Părea nerăbdător să plece. Aştepta ca Terrasini să ajungă la subiect şi să-i explice motivul pentru care voia să-i vorbească.

— Acordul nostru, ţinu să precizeze, va fi perfectat de îndată ce Yfter va vărsa acreditivul.

Îi aruncă o privire piezişă interlocutorului şi întrebă:

— Mai e ceva?

— Da, spuse Terrasini, relaxându-se pe fotoliu. Mai e ceva.

Aprinse o ţigară de foi cu încetineală studiată. Îi plăcea să-i ţină în şah pe ceilalţi. În sfârşit, atinse miezul problemei:

— Noi am făcut totul pentru salvarea operaţiei…

— Da, replică bătrânul. Aţi ras tot. Trebuie să ştiţi că nu-mi plac deloc metodele dumneavoastră.

— Dar ele vă sunt utile. Aveţi nevoie de oameni hotărâţi ca noi.

Pronunţând acele cuvinte Terrasini suflă în aer inele de fum care urcară spre lampadar:

— În orice caz, treaba noastră nu e încheiată… Nu putem dormi cu totul liniştiţi!

Bătrânul strânse din ochi şi-şi crispă rnâinile pe braţele fotoliului, cuprins de o nelinişte febrilă.

— Ce vreţi să spuneţi?! întrebă.

— Acest Cattani… şuieră Terrasini, devenit pe neaşteptate furios. E din nou pe urmele noastre! A telefonat secretarul lui Mattinera spunând că s-a dus la biroul profesorului alaltăieri. Insista să-l vadă pe profesor. Probabil are ceva în mână. E un om periculos, înţelegeţi asta!

Bătrânul avu un gest de revoltă. Spuse:

— Nepoata mea este îndrăgostită de el!

— Ştiu! replică Terrasini. De asta mi-am permis să vă deranjez înainte de a acţiona.

Bătrânul bancher se ridică în picioare şi, cu aer dezgustat, mormăi:

— Dacă chiar e necesar…

Rămase o clipă tăcut, apoi adăugă ameninţător:

— Fiţi atenţi însă să n-o implicaţi pe Giulia!

Se îndreptă spre ieşire cu paşi grăbiţi şi, în timp ce trăgea uşa după el, de-abia percepu vorbele lui Terrasini. Nici nu-l interesau!

Cu siguranţă Cattani nu s-ar fi simţit prea liniştit dacă ar fi ştiut ce i se pregăteşte. În schimb, perfect calm, într-o frumoasă dimineaţă însorită, revenea în Sicilia. Părea că vrea să vâneze lupul în vizuină.

În depărtare, se ridica vârful semeţ şi neliniştitor al Etnei. Se îndreptă spre Chestură, unde întâlni o veche cunoştinţă, pe agentul Settimelli care lucrase cu el la Trapani.

— Domnul comisar Cattani! se bucură poliţistul.

— Settimelli. Ce faci aici?! Te lăsasem la Trapani!

— M-au transferat. Şi dumneavoastră?

Cattani nu răspunse.

— Ascultă, spuse. Cine comandă Brigada mobilă aici?

— Comisarul Di Venanzo. Un om cumsecade…

— Du-mă la el! ceru Cattani.

Di Venanzo era un om cărunt, la vreo cincizeci de ani, obişnuit cu nuanţele cenuşii şi stinse cel puţin în vestimentaţie. Una din persoanele acelea şterse pe care te-ai fi aşteptat să le vezi în spatele vreunui ghişeu poştal, nicidecum la conducerea unui grup de acţiune ca Brigada mobilă.

Păru onorat de vizita lui Cattani. Ascultă cu viu interes povestea tuturor evenimentelor recente şi, la sfârşit, comentă:

— Dragă Cattani, aţi avut încredere în mine, dar şi eu aş putea fi în serviciul mafiei. Aş putea să vă distrug. Cunoaşteţi bine lumea asta, ştiţi cât e de greu să găseşti pe cineva de care să fi absolut sigur… De ce nu sunteţi mai precaut?

— E-adevărat! Am riscat, dar n-aveam de ales. Dacă dumneavoastră sunteţi de partea lor, eu sunt terminat, dar, dacă sunteţi un om cinstit, aşa cum păreţi, poate veţi accepta să mă ajutaţi.

Comisarul îşi înfundă mâinile în buzunarele hainei:

— Nu sunt de partea lor, dragă domnule Cattani. Sunt curat.

Uitându-se cu atenţie la el, dincolo de cenuşiul chipului, Cattani văzu că faţa lui se lumina.

— De ce nu reintraţi în serviciu?! Am putea să anunţăm Ministerul că intenţionaţi să întrerupeţi concediul fără plată. Am lucra împreună! Suntem atât de puţini…

Chiar aşa, de ce să nu termine odată cu hoinăreala de câine vagabond? Ideea de a reintra în serviciu i se păru foarte bună Iui Cattani. Împreună cu colegul său, începu imediat formalităţile birocratice ca să pună la punct lucrurile. Peste câteva zile, urma să primească şi oamenii cu care să lucreze.

— Între timp, sugeră Di Venanzo, puteţi avea un schimb de idei cu procurorul adjunct Venturi.

— Venturi?!

Cattani nu era sigur că înţelesese bine.

— Vine de la Milano, acest Venturi?

— Chiar aşa! El a vrut să vină să lucreze aici. Se descurcă foarte bine. Dar suportă şi consecinţele. Mafia l-a salutat de bun venit punându-i o bombă în casă. De atunci, locuieşte într-o cazarmă cu toată familia.

Voia să vorbească cu Venturi. Intenţiona să locuiască şi el în cazarmă. Dar toate astea mai puteau aştepta. Întâi de toate, trebuia să alerge la ea, la Giulia.

Fata era în apartamentul bunicului, la hotel, când tânărul însărcinat să-i fie gardă de corp o anunţă că a sosit Cattani.

— Oh, Doamne, în sfârşit! strigă Giulia în timp ce se repezea afară.

— Nu, ţipă după ea bunicul, opreşte-te!

Fata se întoarse surprinsă şi el o dojeni:

— Nu ieşi cu el!

— De ce?

— Mai întâi vreau să vorbesc eu cu el.

Fără să înţeleagă motivul acelei reacţii a bunicului, spuse da şi alergă în întâmpinarea lui Corrado în holul hotelului. Nu mai conteneau să se sărute, să se îmbrăţişeze şi să se mângâie, ca şi cum ar fi vrut să se liniştească reciproc, convingându-se că erau din nou împreună.

— Cum te simţi aici? întrebă Corrado. Poţi trăi fără mine?!

— Foarte rău! Nu mai pot! Du-mă de-aici! Bunicul nu e cum mi-l imaginam la Milano, când jucam cu el partidele acelea lungi de şah prin telefon. E plicticos. Vorbeşte mereu de bani. Şi-a băgat în cap o idee ciudată: Spune că eu trebuie să intru în consiliul de administraţie al băncii…

Cattani păru impresionat de ştirea aceasta.

— Pe când e prevăzut evenimentul?

— Peste cinci zile…

Cinci zile! De ce tocmai peste cinci zile? Bătrânul avea cu siguranţă pregătită vreo surpriză.

După cum promisese, Giulia îl duse pe Corrado la bătrân şi îi lăsă singuri pe terasă.

— Dumneata eşti grozav de încăpăţânat! Te întorci în Sicilia liniştit, când ştii foarte bine că ai duşmani aici. Mulţi duşmani!

— Şi ce-ar trebui să fac, să fug?! Ar trebui poate să trăiesc ascuns ca şi cum mi-ar fi ruşine să mă arăt în lume?! Alţii sunt cei care ar trebui să dispară! Să se ascundă…

Fără să-l privească în faţă, bătrânul zise:

— Văd că te încăpăţânezi să nu înţelegi cum se învârte roata vieţii. Tinere, cei pe care dumneata îi numeşti „alţii” nu numai că nu se ascund, dar reprezintă pentru dumneata o mare ameninţare.

— Nu mă sperie! Nu mă mai sperie nimic!

Când devenea nervos, bătrânul avea ticul de a-şi linge la intervale regulate buzele. Scotea limba şi o trăgea înapoi ca o viperă. Surâsul dur, uneori ironic, cu care Cattani îl privea avea efectul de a-l enerva şi mai mult.

— Ascultă, mârâi plin de mânie, eşti liber să faci ce crezi… Dar stai departe de Giulia! Nu e femeia potrivită pentru

dumneata.
— Asta nu mi-o puteţi cere, spuse Cattani. Ar trebui să aud şi ce crede ea.
— Nu-i nevoie! replică bătrânul. O voi convinge eu, îi voi explica că nu e oportun. Important e să te retragi. Ca un cavaler!
Un tânăr plinuţ se apropie de bancher şi îi şopti ceva la ureche. Probabil era ceva în legătură cu Cattani pentru că Antinari se întoarse spre el cu o privire ce voia să-i atragă atenţia în timp ce celălalt vorbea.
— M-au informat acum, spuse, că e o mişcare ciudată afară. Cineva aşteaptă să te omoare! Te surprinde? Nici acum nu te temi?
Cattani avu o clipă de descumpănire.
Bău o înghiţitură de whisky în timp ce bătrânul comenta:
— Mafia a jurat că te omoară, domnule Cattani! N-o să-i scăpaţi! Dar eu am vrut să vă avertizez, să vă fac această ultimă favoare ca s-o scutesc pe Giulia de o suferinţă. În schimb, vă cer să dispăreţi pentru totdeauna.
În momentul acela se apropie Giulia.
— Ei, dar ce-aveţi voi doi să vă spuneţi atâta? De jumătate de oră vorbiţi! Credeam că ai venit la mine! se alintă Giulia.
Bunicul se prefăcu că n-a auzit-o şi continuă să se adreseze lui Cattani.
— Atunci, ne-am înţeles, da?
Dispreţul pe care-l citi în ochii lui Corrado o lămuri pe Giulia că se petrecea ceva foarte grav.
— Ce se întâmplă?! se interesă fata.
Fără s-o privească, Cattani zise:
— Bunicul tău a hotărât să facă o faptă bună. M-a avertizat că cineva vrea pe-aici pe-aproape să mă împuşte.
Încă înfricoşată de ceea ce i se întâmplase mamei sale, Giulia îşi muta privirea febrilă de la Corrado la bunic ca să priceapă ceva. Începea să fie teribil de descumpănită şi înspăimântată.

— Dar cine sunt?! întrebă. Ce mai vor?! Nu le ajunge? N-or să se oprească niciodată?!

— Duşmani vechi, spuse Corrado. Numai că acum au devenit între timp prieteni ai bunicului tău.

Clătină melancolic din cap şi silabisi întorcându-se către Giulia:

— Ma-fi-a…

Fata îşi acoperi gura cu mâinile ca să-şi sufoce un strigăt de disperare:

— E-adevărat?! Bunicule, e-adevărat ce spune?!

Bătrânul nu suflă o vorbă. Un vânt cald îi răvăşea aureola albă a părului.

— E atât de adevărat, reluă imperturbabil Cattani, încât el ar putea opri mâna celor ce au pus la cale capcana asta.

— Gata! se repezi bătrânul.

Maxilarele lui erau strânse într-un fel ce-i provoca durere.

— Ia ascultaţi cum vorbeşte eroul! Vorbeşte şi împroaşcă o grămadă de infamii. Nu-l asculta, Giulia! Îţi voi explica cum stau lucrurile.

— Dar eu nu vreau explicaţii! strigă plângând fata. Vreau să ştiu cum va ieşi de-aici Corrado!

— O să pun să-l conducă la ieşirea secundară, spuse bunicul, din nou calm.

— Merg şi eu cu el! se repezi Giulia.

— Nu, tu rămâi aici!

Bătrânul făcu un semn şi Tano veni repede. Se aplecă spre bancher, ascultă instrucţiunile pe care acesta i le dădu la ureche şi apoi, adresându-se lui Corrado, făcu:

— Mergem, domnule Cattani?

Acesta îl urmă fără un cuvânt.

În holul hotelului, Tano îi spuse lui Cattani să-l aştepte o clipă. Ieşi pe drum şi făcu semn unui cerşetor sprijinit de zid. Acela răspunse, tot prin semne, că a înţeles. Imediat după aceea, Tano se întoarse şi, cu un surâs maliţios, îl privi pe Corrado, comunicându-i că nu mai e în pericol.

ÎNCĂRCĂTURA.

Cazarma Fontamara era o autentică fortăreaţă. Poliţişti înarmaţi o păzeau zi şi noapte. Era înconjurată de gherete de pază, de sârmă ghimpată. Poliţiştii o numiseră Fort Apache.

Pe străzile cartierului, lumea stătea în pragul caselor, punea scaune pe trotuare şi dădea impresia că urmăreşte continuu ce se întâmplă în jurul cazărmii, ca şi cum ar fi aşteptat un atac, o ciocnire şi n-ar fi vrut să piardă spectacolul.

Cattani fu primit în interior după îndelungi controale şi multă suspiciune. L-au găzduit într-o cameră joasă, sumar mobilată, cu o singură fereastră ce dădea spre nord. Dar el se obişnuise într-atât cu necazurile, că i se păru chiar confortabilă.

În cazarma aceea locuia şi procurorul adjunct Venturi. Cattani l-a găsit cufundat în penumbră, absorbit de muncă, dar mult mai echilibrat moralmente decât în momentul când îl cunoscuse la Milano. Comisarul spera că cercetările lui duc undeva.

— Da! confirma Venturi.

Puse mâna pe o grămadă de hârtii şi adăugă:

— Aici sunt lucruri foarte interesante. Hârtiile acestea reprezintă faţa ascunsă a oraşului. O faţă urâtă, dragă Cattani. Lipsesc însă multe detalii. Mai e mult de lucru!

Magistratul înconjură biroul. În spatele ochelarilor, ochii lui erau înflăcăraţi de entuziasm:

— Sunt bucuros că ai venit!

Scoase o sticlă de rachiu şi două pahare.

— Vrei puţin? De la Milano mi-a rămas pasiunea pentru rachiu.

Corrado acceptă. Bău o sorbitură şi apoi întrebă:

— Cum aţi ajuns aici? Mi-aţi spus că dumneavoastră aţi sugerat transferul, dar nu mi-aţi precizat atunci unde.

— Am ales să lucrez aici, în Sicilia. Au fost repede de acord pentru că eram unicul dispus să vin aici.

Venturi avea o faţă deschisă, luminoasă. Se întoarse spre fereastră şi prin geamurile blindate urmări haosul traficului.

— La început, nu mi-am dat seama de sacrificiile la care mă expuneam. Să trăiesc închis aici, soţia mea constrânsă să împartă cu mine casa asta ca o închisoare, cei doi copii care se duc şi vin de la şcoală cu maşina blindată…

Se întoarse iar şi îşi fixă privirea calmă asupra lui Cattani.

— E greu, ştii? Dar cineva trebuie s-o facă şi pe asta. Eu şi cu dumneata suntem din acelaşi aluat. Avem un mare defect: o conştiinţă prea exigentă care nu ne iartă dacă dăm înapoi.

Cattani părea dezorientat şi rămase tăcut. Îl judecase greşit pe omul ăsta. Când îl cunoscuse la Milano, i se păruse un tip care renunţă uşor, prea puţin înclinat să se expună personal. Iar acum era jenat să constate că greşise în privinţa lui.

Îl scoase din încurcătură un ciocănit în uşă.

Uşa se întredeschise şi apăru un bărbat enorm, cu umeri de uriaş.

— Totul în regulă, domnule? îi adresă lui Venturi un surâs bonom, pe care nimeni nu s-ar fi aşteptat să-l vadă pe faţa aceea de gigant.

— Da, totul în regulă. Ce-i cu toată îngrijorarea asta?!

Cu aerul că se scuză, gigantul arătă spre Cattani.

— Ştiţi, nu l-am mai văzut până acum…

— Da, înţeleg, surâse Venturi.

Adresându-se lui Corrado, explică:

— El e agentul Pastori, îngerul meu păzitor!

Văzându-se prezentat, Pastori avu un surâs larg, ceremonios. Şi când magistratul îi spuse că îl avea în faţă pe comisarul Cattani, se împurpura tot de emoţie, ca o domnişoară. De atâtea ori auzise vorbindu-se despre el, încât era mândru să-l cunoască.

Venturi împinse sticla de rachiu spre poliţist şi-i dădu un pahar:

— Bea şi dumneata! zise el. Un oaspete ca domnul Cattani… nu soseşte zilnic!

Pe urmă îşi îndreptă din nou atenţia spre Cattani şi, continuând discuţia începută, spuse:

— Dumneata ce faci pe-aici?

Fără să neglijeze nimic, comisarul făcu o trecere în revistă a evenimentelor care-l aduseseră în Sicilia. Şi termină cu obiectivul principal în momentul acela, anume de a descoperi unde trebuia să sosească încărcătura de arme pentru îmbarcare.

— Trebuie să-i blocăm, sună imperios vocea lui Venturi. Să-l chemăm şi pe comisarul Di Venanzo, am nevoie de o mobilizare cât mai mare.

Puse o mână pe umărul lui Cattani şi adăugă:

— Destinul a făcut să ne întâlnim iar. Împreună putem face multe!

Di Venanzo aduse o hartă topografică a oraşului. O despături pe masă şi, în timp ce se aplecau asupra ei, începu să descrie planul său. Trebuia să fie concentrat în port un număr mare de oameni, trebuiau intensificate controalele şi percheziţionate navele care plecau în larg.

— Nu-i simplu! precizează şeful Brigăzii mobile. Mişcarea navelor de marfă e intensă şi mărfurile sunt uneori protejate de convenţii diplomatice. Cu controalele riscăm incidente internaţionale.

— Mă întreb cum ajunge aici încărcătura, interveni Cattani. O transportă cu tirurile, dar de câte tiruri este nevoie ca să transporţi material de luptă în valoare de o mie de miliarde?

— Poate că sunt rachete pământ-aer, presupuse Di Venanzo. Sau poate material electronic de ghidare, lucruri sofisticate şi foarte costisitoare.

— Lucrul cel mai important, observă Venturi, este, după părerea mea, să depistăm vaporul. Pe urmă, vom vedea cum să intervenim.

Cattani fu de acord şi apoi adăugă:

— Asta e sarcina mea!

Se duse în port împreună cu agentul Pastori.

Avea barba mare, îşi răvăşise părul şi, ca să dea o tuşă definitivă aspectului său de vagabond, purta un pantalon murdar şi o cămaşă zdrenţuită.

Se prefăcea că lâncezeşte leneş, dar din când în când se oprea să tragă cu urechea, încercând să capteze eventuale informaţii utile. Intră într-o tavernă rău mirositoare unde, într-un colţ, un bărbat cu aspect soios sorbea zgomotos o supă de peşte.

Cu aer distrat, Cattani se aşează la masa Iui. Omul continuă să mănânce fără să ridice capul din farfurie. Cattani îşi răvăşi părul şi mai mult. Apoi, cu o voce răguşită, spuse:

— Tu eşti Tonno?

Matahala îşi scoase un os dintre dinţi. Îşi şterse buzele cu dosul mâinii şl mormăi nemulţumit:

— Ce vrei?!

Îl strigau Tonno pentru că avea un corp umflat şi moale, iar capul ciudat de turtit şi de ascuţit. Părea într-adevăr un peşte. Cu gura plină arunca priviri repezi noului venit.

— Trebuie s-o şterg! spuse Corrado. Trebuie să mă îmbarc!

— Ce-ai făcut?

— L-am scos din circulaţie pe unu'… Mă urmăresc!

Matahala înălţă capul pentru prima dată.

Avea ochii întredeschişi, care-i dădeau un aer apatic şi indiferent.

Zise:

— Io nu te pot ajuta…

Atunci Cattani încercă să-i câştige încrederea spunând că-I trimiteau doi vechi prieteni, Mattanza şi Palommo.

Tonno strânse şi mai mult ochii şi-şi ţugui buzele:

— Da' ce spui? Ei îs ascunşi… la mititica…

— Păi acolo i-am cunoscut! Pă bune!

Tonno încă ezita, nu ştia bine dacă putea să aibă încredere. În sfârşit se decise:

— De ce ai nevoie?

— Ţi-am mai spus, o călătorie. Trebe să mă evapor!

Interlocutorul său scoase din buzunar un pistol şi-l întinse spre Cattani.

— Da de o pocnitoare ce zici?! Are seria ştearsă. Marfa meseriaşă!

Corrado luă arma, îi puse încărcătorul cu mişcări rapide şi brusc înfipse ţeava în stomacul moale al bărbatului din faţa lui:

— Ţi-am spus că am nevoie de o uşcheală pă neve, ai priceput? Aranjează-mi-o peste două zile! Şi dacă mai continui s-o faci pe tâmpitu', îţi găuresc burta… Sită te fac!

— Nu, nu! strigă omul, speriat. Fac ce vrei tu!

— Atunci spune-mi ce troace pleacă mai repede!

Matahala îşi masă burta cu o expresie îndurerată şi spuse:

— O să coste scump…

— N-ai treabă, tăticu'! zise Cattani şi-i întinse un sul de bancnote. Asta-i pentru puşcoci şi ca aldămaş la roială.

Celălalt se uită în jur bănuitor şi-şi băgă banii în buzunar.

— Ce bărcuţă vrei? întrebă. E una care-i dă drumu' în Spania în seara asta. Te aranjează?

— Nu, Spania, nu! Mai decartează…

— Atunci mâine îi una care merge la negrotei. Io p-asta aş lua-o…, pă ce-am mai scump!

— De ce, tăticule? Ce să caut eu la ciori?

— P-aia n-o s-o oprească nimeni.

— Cum dracu'? Bagi tu mâna-n foc? Ai?

Matahala izbucni dintr-o dată într-un hohot de râs dezlănţuit:

— Are pile sănătoase în cer!

— La ce oră o uşcheşte? Şi gata cu râsu' că-ţi fac butoniere direct în piele!

Omul respiră adânc încercând să-şi reprime un alt acces de râs şi zise:

— Vino mâine, la două noaptea!

— Bine, da' cum se cheamă nava?

— Doamne, ce de întrebări pui, vere! Mâine te duci la căpitan în numele meu. Cum să-i spun că te cheamă?

Cattani ridică din umeri.

— Păi, spune-i că-mi zice Guşă Roşie.

În larg, din salonul capitonat al unui iaht, două persoane spionau ce se întâmpla în jurul portului. Erau Terrasini şi turcul Yfter.

Acesta din urmă, cu ochii lipiţi de un binoclu, pufăia ca un taur furios.

— Prea multă poliţie, bombănea printre dinţi, prea multe controale! Ăsta nu e un port sigur!

— Dar încărcătura a sosit deja! încercă să-l îmbuneze Terrasini. Nu trebuie să depăşească posturile de control.

— Vor controla nava, obiectă turcul. Ne vor lua de sub nas totul! Trebuia să corupi poliţia, să-i cumperi pe agenţi!

Nu era un moment favorabil pentru Terrasini. Nu numai Yfter, ci şi bătrânul Nicola Antinari vorbea despre el cu dispreţ.

— Un mafiot fără valoare…, aprecie bancherul.

Tano, rigid, rece, îl aprobă condescendent.

— Nu mi-au plăcut niciodată mafioţii, continuă bătrânul. Niciodată!

Încruntă fruntea absorbit de un gând ce-l obseda.

— Nu sunt adevăraţi oameni de afaceri. Sunt controlori ai unei puteri întunecate, pe care o exercită prin vărsare de sânge… Sunt prea rudimentari pentru adevărata lume a afacerilor. Lipsa unor reguli, a unor norme, apelul la soluţia cea mai facilă, crima, i-a împiedicat să-şi antreneze mintea. Sunt nişte rinoceri, nişte dinozauri pe care cea mai mică variaţie de temperatură îi va distruge. Vor rezista doar în grupuri mici, violente şi mizerabile, lipsite de o perspectivă mai amplă. Îşi vor pierde în primul rând, lucrul de care fac cel mai mult caz: onorabilitatea.

Cu un aer încruntat se apropie de fereastră ca şi cum căuta vreo inspiraţie.

Dincolo de grădina hotelului, curat şi îngrijit, oraşul avea aspectul neglijent al unei fete bătrâne.

Bancherul îşi mută privirea şi începu din nou să-i împărtăşească lui Tano câte ceva din neliniştile lui:

— Nu-mi place, zise. Nu-mi place ideea că peste câteva zile Terrasini va intra în consiliul de administraţie al băncii.

Rigid, Tano asculta. Dintr-o dată îl privi pe bancher şi spuse:

— Nu e absolut necesar!

Bătrânul avu o reacţie stupefiantă. Ca şi cum credinciosul său discipol i-ar fi oferit, dintr-odată, o alternativă Ia care singur nici nu îndrăznise să se gândească. Îşi mângâie cu gesturi lente un obraz şi repetă:

— Nu e necesar…

Se forţă să-şi îndrepte capul uşor încovoiat şi strânse din ochii deschişi la culoare ca să-l privească în faţă pe tânărul său asistent.

Nu se gândise niciodată la el ca la un posibil urmaş la conducerea băncii. Acum începu să ia în calcul ideea asta.

— Tu ai fi în stare să te descurci mai bine cu Terrasini? întrebă.

— În toţi aceşti ani petrecuţi lângă dumneavoastră, spuse laconic Tano, am învăţat multe lucruri. Foarte multe…

— Într-adevăr!

Bătrânul începu să se plimbe cu paşi lenţi înainte şi înapoi. Din când în când întorcea privirea spre Tano şi dădea din cap afirmativ. Îngrijorarea care-l chinuia se topise şi o euforie neaşteptată îi luă locul.

CAPUL FAMILIEI.

Pereţii albi ai vilei străluceau în soare. În jur, lămâii răspândeau un parfum proaspăt. Sicilia părea hotărâtă să fie seducătoare în amiaza aceasta.

Poarta metalică se deschise şi o Lancia metalizată alunecă uşor până la scările flancate de două balustrade mari şi ondulate. Din maşină coborî Tano, însoţit de doi bărbaţi cu

aer circumspect care îl conduseră pe scări, în interiorul vilei.

Traversară un salon enorm. Covoare moi acopereau marmura de pe jos. Oglinzi grele aurii, îi reflectau pe cei trei care înaintau în tăcere.

Se opriră într-un birou plin de mobile sculptate şi tablouri în culori întunecate. Totul purta semnul unui lux ostentativ. O bibliotecă mare, în stil baroc, acoperea un întreg perete.

Unul dintre cei ce-l însoţeau pe Tano a dat la o parte câteva volume, s-a auzit un clic uşor şi o parte a bibliotecii s-a deschis lăsând să apară o scară în spirală. În şir indian, cei trei au început să coboare, în timp ce biblioteca revenea la poziţia iniţială închizând trecerea.

Merseră la fel de tăcuţi de-a lungul unui coridor umed şi îngust, cu pereţi de piatră, în timp ce paşii lor trezeau un ecou surd. Ajunseră înaintea unei uşi blindate pe care unul dintre însoţitori o deschise, făcându-i semn lui Tano să treacă.

Era o cameră învăluită în penumbră, cu un divan, două fotolii enorme şi pereţii tapetaţi cu obiecte ciudate. Erau inimi mici, unele de aur, altele de argint, cu funde roşii. În cenuşiul camerei, inimile acelea aruncau reflexe palide ca nişte flăcărui.

Totul avea un aer trist, de sanctuar. În fundul camerei, în spatele biroului, stătea un om rece şi imobil, ca un idol păgân. Tano se înclină spre el şi îşi ţinu bustul aplecat câteva clipe, până când omul spuse:

— Vino, vino aici! Să te văd.

Tânărul înainta câţiva paşi. Obişnuitul său sânge rece îl părăsise, i se păru că-i tremură picioarele. Dar fu chestiune de momente. Îşi recapătă imediat ţinuta mândră, arogantă.

— Tu eşti Tano, constată cu voce calmă şi profundă omul.

Clipea ca să-l vadă mai bine şi-şi împingea înainte bărbia. Purta o haină de casă şi ţinea o cuvertură în romburi pe genunchi, în timp ce se sprijinea de masă. Mâinile îi erau mai degrabă umflate decât grase. Le mişca foarte încet.

Erau gesturi cântărite, esenţiale, care dezvăluiau firea unui om obişnuit să vorbească puţin şi să se exprime prin semne.

Să fi avut vreo şaptezeci de ani. Dar faţa lui era încă tânără, fără riduri, ca şi cum nici un chin, nici un scrupul de conştiinţă n-ar fi afectat-o…

Lucrul cel mai important erau ochii lui ca doi tăciuni aprinşi, la a căror scrutare nimeni nu reuşise vreodată să reziste.

— Iată-mă, spuse Tano cu un ton respectuos, am venit să mă pun în serviciul dumneavoastră.

Bărbatul rămase imobil. De câte ori auzise cuvintele acelea din partea unor oameni care veneau să se umilească, să se prosterneze în faţa lui! Dar bătrânul cap de familie ştia că doar puţini erau cei cu adevărat demni. Nu ajungea să ai o şiră a spinării, e nevoie şi de creier.

Cu un gest lent al mâinii îi ceru să se apropie. Voia să-l studieze de aproape.

Tano făcu câţiva paşi şi se opri în faţa biroului. Îşi reluase pe deplin atitudinea sa impenetrabilă şi privea cu ochi de gheaţă la capul familiei.

Câteva secunde interminabile, privirile lor rămaseră înfipte una într-alta, ca şi cum cei doi bărbaţi încercau să pătrundă unul în sufletul celuilalt.

Nimeni, niciodată, nu susţinuse în felul acela privirea terifiantă a bătrânului.

— Tano, spuse grav acesta din urmă, prietenii mei mi-au vorbit despre tine cu mare respect. Ce-mi propui?

— Aş vrea să devin omul vostru în grupul bancar internaţional al lui Nicola Antinari.

— Îl avem deja pe Terrasini.

— Permiteţi-mi să vă spun că nu e la înălţimea cinstei pe care i-aţi făcut-o. Antinari îl detestă şi, de îndată ce-i va fi posibil, îl va lichida fără ca el să poată face ceva. Nu are cunoştinţe despre sistemul financiar la nivel înalt ca să-i facă faţă lui Antinari.

Ca o statuie, bătrânul stătea tăcut. Unicul semn de interes era o mişcare abia perceptibilă a maxilarelor.

— Eu am o diplomă luată în Anglia, adăugă Tano. Am învăţat toate trucurile la şcoala lui. Capitalurile voastre vor găsi prin mine cele mai bune forme de investiţii.

Capul familiei întinse mâna şi, cu o maximă naturaleţe, spuse:

— Tano, cine greşeşte, plăteşte cu viaţa!

— Sunt gata să-mi pun viaţa în mâinile voastre, răspunse cu fermitate acesta. Dar sunt sigur că nu veţi fi deziluzionat.

Bătrânul aprobă din cap:

— Avem nevoie de tineri cu o inteligenţă rafinată. Lumea se schimbă, există metode mai moderne care o fac să se învârtă, iar noi nu putem rămâne în urmă.

Ridică solemn o mână ţinând-o pe jumătate suspendată în aer. Tano se apropie, se lăsă într-un genunchi şi sărută acea enormă mână umflată. Era rece şi umedă ca burta unui animal marin.

Când se întoarse la hotelul în care Nicola Antinari îşi fixase cartierul general, îl găsi pe bătrân străduindu-se să-şi îmbuneze nepoata. Mult timp Giulia se prefăcuse că nu vede, acceptase lucruri amare. Acum nu mai suporta, iar scena ce se petrecea între ea şi bunic avea aerul unei reglări de conturi.

— Nu reuşesc să înţeleg comportarea ta, zise fata. Tu ştiai că îl vor omorî pe tata, dar n-ai mişcat un deget ca să-l salvezi.

— Nu era nimic de făcut! Carlo intrase într-o fundătură. În afacerile mari nu se glumeşte: Dacă nu respecţi regula jocului, eşti eliminat. Indiscutabil!

— Regula! răbufni cu amărăciune Giulia. Dar era copilul tău şi aveai datoria să eviţi moartea lui. Cu orice preţ!

— Nu poţi înţelege… Există lucruri mai puternice decât sentimentele unui tată.

Cinism. Acceptarea priorităţii afacerilor faţă de relaţiile umane. Giulia nu înţelegea şi nu putea accepta. Bătrânul acela, de care cu câtva timp în urmă se simţea atât de legată, acum îi provoca oroare.

Bunicul văzu apărând pe faţa ei un sentiment de aversiune. Sperând să suscite un minim de înţelegere, spuse:

— În afaceri ca acestea conturile sunt întotdeauna reglate până la urmă. Nu rămâne nimeni dator. Ai văzut cum a sfârşit Alessi…

Fraza avu însă efectul contrar celui dorit. Giulia se întoarse mâniată spre bunic:

— Adică vrei să spui că pe Alessi tu ai pus să-l omoare?! Ai înfăptuit vendetta, nu-i aşa?

— Nici o vendetă. Lucrurile astea se întâmplă numai din calcul. Când puterea băncii va trece în mâinile tale, îţi vei da seama.

Bătrânul întinse o mână cu intenţia de a o mângâia pe nepoată. Dar ea se revoltă urlând:

— Nu mă atinge! Sunt sătulă de puterea de care vorbeşti cu atâta emfază, sunt scârbită de calculele tale crude, de afacerile tale. Basta!

Îl părăsi pe bătrân şi ieşi trântind uşa după ea.

Cu nervii zguduiţi, după câteva minute sună la cazarma unde locuia Cattani. Simţea nevoia de a-l vedea imediat…

El păru neplăcut surprins:

— Nu trebuia să vii aici!

— Corrado, te rog, vreau să stau puţin cu tine.

Se agăţase de el cu mâinile tremurânde. Avea un aer rătăcit şi implorator.

— Hai să plecăm undeva… departe!

Cattani se lăsă convins şi urcă în maşina Giuliei. Dintr-un garaj cineva îi spiona.

Un automobil albastru începu să-i urmărească. Dar, dacă el renunţase la prudenţă, era cineva care veghea neîntrerupt. Ochiului expert al agentului Pastori nu-i

scăpase manevra maşinii albastre care ieşise din garaj angajându-se în urmărire.

Gigantul Pastori sări şi el într-o maşină şi, rămânând la o oarecare distanţă, luă urma celor două automobile.

Giulia conducea repede şi cu siguranţă. Ţinea privirea fixată pe şosea şi nu spunea un cuvânt.

— Unde mă duci? întrebă Corrado. Vrei să mă răpeşti?

— Departe! se limită ea să spună.

Drumul începea să urce de-a lungul pantelor Etnei. Jos, era o vale înţesată de case şi, mai departe, întinderea liniştită a mării.

Giulia opri maşina în faţa unui mic hotel. Corrado o urmă în interior fără să mai pună alte întrebări. Au intrat într-o cameră mică, destul de searbădă. Dar nu le păsa…

Ceea ce dorea ea cu ardoare era să se îmbete de dragoste. Să uite în braţele lui Corrado realitatea unei lumi care o tulbura, care o îngrozea din ce în ce mai mult.

Închise ochii şi se abandonă acestui bărbat puternic şi bun. Singurul om bun din lume! Se lăsă frământată şi iubită fără să mai deschidă ochii. Era ca şi când s-ar fi cufundat într-o apă călduţă şi albastră. Era ca şi când ar fi fost o meduză purtată de valuri şi străbătută de lumină…

Îl strânse cu braţele şi cu picioarele, lăsându-se inundată de sudoarea lui sărată ca apa unei lagune, până când valurile începură din nou s-o izbească, să o poarte spre larg, departe de orice ţărm…

Îşi reveni târziu cu o dulce părere de rău. Îşi trecu dosul mâinii peste obrazul lui Corrado şi spuse:

— Hai să plecăm! Să abandonăm totul şi s-o luăm de la capăt într-un alt loc! Doar tu şi cu mine…

Să fugă! Să lase în urmă oameni şi locuri în speranţa de a găsi altundeva seninătatea şi dragostea. Ce iluzie! se gândea Cattani. Acolo sau în alt loc, pentru el nu s-ar fi schimbat nimic.

— Pot să ajung până la capătul lumii…, spuse cu o undă de tristeţe. Degeaba! Nu voi fi liniştit. Ştiu că nu pot să Ie las

lumea pe mână. Nu pot să-i las să-şi întindă tentaculele peste ea. Este şi lumea mea. A fost şi lumea Paolei şi a prietenilor mei pe care i-au ucis. Nu pot să-i las nerăzbunaţi! Nu pot să mă ascund în fericire. Să dezertez. Nu mi se pare demn de un bărbat să părăsească arena, refugiindu-se într-o lume amniotică, fără probleme. Probabil că sunt un animal care se hrăneşte cu suferinţă… Pentru mine, tu eşti o lume întreagă… ar trebui să-mi ajungi… şi totuşi nu pot… Dar, dacă aş putea să trădez lumea asta, numai pentru tine aş face-o…, draga mea…

Giulia se întoarse spre el ştiind că nimic nu-l va putea convinge:

— Încetează să mai alergi după fantome! Împreună putem începe o viaţă nouă, liniştită.

— M-am gândit şi eu uneori că ar fi posibil. Dar trecutul, ţi-am spus, mă urmăreşte. Amintirea celor dragi care au fost ucişi mă obligă să-mi fac datoria până la capăt… Ştiu că e greu, dar te rog să mă înţelegi!

Giulia se ridică în încercarea de a fi mai convingătore:

— Şi eu mi-am pierdut mama şi tatăl. Dar cine mi-i poate da înapoi?! Dacă eu descopăr tot adevărul, dacă dreptatea triumfă, oare ei ar învia ca prin farmec? Cu ce m-ar încălzi că se face dreptate? Cu ce m-ar încălzi că nişte indivizi ar face câţiva ani de puşcărie pentru vieţile celor care mi-au fost dragi? Poate că au trebuit să plătească pentru că s-au lăsat furaţi prea mult de lumea asta a ta… Ştii că tatei i-ar fi ajuns o cămăruţă în care să poată cânta la pian? S-a lăsat însă convins că are o datorie de îndeplinit. Ca şi tine! În numele acestei datorii şi-a trădat natura sa intimă, a acceptat să trăiască cu o femeie care-l înşela cu unul care, după părerea lui, îl ajuta să-şi îndeplinească această datorie. Rahat! Dacă nu ne retragem la timp, vom plăti şi noi favoarea de a rămâne în această lume. O vom plăti cu viaţa sau cu dragostea noastră!

— De ce nu vrei să înţelegi? Războiul în care sunt eu implicat nu are scopul doar de a-i băga Ia închisoare pe

unii. E ceva mai mult. E o încercare de a modifica unele comportări omeneşti malefice, de a reface echilibrul lumii. Dacă vrei, în vorbe mari, ar fi speranţa de a face să triumfe civilizaţia asupra barbariei.

— Un adevărat vis de împărat roman! ricană fata.

Giulia aruncă brusc cearşafurile şi coborî din pat. În timp ce se îmbrăca, nu mai spuse un cuvânt. Trăsăturile feţei aveau o duritate pe care Corrado n-o mai văzuse înainte.

— Eşti şi tu ca bunicul meu. Şi tu ai reguli de respectat, spuse Ia urmă.

De la fereastră se revărsau culorile calde ale amurgului. În lumina aceea Cattani contempla profilul mândru al fetei şi, pe neaşteptate, o simţi departe.

Afară, omul care-i urmărise, stătea lipit de un stâlp, ca o umbră. Ţinea o mână sub haină, unde ascundea un pistol.

Giulia şi Corrado ieşiră din hotel. Omul putea să-i vadă venind spre el şi se pregătea, cu toţi nervii încordaţi la maximum.

Dar, mai înainte de a se putea mişca, fu doborât de o lovitură teribilă în ceafă. Agentul Pastori îl doborâse cu patul pistolului. Mai târziu, în faţa procurorului adjunct Venturi, omul a mărturisit că primise de la Terrasini sarcina de a-l împuşca pe Cattani.

— Mi-a promis treizeci de mii de dolarii gemu.

Semnând procesul-verbal cu depoziţia, Venturi şi-a frecat mâinile mulţumit.

— De data asta, Terrasini s-a asigurat de mandatul de arestare! Va fi al lui în curând! Iar eu voi fi încântat să i-l prezint!

ŞALUPA.

În seara următoare, Cattani se duse în port. Îmbrăcase iarăşi hainele uzate de vagabond care caută să se îmbarce clandestin. Cu barba lungă, cu o ţigară între buze, având pe umăr un sac murdar cu câteva cămăşi, două sandviciuri şi nişte obiecte personale, încerca să treacă neobservat

amestecându-se cu grupurile de marinari vorbăreţi. Evita zonele luminate.

Pe chei era răcoare. Marinarii erau îmbrăcaţi cu tricouri groase şi fumul de la ţigările lor forma spirale lungi, sinuoase în lumina felinarelor. Corrado se legăna obosit, cu gulerul hainei ridicat şi se prefăcea că nu-I interesează ce se petrece în jur.

Spre miezul nopţii, cheiul deveni pustiu. Câte un zgomot venea din când în când de la vapoarele ancorate. Pe Cattani îl interesa în mod deosebit un anume vapor. Silueta lui întunecată se legăna greoaie ca o bătrână care îşi târăşte cu trudă greutatea anilor. În penumbră se distingea pe catarg un steag panamez.

Corrado începu să se teamă că dăduse greş. Poate Tonno îşi bătuse joc de el! Îşi băgă o mână în buzunar şi scoase maşinal o ţigară. Pe urmă, se răzgândi şi o puse iar în pachet. Mai bine să nu devină o ţintă prea uşoară cu chiştocul acela aprins între buze!

— Ei!

Din întuneric îl chema cineva cu voce joasă.

Se întoarse neliniştit şi observă figurile a doi bărbaţi, la câţiva metri de el. S-au apropiat. S-au învârtit în jurul lui ca şi cum ar fi vrut să-l cântărească. Pe urmă unul din ei i-a zis:

— Eşti tovarăşu' Iu' Tonno?

— Da.

— Cum îţi zice?

— Sunt Guşă Roşie…

Marinarul care îi punea întrebări avea părul aspru şi zburlit ca un porc spinos. Deschise o mână enormă, scurtă şi noduroasă şi, cu faţa încruntată, spuse:

— Decartează! Pune biştarii aici!

Comisarul făcu semn că nu.

— După, spuse, când mă duceţi pe vapor! N-am chef de ţepe!

— Mălaiu' înainte! interveni al doilea marinar cu un aer vag ameninţător.

— Nu mi-o trageţi voi! replică Corrado, dându-se înapoi câţiva paşi… Am mai văzut io şmenuri d-astea!

Cei doi îl priviră cam nesiguri, ca surprinşi de reacţia sa. Până când, cel care vorbise primul spuse:

— Nu cotizezi, rămâi aici la plaje!

Cattani cântări rapid situaţia. Acum cei doi marinari erau la nu mai mult de trei metri de el. Se întoarse brusc şi începu să fugă. Ei se repeziră imediat să-l urmărească. Paşii lor greoi răsunau în liniştea nopţii.

Văzu o hală cu poarta deschisă ca o enormă gură neagră. Corrado se repezi înăuntru şi, ţinându-şi răsuflarea, aşteptă sosirea urmăritorilor. Pe primul îl întâmpină cu o lovitură de sac în plină faţă, aruncându-l leşinat Ia pământ. Luat prin surprindere, celălalt încercă să fugă, dar Corrado strângea pistolul în mână şi îi făcu semn să nu se mişte.

— Am nevoie de nişte informaţii, spuse comisarul. Care vapor pleacă la negrotei?

Marinarul gâfâia.

Cu coada ochiului, pândea disperat o posibilitate de salvare. Dar Cattani îl împinse lângă un zid murdar. Şi reluă:

— Vreau să ştiu ce are în burtă!

— Nimic! E gol! bolborosi marinarul.

— N-o face pe ciumecu', şuieră Cattani apăsându-i ţeava pistolului în coaste. Vaporul ăla pleacă în noaptea asta. Cum poate fi gol? Mă crezi venit cu pluta sau ce mă-ta?!

— Da', jur, scânci marinarul. Să moară mama!

Să fi fost traşi pe sfoară… sau poate toată desfăşurarea aceea de forţe ale poliţiei îi speriase pe Yfter şi Terrasini?

Schimbaseră oare programul?

— De ce-aţi vrut să mă faceţi? încercă să înţeleagă Cattani.

— Tonno i-a băgat-o despre tine lu' căpitanu', dar ăla a zis nu. Nu vrea clandestini la bord. Atunci ne-am zis că n-ar strica să te lăsăm fără mangoţi… Da' ai fost mai bun, să moară mama, ne-ai făcut tu! Dă-mi drumu, mânca-ţi-aş!

— Dacă e adevărat că plecaţi cu vaporul gol, ce faceţi în Africa?!

— Nu ştiu! Pă ce-am mai scump! Trebuia să încărcăm un Mercedes. Spuneau că pentru un arăboi barosan, un prinţ. Dar, la urmă, s-a sucit treaba. Şi aşa plecăm goi, mânca-ţi-aş. Să mor de te mint!

— Şi unde e Mercedesul ăla?

Marinarul se mişcă precaut făcându-i semn Iui Cattani să-l urmeze. Intră în conul de lumină care pătrundea prin uşa halei şi arătă un autotren oprit pe chei, la o sută de metri, chiar în faţa vaporului panamez.

Era plin cu automobile, puse pe două etaje. La cel de sus, se afla un Mercedes deschis la culoare.

— Ăla, spuse marinarul, arătând cu degetul.

Ce avea aşa de special Mercedesul acela?! Cattani trebuia să descopere fără să piardă un minut. Îi dădu un pumn în stomac marinarului. În timp ce omul se rupse în două de durere, îl lovi în ceafă cu patul pistolului făcându-l să cadă la pământ.

Vizavi de nava cu pavilion panamez, pe celălalt chei, era ancorat yahtul lui Yfter. În interiorul acelei ambarcaţiuni luxoase se petrecea ultimul act al unei poveşti complicate.

Terrasini avea în mână o valijoară plină de documente secrete. O puse pe masă şi o împinse spre un om înalt, cu părul scurt roşiatic: era Leibnitz, agentul serviciilor secrete din Est.

— Iată comoara mea! exclamă roşcatul Leibnitz.

Deschise valijoara. Atinse hărţile cu gesturi aproape voluptoase. Pe buze îi apăru un surâs radios. Era lovitura cea mai senzaţională a carierei sale de agent! Pentru el însemna un apartament mai mare şi o medalie…

Şi Yfter avea o datorie de achitat. Îi dădu lui Terrasini o scrisoare. Avocatul o deschise şi citi că traficantul turc promitea să verse o mie de miliarde de lire la sediul din Hong Kong al băncii Antinari în termen de cinci zile. Puse scrisoarea în buzunar cu vizibilă satisfacţie. A doua zi urma

să intre în consiliul de administraţie al băncii cu o cotă de unsprezece la sută. O felie din cele o mie de miliarde i se cuvenea şi lui!

— Ce mai e de făcut? întrebă nelinişţit Yfter.

— Nimic, totul e pus la punct, îl linişti Terrasini. El are documentele, eu scrisoarea. Peste puţin timp voi da ordin să-ţi fie predat Mercedesul.

Avocatul şi gorila lui, Salvo, luară o şalupă şi ajunseră Ia ţărm. Lângă maşina lui Terrasini îi aştepta Tano.

— Totul e în ordine! anunţă avocatul. Îi poţi comunica domnului Antinari că operaţiunea s-a terminat cu bine.

— Va fi foarte mulţumit! comentă rece Tano.

Brunetul avea un aspect mai sinistru ca de obicei. Sub pretextul că-şi aprinde o ţigară îi întoarse spatele lui Terrasini. Şi, chiar în acea clipă, se auzi suflul mortal al unei împuşcături trase cu amortizorul. Terrasini căzu pe portbagajul maşinii şi alunecă la pământ cu o gaură în cap.

Şi cei răi mai mor! Şcoala lor pregăteşte alţi câini, mai feroci şi mai lipsiţi de respect. Asta-i soarta lor! gândi Tano.

Salvo îşi puse la loc pistolul, în tocul de sub braţ. Luă scrisoarea lui Yfter din buzunarul lui Terrasini şi i-o întinse lui Tano, care se aşează în maşină pe locul avocatului.

De cealaltă parte a cheiului, Cattani escaladase autotrenul plin de maşini. Era în vârf, lângă Mercedes, şi încerca să privească înăuntru, dar nu vedea absolut nimic pentru că maşina avea geamuri ecranate. Introduse un cuţitaş în broască şi o deschise.

Înăuntru lipseau scaunele, fuseseră scoase.

O prelată acoperea ceva misterios. Cattani o dădu deoparte şi sub ochii lui apăru un tub metalic gros, verde, pe care erau înscrisurile armatei americane. Mişcă mai mult marginea prelatei şi văzu o inscripţie care îl lăsă mut, literalmente fără suflare. Tubul acela conţinea material nuclear!

— Uraniu! exclamă Cattani. O mie de miliarde aici înăuntru! Uraniu pentru construirea de bombe atomice.

Incredibil!

Se auzeau voci, zgomot de paşi. Cattani se strecură afară din Mercedes şi se ascunse în portbagajul unui Volvo. Autotrenul se puse în mişcare şi înaintă câţiva metri, oprindu-se în faţa yahtului lui Yfter.

Printr-o deschizătură a portbagajului, Cattani observă animaţia de pe yaht. Nu-l văzuse niciodată la faţă pe Yfter, dar imaginea lui din fotografie îi rămăsese întipărită bine în memorie. I se păru că-l recunoaşte şi pe roşcatul Leibnitz.

Şoferul camionului cobora platforma superioară. Descărcară Mercedesul şi Corrado văzu un grup de bărbaţi ce se agitau febril în jurul maşinii. O macara intră în acţiune, ridică Mercedesul ca pe un fulg, desenă în aer un semicerc şi-l depuse pe puntea superioară a yahtului.

Operaţiunea se terminase! Yahtul se puse în mişcare, întâi lent, precaut, ca şi cum voia să sondeze apele, pe urmă motoarele sale se ambalară la maximum şi-l propulsară cu mare viteză. Cattani ieşi din ascunzătoare, se adăposti după nişte butoaie goale. În jurul portului erau ascunşi Venturi, Di Venanzo şi zeci de agenţi, toţi aşteptând încordaţi semnalul.

Cattani îşi căută pistolul cu rachete pe fundul sacului şi trase în aer o rachetă luminoasă. Brusc, zeci de faruri sclipiră şi începură să sfâşie întunericul. Pe chei veni în trombă maşina condusă de agentul Pastori cu Venturi alături. Opriră lângă Cattani.

— E yahtul acela de-acolo! Repede, trebuie să-l găbjim! zise acesta deformat de rolul de vagabond pe care şi-l asumase ceva mai devreme.

Alergară spre o motovedetă a poliţiei şi se aruncară pe urmele yahtului. Arnbarcaţia poliţiei, mai iute, câştiga teren vizibil. Un agent scoase mitraliera pe punte, un altul îndreptă un reflector puternic spre yahtul de care se apropiau tot mal mult.

Începea să se observe o anumită animaţie pe vasul fugar. Venturi ceru un megafon şi le strigă celor de pe yaht să se

predea.

Marea, colosala afacere era pe punctul de a eşua…

În lumina mişcătoare a reflectorului se observau pe yaht marinari în jurul Mercedesului.

— Ce fac? se miră Cattani. Îl aruncă în mare!

— Da, confirmă Venturi. E ultima carte care le rămâne. Să arunce pe fundul mării tot materialul compromiţător. Speră să înnece şi dovezile compromiţătoare odată cu el.

Şi roşcatul Leibnitz era lângă Mercedes. Ţinea în mână valijoara cu hărţile secrete. Deschise una din portierele maşinii şi aruncă în interior valijoara, exact când maşina începea să oscileze într-un echilibru fragil. Încă un efort şi Mercedesul căzu într-o trombă de apă. Se scufundă la trei mii de metri pe fundul mării. La acea adâncime recuperarea devenea o problemă aproape de nerezolvat.

Yahtul încetini în acel moment dintr-o dată şi apoi stinse motoarele. Yfter şi Leibnitz se lăsară prinşi fără să opună rezistenţă.

În timp ce observa scena aceea, Cattani simţi ceva tare în buzunar. Scoase jumătatea de dolar a lui Bert. O strânse în pumn şi pentru o clipă pe faţa lui apăru o grimasă de amărăciune. Comisarul se scutură, încercă să alunge melancolia. Puse jumătatea de dolar între degetul mare şi arătător, cum făcea americanul şi o făcu să zboare prin aer.

— Ciao, Bert! murmură în sinea Iui. Acum te poţi odihni şi tu în pace.

A doua zi, la sediul sicilian al băncii Antinari, se reuni consiliul de administraţie. Bătrânul bancher stătea pe locul preşedintelui cu mâinile împreunate şi cu un aer de siguranţă ostentativă. Ca şi cum ar fi făcut un enorm efort să nu-şi încovoaie spatele sub greutatea necazurilor.

Fără să privească pe nimeni în faţă spuse:

— Trebuia să fie o zi de sărbătoare pentru banca noastră. În schimb, sunt aici să vă anunţ un eşec. Operaţiunea care trebuia să salveze filiala noastră din Hong Kong a eşuat!

Toţi îşi ţineau privirea plecată, cu excepţia Giuliei, care stătea lângă bunicul ei şi se uita grav în jur ca şi cum ar fi vrut să controleze orice mişcare cât de mică. Dădea impresia că ceva profund se schimbase în ea. Părea plină de o hotărâre orgolioasă.

— Domnilor, reluă bunicul. Hong Kong se închide pentru noi. Un organ al corpului nostru ne este smuls. Dar aşa se schimbă soarta omenească: Azi totul merge bine şi mâine vine dezastrul! Important e să nu ne dăm bătuţi!

Se ridică în picioare şi cu ochii Iui deschişi la culoare îi trecu în revistă pe toţi consilierii administraţiei.

— Un ciclu se închide, anunţă în chip solemn. Eu las banca celui care va şti să o aducă la strălucirea de odinioară.

Scoase dlntr-un dosar nişte foi bătute la maşină şi adăugă:

— De azi, preşedinţia trece nepoatei mele Giulia care devine titulara a patruzeci Ia sută din părţile sociale.

Făcu o pauză, ca şi cum voia să se covingă pe sine însuşi de justeţea opţiunii sale, apoi continuă:

— Lui Tano, care m-a servit întotdeauna cu mare devotament, îi ofer direcţia generală şi unsprezece la sută din acţiuni.

Aruncă foile scrise pe masă şi încheie:

— Aici e confirmată noua situaţie. Sunt sigur că o veţi aproba şi veţi semna!

Se prăbuşi aproape în fotoliu. Dar chiar în momentul în care consilierii începeau să semneze documentul care consfinţea noua organizare a băncii, se petrecu un episod imprevizibil şi tulburător. Uşa se deschise şi apăru Cattani.

Toţi rămaseră descumpăniţi de apariţia aceea nedorită.

Dar bătrânul bancher nu manifestă nici o mirare. Pe un ton de-a dreptul afabil îi spuse:

— Intraţi, domnule comisar! Poftiţi! Vă aşteptam!

Cattani băgă mâna în buzunar şi scoase nişte foi de hârtie pline de ştampile.

— Am aici ordinul de arestare pentru dumneavoastră, spuse pe ton dur. V-a mers rău: în loc de o mie de miliarde,

e închisoarea!

— De data asta am pierdut, admise bancherul, dar dumneavoastră, dragă domnule Cattani, n-aţi învins! Ştiţi cine e învingătorul? Banii! Eu sunt prea bătrân şi banii mi-au întors spatele.

Arătă spre Giulia şi Tano şi adăugă:

— Caută tineri ca ei ca să se înmulţească…

Giulia avea o atitudine detaşată. Se prefăcea că nu-l vede pe Cattani. Îi şopti ceva la ureche lui Tano care stătea lângă ea şi acesta îi atinse braţul ca şi cum voia s-o liniştească.

Bancherul îl fixa pe comisar cu un surâs ironic.

— Ce vă rămâne? Cadavrul Iui Terrasini şi un bătrân ca mine. Cam puţin, nu vi se pare?!

Din buzunarul interior al hainei scoase cutiuţa de argint. O deschise încet, luă cu vârful degetului mare şi arătătorul una din pastile şi spuse pe ton veninos:

— Aţi pierdut, domnule Cattani! Veţi pierde întotdeauna pentru că sunteţi de partea falimentară a baricadei…

Înghiţi pastila şi în câteva secunde căzu fără viaţă pe masa imensă de Ia care cândva controla imperiul său bancar. Urmă o mare agitaţie. Unii erau disperaţi, alţii cereau un medic.

Cattani se trezi lângă Giulia. Ea nu putu să nu-l privească. O făcu cu o lucire de sfidare în ochi.

— Te duci cu el? întrebă comisarul arătând spre Tano.

— Da! Mă duc cu el!

— Dar este opusul a ceea ce visai, şopti melancolic Cattani.

Ea nu răspunse. Ridică semeţ capul într-un gest de orgoliu.

Comisarul reluă:

— Tot ceea ce dispreţuiai acum va fi pâinea ta cotidiană! Ai să devii şi tu ca bunicul tău, cinică şi feroce. Ai să comiţi aceleaşi erori! Banii vor fi stăpânii tăi absoluţi. Cu cât mai mulţi cu atât subordonarea va fi mai mare.

— Eu nu! şuieră Giulia. Am învăţat lecţia!

— Toţi spun aşa: „Am învăţat lecţia!” rosti Cattani ca pentru sine.

Simţea că Giulia îi fusese răpită. Pentru totdeauna. Ar fi putut s-o păstreze? Ieri ar fi putut să răspundă, fără să ezite, că da. Astăzi, văzând-o cu coatele înfipte în masă, cu strălucirea aceea sfidătoare în ochi, înţelegea că totul se terminase.

PARTEA A PATRA.

TABLOUL.

Tabloul, operă a unui pictor din şcoala lui Giotto, ocupa jumătate de perete. Îl puseseră la capătul unui salon lung, creând un joc savant de lumini pentru a-l pune în valoare.

Era exact cinci şi un sfert, într-o joi după-amiază, când primii vizitatori de marcă începură să sosească. Pentru Tano Cariddi era marea ocazie. Se mutase din Sicilia la Milano şi controla de-acum tot imperiul Băncii Antinari. Dar bogăţia nu-i mai ajungea. Visa la prestigiul şi la fascinaţia de mare finanţist.

Cu fondurile băncii, plătise restaurarea acelui tablou şi acum era gata să culeagă roadele efortului său în beneficiul artei. Era programată o recepţie menită să facă publicitate tabloului după complicata muncă de recuperare.

Ţeapăn ca un manechin, Tano îi saluta pe invitaţi. Unii îl tratau cu respect, salutându-l cu o plecăciune. El rămânea impasibil, detaşat.

— Excelentă treabă! îl felicită senatorul Salimbeni. V-aţi câştigat multe merite în lumea artei. Asta va servi şi numelui dumneavoastră, dar şi băncii.

Era exact ce voia Tano!

Dar sicilianul pierdu ultimele cuvinte ale senatorului pentru că ochii lui fură atraşi de o fată de o frumuseţe răpitoare. O brună cu chip de porţelan şi atitudinea dezinvoltă a femeii de afaceri.

— O cunoaşteţi? întrebă Salimbeni, care observase interesul acestuia.

— Nu! Cine e această apariţie? A venit să-mi concureze tabloul?

— Se numeşte Ester! E fiica preşedintelui de la Asigurările Internaţionale, domnul Rasi. Altfel spus, are toate calităţile…

Frumoasa Ester se întreţinea cu un bărbat de vârstă medie, un tip grăsuţ, dichisit, cu un inel masiv de aur şi o batistă de mătase în buzunarul hainei.

— Dragă Tindari, cochetă fata, sunt supărată pe dumneata pentru că n-am reuşit să câştig niciodată la cazinoul dumitale.

În clipa aceea intră în salon, printr-o intrare secundară, un bărbat la vreo cincizeci de ani, incredibil de ponosit. Avea o haină fără formă, o barbă nerasă de patru zile şi un surâs batjocoritor pe buze. Mergea încet, îndreptându-se spre locul în care Ester şi Tindari stăteau de vorbă.

Tano, dintr-o altă direcţie, se îndrepta şi el spre cei doi. Se prezentă fetei, care debită o mulţime de scuze fandosite: Tatălui ei îi părea rău că nu venise, dar trebuia să-l înţeleagă pentru că el avea oroare de întruniri mondene.

Chiar în timp ce Ester şi Tano schimbau replicile acelea, Tindari observă prezenţa bărbatului cu haina sărăcăcioasă. Inima îi zvâcni.

— Dar…, îngăimă, tu eşti… Nu se poate!

Omul era acum la doi paşi de el. Zâmbi, descoperindu-şi gingiile, şi dădu din cap:

— Da, eu sunt Accedduzzu…

Continuând să surâdă, scoase din buzunar un pistol.

Îl împuşcă pe Tindari de foarte aproape. Trase din nou în timp ce acesta se chircea. Se îndârjise împotriva corpului căzut la pământ într-o baltă de sânge.

Salonul fu cuprins de panică. O femeie căzu leşinată, o alta urla isteric. Toţi se repeziră afară, pradă unei spaime teribile.

Anunţată de îndată, Centrala de poliţie lansă alarma tuturor maşinilor. O primi şi maşina în care se găsea

comisarul Cattani. De îndată ce auzi de Banca Antinari, îi spuse şoferului să pună sirena şi să accelereze la maximum.

După ce reîncepuse serviciul, Cattani rămăsese două luni în Sicilia. Pe urmă îl transferaseră la Milano.

El intră cel dintâi în salonul băncii.

— Atenţie, domnule comisar, îl avertiză un agent, e înarmat!

Cattani înainta cu precauţie. Asasinul era de-acum la numai cinci metri de el. Şedea pe jos, cu faţa aspră îndreptată spre tablou. Îl contempla cu gura căscată, ca fascinat.

Brusc se întoarse. Îndreptă pistolul spre comisar. Şi Cattani îl strânse în mână pe-al lui. Dar niciunul din cei doi nu apăsa pe trăgaci. Apoi, dintr-odată, omul îşi schimbă radical expresia. Un surâs ciudat, blând, îi destinse trăsăturile. Întinse mâna spre Cattani şi îi dădu arma. Perplex, comisarul o luă.

Din toate părţile, apărură poliţişti cu automate şi pistoale. Îl ridicară pe omul acela, cu aer absent, care continua să surâdă.

În salon domnea iarăşi liniştea. Un medic se aplecase asupra corpului fără viaţă al lui Tindaro. Spuse:

— A tras cel puţin opt focuri!

Cattani nu acordă prea multă atenţie celor spuse de medic. Interesul lui în acel moment era îndreptat în altă parte. Se apropia Tano, însoţit de splendida Ester…

Nu-l mai văzuse de luni de zile. De când sicilianul i-o luase pe Giulia.

Cattani îl privi şi spuse:

— Pe unde treci tu, curge întotdeauna sânge!

— Acelaşi lucru l-aş putea spune despre tine, comisare!

— Cine era? întrebă arătând cu capul spre cadavru.

— Un foarte bun client al băncii! Se numea Tindari.

— Şi celălalt?

— Cine, asasinul? Nu l-am văzut niciodată.

— Era un tip extraordinar de ciudat! interveni Ester. Aţi văzut? Zâmbea! Trăgea şi zâmbea! Doamne, ce impresionant!

Mâinile îi tremurau în timp ce încerca să-şi aprindă o ţigară.

— L-am văzut apropiindu-se liniştit, adăugă fata. S-au salutat. E clar că se cunoşteau! El a spus: „Da, eu sunt Accedduzzu!” Nu ştiu ce înseamnă…

— E un cuvânt sicilian, explică Tano. Înseamnă „păsărică”.

Intră o doamnă cu un aer alarmat. Purta un taior în dungi şi avea în jur de treizeci şi cinci de ani. Fără să clipească, îl aborda pe Cattani:

— Domnule comisar, interogatoriile aş vrea să le fac eu!

Era substitutul de procuror Silvia Conti.

— Bineînţeles, spuse comisarul. Dar cum eu trebuie să conduc cercetările şi trebuie să vă aduc probe, câte ceva ar trebui să ştiu şi eu. Nu credeţi?!

Nu prea îi era simpatică… Bineînţeles că n-avea să-l oprească femeia asta cu mentalitatea excesiv de formalistă.

Într-adevăr, mai târziu porni iarăşi în căutare de informaţii utile. Merse acasă la Tindari. Îi deschise o doamnă mică şi grăsuţă, cu o faţă măslinie şi lipsită de expresivitate. Era soţia celui ucis.

Îl introduse pe comisar într-un salon plin de mobile de un lux ostentativ. Nu părea deosebit de îndurerată. Îşi muşcă buzele şi plecă privirea.

— Pentru el, zise, n-am fost niciodată o adevărată soţie. Mă trata ca pe o servitoare.

Corrado făcu un semn afirmativ cu capul ca şi cum voia să-i spună că o înţelege. Apoi o întrebă dacă avea idee cine ar fi putut să-l omoare pe soţul ei.

Femeia îl fixă cu ochii negri, strălucitori şi-i răspunse cu mare siguranţă:

— Unul gelos trebuie să fi fost… Vreun soţ scos din minţi. Pentru că lui îi plăceau nevestele altora.

Acelaşi refren. Cattani se prefăcu că e de acord cu explicaţia femeii. Încercă să-i învingă iar rezistenţa:

— L-a împuşcat unul care are o poreclă ciudată… I se zice Accedduzzu.

Femeia deveni palidă ca o moartă. Îşi reţinu respiraţia şi coborî privirea. Înghiţi în sec şi bâlbâi în grabă:

— N-am auzit niciodată de el…

În arhivele chesturii, comisarul descoperi un dosar voluminos al cărui subiect era Tindari. Omul fusese implicat în două procese, acuzat fiind de fraudă. Un al treilea, pentru faliment fraudulos. Dar ieşise basma curată de fiecare dată. Era proprietarul unei firme, „Sarim”, avea interese la hipodrom, era asociat la o întreprindere de construcţii.

— Ba chiar proprietar de cazino! comentă Cattani închizând dosarul.

În fişiere fu imposibil să găsească măcar un mic amănunt despre asasin. Misteriosul şi aerianul personaj rămânea anonim. Pe deasupra, refuza şi să vorbească. Când magistrata Silvia Conti se duse să-l interogheze în birourile chesturii, se trezi în faţa unui om stins, ce-şi contempla mâinile cu un aer absent şi-şi trăgea nasul. Dar n-a fost chip să-i smulgă un cuvânt.

În seara aceea, Silvia Conti se întoarse acasă prost dispusă. Soţul ei, Ernesto, era în birou, aplecat peste un pupitru pe care era deschis un volum gros, împodobit cu desene în tuş.

El observă imediat că soţia sa nu era în apele ei.

— Ceva nu e în regulă?

— Când trebuie să mă ocup de crime mă apucă întotdeauna tristeţea. Îmi vine să las totul baltă…

— Mai devreme sau mai târziu toţi suntem deziluzionaţi de ceea ce facem. Uită-te la mine: Am fost ales senator, speram că e cine ştie ce. Şi când colo, m-au băgat în Comisia de anchetare a crimei organizate. Ar trebui să mă ocup de

mafia, camorra, traficul cel mai murdar. Cine mai pricepe ceva? Eu sunt un om de ştiinţă, nu poliţist…

Ea puse o mână pe umărul soţului său. Bărbatul se întoarse, o luă pe genunchi şi şopti:

— Din fericire te am pe tine. Când suntem împreună mă simt cu adevărat liniştit.

Femeia coborî pleoapele cu tristeţe. Îşi muşcă buza de jos şi spuse:

Dar nu eşti absolut fericit. Îţi lipseşte un copil… Ţi-l doreai atât de mult… îmi pare rău…

ELICOPTERUL.

Cattani se întoarse târziu acasă în noaptea aceea. Locuia într-un apartament mobilat, cu o terasă pe care aranjase cuşca unui căţel vagabond care într-o seară îl urmărise cu ochi rugători. Îl luase cu el şi-i dăduse numele Ulise.

Ca întotdeauna, Ulise îl primi cu mii de drăgălăşenii. După ce, în sfârşit, reuşi să-l trimită în coteţul lui, Corrado se întinse îmbrăcat pe pat. Luă o revistă de pe noptieră. Era veche de câteva săptămâni şi avea toate paginile mototolite pentru că el le răsfoia continuu.

Se opri şi citi un titlu asupra căruia insistase de zeci de ori: Tragica moarte a Giuliei Antinari în apele din Nassau.

Dedesubt erau două fotografii ale Giuliei. Scria că „sfârşitul frumoasei moştenitoare e încă un mister”. „Corpul său a fost împins de mare la ţărm”.

Amintirea Giuliei era o rană deschisă pentru Corrado.

Nici acum, când ea se dusese să moară la capătul lumii, el nu-şi găsea pacea.

Puse iar revista pe noptieră şi se agită în pat. Era neliniştit, trăgea rar din ţigară. Se gândi iar la crima de la bancă. Revedea toată scena prinderii asasinului, apoi medicul care se apleca peste cadavru şi anunţa…

Cattani sări şi se aşeză pe marginea patului, evident tulburat.

Ce anunţa medicul?! Acum îşi amintea perfect că l-a auzit spunând:

— Sunt cel puţin opt împuşcături.

Opt gloanţe, tot încărcătorul! Asasinul, deci, ştia că are pistolul descărcat de-acum. Dacă îl îndreptase spre el, o făcuse numai ca să-l sperie, ca să-l facă pe Cattani să tragă. Cu alte cuvinte, voia să provoace reacţia lui Cattani ca să fie omorât.

Comisarul strivi ţigara în scrumieră şi ieşi.

După câteva minute, era iarăşi la chestură. Ceru să-l vadă pe asasin. Îl găsi aşezat pe pat, cu coatele pe genunchi şi faţa aspră sprijinită în mâini. Rămase nemişcat, fără să manifeste vreun interes pentru comisar. Zâmbetul său cam târnp pierise şi exprima numai sentimentul unei indiferenţe neomeneşti.

— Tu voiai să mori, încercă să-l trezească din această stare Cattani. De ce voiai s-o sfârşeşti cu viaţa?

Omul ridică încet capul, dar nu scoase o vorbă. Numai ochii lui foarte trişti voiau parcă să spună ceva.

Cattani îi făcu semn din cap că da, ca şi cum ar fi înţeles. Îl privea încurajator, părea că vrea să-i spună că putea să-l ajute, dacă ar vorbi.

Asasinul îşi trecu o mână peste faţă şi, în sfârşit, pronunţă câteva cuvinte.

— Prea târziu… şopti. Eu şi cu tine trebuia să ne întâlnim acum câţiva ani, în Sicilia. Dar acum e prea târziu…

Comisarul îi întinse o ţigară.

EI îl privi stupefiat, apoi o luă şi cu o mână tremurătoare şi-o puse între buze.

— Spune-mi măcar cum te cheamă.

— Mă cheamă Frolo. Salvatore Frolo.

Cu ajutorul agentului Trevi, un tânăr isteţ care lucra în poliţie ca să-şi plătească studiile la Politehnică, Cattani începu să răsfoiască colecţiile de ziare siciliene. Spera să găsească o urmă, ceva de care să se agate ca să poată începe o cercetare asupra acelui Frolo. Voia să înţeleagă cine era, pentru ce motiv ascuns îl trimiseseră să tragă în Tindari.

Ziarele se adunau maldăr. Toată ziua Cattani şi Trevi le-au parcurs fără prea mare noroc. Chiar când erau pe punctul de a renunţa, comisarul tresări:

— Uite-l! L-am găsit!

Poliţistul se aplecă spre el şi amândoi citiră un titlu aşezat deasupra a două coloane de text: Tânăr sicilian dispărut. Unde a sfârşit Salvatore Frolo?

Era un cotidian din urmă cu cincisprezece ani şi articolul era semnat de Davide Faeti.

N-a fost prea greu să afle că Davide Faeti părăsise între timp Sicilia şi se mutase şi el la Milano. Cattani îl căută şi află că acum era directorul unei reviste pornografice. Masa lui era plină de fotografii înfăţişând trupuri goale, amestecate furibund.

— Să nu mă moralizaţi, bombăni Faeti, cam jenat. Am sfârşit rău, ştiu. Dar visurile de glorie nu devin întotdeauna realitate…

— Nu mă interesează ce faceţi acum. V-am căutat pentru ceva ce-aţi scris acum cincisprezece ani.

Cattani se aplecă spre el, ca şi cum ar fi vrut să-l ajute să-şi amintească:

— Mă interesează povestea lui Salvatore Frolo.

Faeti se întunecă instantaneu. Trebui să respire profund ca să-şi recapete stăpânirea de sine.

— Frolo…, murmură. Dar a trecut atâta timp! Ce-aţi vrea să vă spun?!

— De exemplu mi-aţi putea spune cine v-a dat ştirea dispariţiei lui?

Ziaristul se scarpină în cap.

— Cred că a fost un magistrat care lucra în Sicilia. Se numea Fiorani.

— Unde-l pot găsi?

Faţa crispată a lui Faeti se destinse într-un surâs melancolic.

— La cimitir îl găsiţi. Omorât de mafia. Treabă veche.

Omorârea lui Tindari nu suscita numai neliniştea lui Cattani. Tot felul de griji îl agitau şi pe Tano.

Luă avionul spre Sicilia şi coborî din nou în subteranul vilei în care trăia ascuns capul familiei mafiote. Îl găsi în compania unui tânăr cam de treizeci şi cinci de ani, masiv, cu faţa colţuroasă şi ameninţătoare. Părea un drac întunecat.

Se numea Nitto. Era fratele capului familiei. Aparent nu arăta interes pentru ceea ce se petrecea în jur, căci, atunci când intră Tano, el rămase liniştit sprijinit de zid.

Bătrânul explică motivul prezenţei fratelui său:

— În curând, zise, Nitto se va instala la Milano ca să aibă grijă mai bine de interesele familiei.

Tano schiţă un zâmbet:

— Şi ca să mă controleze?

— Da, şi pentru asta. Dar mai ales ca să te ajute să găseşti soluţiile potrivite. În tot acest timp ţi-am trimis sfaturi, sugestii prin bietul Tindari. Eşti foarte tânăr. Mai ai nevoie de controlul părintesc.

Bătrânul îşi strâmbă gura iritat.

— Dar tu ai zis întotdeauna nu. Voiam să investim bani prin intermediul băncii tale şi tu replicai că e prea devreme, că să mai aşteptăm.

Îşi scarpină bărbia şi adăugă:

— E un păcat de moarte, Tano, să ţii atâţia bani să putrezească! Ştii cât îţi puteam încredinţa acum? Cinci mii de miliarde!

Pe chipul lui Tano trecu ceva ca un fulger de satisfacţie.

— N-am dat niciodată înapoi, spuse scrâşnind din maxilare. Trebuia doar aşteptat momentul potrivit. Acum a sosit.

Îşi sprijini mâinile pe masa bătrânului şi continuă cu emfază:

— Planul meu presupune să terminăm odată cu morţii. Gata cu sângele! Să intrăm pe drumul legalităţii. Cu capitalurile voastre eu intru în inima marii finanţe. Pun

mâna pe cel mai mare imperiu, Asigurările Internaţionale! De acolo pe urmă se pot manevra sume gigantice de la un continent la altul.

Mafiotul îşi sprijini capul de spătarul fotoliului. Era gânditor, în timp ce fratele lui, Nitto, reacţiona pentru prima dată printr-un rânjet dispreţuitor adresat lui Tano.

Bătrânul îşi mângâie obrazul încetişor. Întrebă:

— Şi de ce anume ai nevoie ca să-ţi realizezi planul ăsta?

— Întâi de toate trebuie să intru în posesia Băncii Antinari, explică Tano. Cota de unsprezece la sută nu-mi ajunge. Dar asta e problema mea…

— Şi a noastră, îl întrerupse bătrânul. Ce-ai în cap?

— Foarte simplu! Mica Greta Antinari a rămas singură. Ea este acum unica moştenitoare a patruzeci la sută din acţiunile băncii. Eu am cerut tutela ei. Tribunalul pentru minori se va pronunţa şi în mod normal n-ar trebui să existe reţineri.

— Da… comentă sec bătrânul.

Îşi îndreptase ochii cercetători şi vii asupra lui Tano.

— Şi după aceea, ce-ai să faci? Micuţa va sfârşi înecată ca sora ei?

Tano îşi opri cu greu un gest de mânie.

— N-am ucis-o pe Giulia! spuse pe ton sec. A fost un accident nenorocit!

Mafiotul agită încet o mână ca să-l liniştească.

— Continuă! spuse.

— După aceea, reluă Tano, pentru primul pas, am nevoie de o persoană.

Făcu o mică pauză, apoi spuse:

— Yfter, turcul.

Urmă o lungă tăcere. Capul familiei reflecta. Evalua în mintea lui expertă toate aspectele chestiunii.

— Turcul? murmură. E bine… îl vei avea!

Peste o săptămână, turcul Yfter fuma nervos în timpul plimbării zilnice, în curtea unei închisori siciliene. Ceilalţi deţinuţi jucau baschet, alergau şi erau în mare vervă.

Yfter trase cu sete ultimul fum şi aruncă chiştocul. Se mişca fără să se grăbească. Ochii lui închişi la culoare şi foarte mobili iscodeau în dreapta şi în stânga. Mergea lipit de zidul închisorii, cu mâinile în buzunarele pantalonilor.

În depărtare, se auzi un huruit. Turcul continua să înainteze spre un colţ complet izolat al curţii. Huruitul era mult mai apropiat acum. Deveni asurzitor. Dintr-o dată, în oglinda cerului încadrat de zidurile închisorii, apăru un elicopter alb cu însemnele Crucii Roşii. Zbura jos. Coborî şi mai mult, până la vreo zece metri de pământ, apoi se opri deasupra colţului de curte în care se găsea Yfter.

În timp ce rămase suspendat în aer, cineva aruncă o scară de frânghie. Turcul o apucă din zbor şi elicopterul urcă brusc luându-l pe deţinut. Pe fostul deţinut.

După evadare, turcul fu luat în primire de trei bărbaţi care îl conduseră în refugiul secret al capului familiei. Yfter era scuturat de frisoane de frică, nu înţelegea bine ce se petrece şi nimeni nu-i dădea explicaţii. Când ajunse în faţa bătrânului boss mafiot, neliniştea lui deveni şi mai acută.

— Ţi-am redat libertatea, comentă sec şeful familiei.

— Vă sunt foarte recunoscător, spuse turcul. N-o să vă pară rău! Eu ştiu să răspund la gesturile de prietenie.

Într-un colţ se agită fratele bătrânului, Nitto, neliniştitor ca o umbră.

— Eram sigur că pot conta pe înţelegerea ta, reluă şeful familiei. Avem nevoie imediat de o favoare!

— Despre ce-i vorba?

Bătrânul luă un aer gânditor.

— Mi s-a spus că tu ai doi la sută din acţiunile de la Asigurările Internaţionale.

— Da, admise Yfter. Le am în Elveţia.

— Bine, comentă bossul.

Cu cea mai mare naturaleţe adăugă:

— Ni le treci nouă!

Arătă în direcţia lui Nitto.

— El te va însoţi în Elveţia. Şi tu ai să semnezi trecerea acţiunilor la Banca Antinari.

— Milostive Alah! strigă Yfter stupefiat. Sunteţi nebuni. Pentru nimic în lume n-o să vă dau partea mea!

Se ridicase în picioare şi-l înfruntă pe bătrânul care rămăsese aşezat, calm, la câţiva metri.

— Poate n-am fost prea clar, reveni bătrânul, strângându-şi mâinile umflate în jurul bastonului pe care-l ţinea pe genunchi. Trebuie să ne dai acţiunile acelea!

— Să v-o scoateţi din cap! ripostă turcul.

Ridicase tonul şi ochii lui aruncau scântei:

— N-o să vă bateţi joc de mine, nenorociţilor!

Scos din minţi, dădu să se arunce asupra bătrânului. Dar acesta ridică brusc bastonul şi i-l băgă în stomac. Cu o săritură fulgerătoare, Nitto îi sări turcului în spate. Îl strânse de gât şi-l lăsă apoi să cadă jos gâfâind, cu faţa stacojie.

Yfter zăcea lângă bastonul lucitor al bătrânului. De îndată ce fu în stare să vorbească, spuse:

— Bine! Acţiunile sunt ale voastre!

Se ridică cu greu.

Atunci vocea capului familiei răsună din nou, cavernoasă, înspăimântătoare:

— Bastonul!

Turcul se aplecă, culese bastonul şi, culmea umilinţei, i-l puse pe genunchi.

Gestul lui nu-l măguli pe bătrân, era prea obişnuit cu dovezile de respect şi cu lipsa de demnitate. S-ar fi putut crede că purtarea turcului îl întrista chiar, puţin…

PROIECTUL

— Îl cunoaşteţi bine pe Tano Cariddi, directorul Băncii Antinari? Cum vi se pare?

— Un criminal… Pentru mine ei sunt toţi la fel…

Femeia între două vârste care stătea în faţa comisarului era judecător la Tribunalul pentru minori. Afirmaţia lui

Cattani evident n-o convingea pentru că făcu o grimasă dezaprobatoare şi adăugă:

— Dumneavoastră aveţi ceva personal împotriva lui, nu-i aşa?

Comisarul păru surprins de întrebare:

— Din cauza Giuliei, vreţi să spuneţi? Nu, nu-i port ranchiună. Aprecierea mea nu depinde de asta. Spun că este un criminal pentru că sunt sigur. A pus la cale omorârea Giuliei.

Judecătoarea se încruntă:

— Venisem la dumneavoastră ca să obţin informaţii sigure, serioase, nu vorbe-n vânt. Moartea fetei a fost un accident nefericit, toată lumea o ştie.

— Credeţi? Eu sunt sigur că nu, spuse Cattani.

Amintirea Giuliei îi înceţoşa privirea.

— De unde până unde atâta interes din partea dumneavoastră pentru sicilian?! întrebă Cattani.

— Pentru că Tano Carridi a cerut tutela Gretei Antinari şi eu trebuie să decid dacă are dreptul s-o facă.

— Greta e în America, zise el neliniştit.

— Era în America, îl corectă judecătoarea. Acum e în avion şi în seara asta soseşte la Milano.

Comisarul sări în picioare.

— Nu trebuie să-i aprobaţi tutela pentru nimic în lume! EI o vrea pe Greta numai ca să facă cu ea ce-a făcut şi cu Giulia. Obiectivul lui este să intre complet în posesia băncii.

— Cum puteţi afirma aşa ceva?

Judecătoarea fu neplăcut impresionată de modul în care Cattani se exprima vizavi de un profesionist care, cel puţin după informaţiile sale, salvase într-o manieră fulminantă o bancă aflată, până nu demult, în pragul falimentului.

— Poate nu trebuia să vin la dumneavoastră, adăugă femeia, luând un dosar pe care-l lăsase pe masă. Aprecierea dumneavoastră este prea influenţată de întâmplări vechi. Oricum, mulţumesc!

A doua zi, Cattani s-a dus la Casa Antinari. I-a deschis un portar de la care află că Greta sosise seara trecută.

— Trebuie s-o văd imediat, făcu comisarul, intrând brusc în casă.

Portarul se agita pe lângă el, văicărindu-se:

— Nu se poate! N-are voie s-o vadă nimeni! Astea sunt ordinele!

— Ordinele cui? Cine comandă în casa asta?!

— Domnul Tano. Vă rog, o să am necazuri! gemu omul.

Corrado nu-i mai acordă nici o atenţie. Se precipită spre o cameră alăturată, unde chiar în prag, se ciocni de o infirmieră.

— Unde mergeţi? întrebă neliniştită.

— E aici? întrebă Corrado pe un ton sec, aspru.

Fără să aştepte răspuns, intră. Camera era plină de jucării. Maşinuţe, păpuşi, marionete din pluş. Un paradis pentru copii! În mijloc, îngenuncheată pe jos, Greta. Strângea un căţeluş de pluş, îl învârtea în mâini cu un aer absent, cu ochii în gol, cu faţa lipsită de expresie.

— Greta! o chemă cu duioşie. Sunt Corrado, ţi-aduci aminte de mine?!

Fetiţa nu dădea semne că l-ar recunoaşte. Părea un mic robot.

Comisarul o luă în braţe:

— Micuţă dragă, ce ţi-au făcut!

În momentul acela apăru în uşă Tano:

— Ce credeaţi c-o să descoperiţi? O cameră de tortură?

Cattani rămase nemişcat în mijlocul camerei, cu fetiţa în braţe şi îi adresă acestuia o privire ostilă, fără să-i răspundă. Fetiţa manifestă un licăr de luciditate.

— Corrado…, bâigui. Corrado…

El o strânse mai tare, îi mângâie părul. Fetiţa scânci.

— Stai cuminte, cuminte! şopti el. Sunt aici, nu te las!

O puse jos şi, în timp ce ieşea, se opri în faţa lui Tano.

— Încearcă să te atingi de un singur fir de păr de-al ei, şi ai să primeşti un glonte drept în frunte!

Tano încasă replica fără să clipească. După ieşirea lui Cattani, dădu instrucţiuni foarte severe. Nimeni nu mai trebuia să intre în casă. Absolut nimeni! Fără permisiunea lui nu se mai deschidea uşa!

Luă din sertar nişte acte şi le controlă pe rând. Erau semnate de Yfter. Turcul mersese în Elveţia cu Nitto şi-i predase acestuia documentele care le dădeau drept mafioţilor la doi la sută din Asigurările Internaţionale.

Tano le mai răsfoi o dată cu un aer satisfăcut. Le închise într-un seif din zid şi plecă. Dădu ordin şoferului să-l conducă Ia Brianza, la vila domnului Rasi, tatăl frumoasei Ester.

Brianza este grădina Lombardiei. Vila Iui Rasi se găsea în vârful unei coline, înecată în verdeaţă.

Tano o văzu pe Ester, în timp ce fata se întorcea de la călărie. Cu o ţinută elegantă, cu părul lung despletit în vânt: o zeiţă!

Tano îi ieşi în întâmpinare, o ajută să coboare ţinând-o strâns lângă el câteva clipe.

— Ce plăcere să vă revăd! spuse el.

În pragul casei apăru domnul Rasi în persoană. Un om distins cu alură zveltă. Se retrase împreună cu Tano.

— V-am căutat, anunţă acesta din urmă, pentru că sunteţi preşedintele Asigurărilor Internaţionale. Iar eu intenţionez să cuceresc imperiul dumneavoastră financiar.

Rasi îl privi stupefiat. Apoi, ca şi cum nu înţelesese bine, întrebă:

— Să cuceriţi?

— Întocmai, posed deja doi la sută! Acum voi lansa o ofertă tuturor micilor acţionari ce intenţionează să vândă. Sunt dispus să plătesc şi dublul valorii nominale.

Pe perete, în spatele lui Rasi, era desenat un copac imens, stilizat. Pe trunchi se citea inscripţia: Asigurările Internaţionale. O mulţime de ramuri pe care erau notate toate societăţile răspândite în întreaga lume, ce aparţineau giganticului grup financiar, se desprindeau din copac.

Rasi mângâie cu privirea desenul acela şi întrebă:

— Cărora din societăţile acestea le corespunde doi la sută al dumneavoastră.

Tano se apropie de perete. Căută cu privirea în mijlocul copacului miraculos şi apoi, arătând cu degetul, spuse:

— Aceste trei societăţi sunt ale mele.

Rasi îl privi cu aroganţă:

— Pachetul libanez…

Se relaxă pe fotoliu şi, puţin cam plictisit, spuse:

— Trei societăţi paravan pentru trafic ilegal. N-or să vă servească la nimic acţiunile acelea!

— V-am spus: Sunt gata să adun părţi sociale. Plătesc orice sumă.

Rasi începea să se întrebe de ce acceptase să-l primească pe omul acela care părea un exaltat.

— Nu puteţi avea atâţia bani! spuse calm.

— Ba da! Şi o să vă demonstrez!

— Atunci nu înţeleg ce vreţi de la mine.

— Dumneavoastră sunteţi preşedintele. Cunoaşteţi toate calităţile şi defectele grupului financiar, spuse Tano, fixându-l cu o privire penetrantă. Mă puteţi ajuta, sfătui, puteţi pregăti cu mine strategia ca să ajung la controlul complet al Internaţionalelor.

Era prea de tot! Rasi se ridică ca să-i dea de înţeles că discuţia aceea, fără sens, trebuia să ia sfârşit.

— Nu contaţi pe mine! i-o tăie scurt.

Tano nu era tipul care să accepte pasiv un refuz. De îndată ce ieşi din casa aceea, începu să unelteaască contra lui Rasi care-şi permisese să-l batjocorească. Voia să-l vadă târându-se la picioarele lui.

A doua zi plecă la Roma. Îl căută pe senatorul Salimbeni, membru al unui partid important.

În biroul omului politic, în spatele unor draperii groase pe care le ţinea mereu trase, pe masă erau aşezate câteva zeci de dosare, puse într-o ordine perfectă. Erau recomandări, documente despre vânzări şi cumpărări de societăţi, fişe

despre oamenii politici mai de încredere ce trebuiau plasaţi în posturi importante. Semne ale puterii!

— Am venit să vă ofer o mare ocazie, spuse Tano. Şi să vă cer ajutorul pentru un proiect.

— Cu multă plăcere!

— Dumneavoastră aţi auzit de Mediarez. E o editură care posedă două cotidiene şi un post de televiziune privat. Voi cumpăra o cotă-parte şi o voi pune în serviciul partidului dumneavoastră. Ziarele şi televiziunea servesc la controlarea opiniei publice. Le veţi putea folosi cum veţi crede de cuviinţă.

Salimbeni asculta impasibil, cu coatele pe braţul fotoliului, cu mâinile împreunate.

— Un dar cam costisitor! se limită să comenteze. Şi ce vreţi în schimb?

— Am un proiect! spuse Tano. Vreau să iau controlul asupra Asigurărilor Internaţionale!

Multe auzise Salimbeni în viaţa lui, dar asta le întrecea pe toate!

— Am fost avertizat că sunteţi un megaloman, spuse, dar nu credeam că până la acest punct…

Tano îl fixă cu o asemenea intensitate şi hotărâre, încât senatorul rămase impresionat. Asta îl determină pe omul politic să-şi schimbe atitudinea neîncrezătoare.

— Spuneţi-mi, reluă gânditor, cum aţi intenţiona să procedaţi?

Fără să se tulbure, Tano spuse că voia să lanseze o ofertă publică pentru cumpărarea de acţiuni ale Internaţionalelor.

Felul hotărât cu care vorbea despre aceste lucruri alunga şi ultimele umbre de scepticism din mintea lui Salimbeni. Senatorul începea să considere planul realizabil. Dur, aspru, dar realizabil. Trecu la evaluarea obstacolelor.

— Rasi cum o să reacţioneze? întrebă. Fără concursul lui nimeni nu va putea controla cu adevărat Internaţionalele.

— Ştiu prea bine, spuse Tano. Aici trebuie să intervină partidul dumneavoastră. Voi I-aţi desemnat pentru funcţia

aceea şi tot voi trebuie să-l scoateţi acum!
Senatorul, perplex, strânse buzele:
— Lucrurile nu sunt chiar aşa de simple… E adevărat că partidul meu a indicat numele lui. Dar se bucură de protecţia unui personaj important, Antonio Espinosa. El a făcut presiuni asupra partidului, în favoarea lui Rasi.
— N-am mai auzit niciodată numele ăsta.
— Vedeţi, Espinosa a fost timp de mulţi ani la conducerea unor mari grupuri transnaţionale. Apoi s-a retras în Elveţia. Trăieşte prin zona Locarno. Din umbră, continuă să controleze şi să condiţioneze viaţa politică italiană.
Tano părea foarte interesat:
— De ce nu mi-aţi aranja o întâlnire cu el?!
În timp ce sicilianul făcea proiecte de mare finanţist, cineva încerca să-i submineze toate planurile.
Un omuleţ cu aer inofensiv, cu mustăcioara bine desenată, se prezentă la biroul lui Cattani. Spuse că-l cheamă Eghiras şi se prezentă drept avocat.
— Ce pot face pentru dumneavoastră? întrebă comisarul.
Cu voce joasă, ca şi cum se ruşina, avocatul Eghiras îl informă că cineva voia neapărat să-l întâlnească, într-un loc sigur.
— Pot şti despre ce este vorba?
Eghiras agită o mână în aer şi, cu un zâmbet vesel, menţionă:
— Cineva care iubeşte elicopterele…
Cattani holbă ochi:
— Elicoptere care zboară peste închisori?
— Exact!
Ce voia de la el Yfter? De ce oare cerea o întâlnire, riscând să fie prins din nou?
Cattani avea s-o afle curând.
Îl însoţi pe avocatul Eghiras, care-l conduse într-un bar de periferie, împinse o uşă pe care scria Sală de biliard şi-l lăsă să treacă pe Cattani. El, în schimb, rămase afară şi închise imediat uşa cu cheia.

Din spatele unei perdele, comisarul îl văzu apărând pe turc.

La început puţin ezitant, apoi liniştit, Yfter îi veni în întâmpinare.

— Sunteţi curajos! spuse. Putea fi o capcană!

Se sprijini de o masă de biliard, cu mâinile în buzunare.

— Fiţi liniştit! Chiar dacă în trecut v-aş fi găurit cu plăcere burta, azi suntem, în mod paradoxal, de aceeaşi parte a baricadei. Vreau să spun că avem acelaşi duşman comun: mafia.

— Nu prea ştii ce-i recunoştinţa! ricană Corrado. Te-a ajutat să fugi.

Yfter se învârti în jurul mesei de biliard, rămase tăcut câtva timp concentrat asupra cine ştie cărui secret întunecat zăvorât în mintea lui, apoi spuse:

— Lucrurile s-au complicat. Acum sunt împotriva mafiei. Vă pot ajuta s-o distrugeţi.

— Cum?!

Cattani era, fireşte, interesat, dar părea cam neîncrezător în lăudăroşeniile acestui om. Să distrugă mafia! Era nevoie de mult mai mult decât de un turc. Ar fi trebuit să fie la fel de mulţi ca la cucerirea Bizanţului…

Ca să-l convingă, Yfter voia să-i aducă o dovadă.

— Ştiu multe lucruri, adăugă el. De pildă, ştiu cum investeşte mafia banii scoşi din traficul de arme şi droguri. Intră în afaceri curate aici, în Nord.

Luă din buzunarul interior al hainei o fotografie format legitimaţie.

— Îl vezi pe omul ăsta? N-are o liră, dar tocmai e pe punctul de a cumpăra o fabrică numită Megator. Cumpără cu banii mafiei. Peste zece zile va vărsa primele opt sute de milioane.

— De unde?

— Foarte simplu! E stabilit că va câştiga la cazino, cel al lui Tindari.

Cattani îşi schimbă părerea. Consideraţia lui faţă de turc spori brusc… Poate mai puţini decât la Bizanţ…

— Am informaţii despre asasinul lui Tindari, supralicită Yfter. Ştiu că a fost mult timp în balamuc la Santa Maria dell'Orto, la două sute de kilometri de aici.

Brusc, Cattani fu foarte interesat şi ceru să continue.

— Nu! zâmbi maliţios Yfter. Acum, gata! Întâi vreau să fiu sigur că mă veţi ajuta. Restul, data viitoare. Ne vedem la Hotelul Mozart. Întrebaţi de domnul Karame.

Întâi şi întâi, Cattani voia să controleze dacă turcul nu lansase cumva aiureli.

Se duse la Ospiciul din Santa Maria dell'Orto. Prezentă documentele unei infirmiere şi fu însoţit în interior. De-a lungul unui coridor interminabil erau aliniate uşile metalice ale celulelor. Cattani se opri în faţa celulei cu numărul doisprezece.

Făcu semn infirmierului să deschidă.

Un om foarte slab, cu aer spectral, se prelinse într-un colţ şi se cuibări acolo, cu braţele în jurul genunchilor, ca şi cum ar fi voit să evite să nu se desfacă în bucăţi. Cattani nu-l băgă în seamă. Ceea ce căuta el era pe peretele celulei: o pictură în care se observa o maşină în flăcări şi o fetiţă cu părul negru, învăluită de foc, cu mâinile implorând neajutorată. În partea de jos, în dreapta, era semnătura autorului. Cattani se apropie şi citi: „Accedduzzu”.

Era clar! Asasinul lui Tindari petrecuse mult timp în celula aceea. Ca să afle mai mult, a doua zi comisarul dori să-l revadă pe Yfter. Potrivit instrucţiunilor, se duse la Hotel Mozart şi întrebă de domnul Karame.

Bătu la camera turcului, dar nu primi nici un răspuns. Încercă clanţa şi constată că uşa era deschisă. Intră prudent, cu pistolul în mâini. Camera era goală. Căută şi în baie. Cada era acoperită cu o perdea de plastic. Cattani dădu uşor la o parte perdeaua şi văzu o scenă şocantă. Yfter zăcea înecat în cada plină.

Avea mâinile şi picioarele legate, faţa deformată de groază.

Surprizele neplăcute nu se terminaseră însă. Când Cattani se întoarse în birou, află că Frolo, asasinul lui Tindari, nu mai era în celula lui. Îngrijorată de starea lui, Silvia Conti îl transferase la un spital-sanatoriu.

— La un spital?! se miră Cattani. Doamne sfinte!

Ieşi în fugă urlându-le Iui Giugni şi Quadri să-l însoţească. Giugni era un colos cu barbă neagră. Quadri era tot un tip masiv, cu umerii cât un dulap. Împreună cu Trevi formau cunoscuta echipă a comisarului Cattani.

Corrado ajunse la spitalul-sanatoriu. Se năpusti în camera lui Frolo şi se repezi la uşă fără să răspundă la salutul agentului de gardă.

Frolo stătea pe pat. Nu se miră că-l vede pe Cattani. Pe faţa lui apăruse iar un zâmbet de beatitudine.

Comisarul era neliniştit. Scotocea cu privirea flecare ungher al camerei. Cunoştea prea bine duşmanul obscur şi perfid împotriva căruia lupta. Era clar că trebuia să se aştepte la ceva urât cât de curând. Până în clipa aceea îi ţinuse piept. Găsise întotdeauna metoda potrivită… Spera că şi acum o va face…

Temerile care-l încercau erau justificate. Lângă un dulap văzu două butelii de oxigen. Îi fu de ajuns o privire rapidă ca să-şi dea seama că, în partea inferioară, erau conectate printr-un fir la un detonator foarte mic.

Îl luă pe sus pe Frolo şi-l târî afară.

— Fugiţi, fugiţi toţi! îi strigă agentului de gardă şi celor doi medici care veneau.

Se îndepărtaseră cam vreo zece metri pe coridor, când camera lui Frolo sări în aer.

Frolo era lac de sudoare. Se agăţă de braţul Iui Corrado ca un copil înspăimântat şi spuse:

— Pentru a doua oară îmi salvezi viaţa!

— Cine voia să te omoare? întrebă Cattani.

— Cred că sunt prieteni de-ai lui Tindari.

— De ce l-ai omorât?

Frolo se scarpină în cap şi se strâmbă.

— E o poveste lungă. A început acum mulţi ani în Sicilia, cu furtul unei motociclete. În timp ce înjuram că mi-o furaseră, m-a auzit don Vito Sorano. Mi-a spus: „Nu te necăji, o s-o găsim!” După jumătate de oră, motocicleta era lângă casa mea.

Corrado zâmbi trist.

— Cred că ştiu urmarea: într-o zi, don Vito ţi-a cerut o favoare…

— Da, a venit Tindari să-mi spună că don Vito se aştepta la un gest de prietenie. Mi-a dat un pistol şi mi-a cerut să omor pe cineva. N-am fost în stare! Şi Tindari m-a pedepsit. Mi-a lăsat să ardă soţia şi fata într-o maşină…

Îşi trecu o mână peste faţă şi continuă:

— Am povestit tot la tribunal. Dar nu cum am fost pedepsit. Au spus că sunt nebun. M-au închis într-un ospiciu. Ani şi ani, dar eu n-am uitat. Acum mi-am împlinit în sfârşit vendeta, nu mai vreau nimic de la viaţă…

BIJUTIERUL.

Îmbrăcat în ţinută de seară, Cattani îşi făcu intrarea în clădirea cazinoului, care strălucea de lumini. Unul dintre agenţii Iui, Trevi, intelectualul grupului, expert în electronică, se învârtea prin salonul jocurilor, dichisit şi el la patru ace. Văzându-I pe Cattani, îi ieşi în întâmpinare şi făcu semn spre o uşă închisă:

— A intrat acolo…

— Eşti sigur că-i el?

— Absolut sigur! E omul din fotografia pe care v-a dat-o Yfter.

Poliţistul se îndepărtă şi Cattani ajunse la uşa închisă, supravegheată de un tip în smoking, care îl bloca cu o politeţe fermă.

— Îmi pare rău, domnule! Aici sunt admişi numai membrii!

— Şi cum pot deveni şi eu?

— Vorbiţi cu directorul nostru, domnul Santelia. Dar în seara asta nu-i aici.

Niciunul din cei doi nu-şi dăduse seama că, la doi metri distanţă, o fată splendidă le urmărea conversaţia. Era Ester, îmbrăcată într-o rochie lungă care îi lăsa descoperit spatele.

Îl cunoştea pe Cattani din ziua în care fusese omorât Tindari. Rămăsese foarte impresionată de gestul lui de curaj, când intrase singur în salon să-l aresteze pe criminalul încă înarmat. Acum, văzându-l în dificultate pe omul acela pentru care nutrea admiraţie, hotărî să-i vină în ajutor.

— Lată-te în sfârşit! exclamă, sărutându-l pe Cattani pe gură. Te caut de o jumătate de oră!

Corrado nu înţelese imediat intenţiile fetei. Ba chiar părea contrariat. Se temea ca Ester să nu-l demaşte, dezvăluind adevărata sa identitate.

Omul în smoking îşi schimbă imediat atitudinea:

— Domnişoară Rasi, vă rog să mă scuzaţi, n-am ştiut că domnul…

— Da, îl întrerupse Ester, e cu mine! Vino!

Îl luă de braţ pe Cattani şi-l introduse în salonul privat.

Erau doar vreo zece persoane în jurul meselor. Spirale eterice de fum urcau spre tavan.

— Eşti în misiune secretă, nu-i aşa? şopti Ester, care părea foarte excitată de atmosfera aceea de conspiraţie.

— Exact! spuse Cattani.

Mângâie mâna fetei spunând cu sinceră recunoştinţă:

— Mulţumesc! Ai fost grozavă! Dacă te interesează, avem nişte posturi libere la poliţie… Ha, ha!

Îşi concentră atenţia asupra persoanelor care erau în sală. Scruta cu atenţie o faţă după alta. Şi, la un moment dat, îl văzu!

Era el, omul din fotografia lui Yfter! Da, nu era nici o îndoială. Ochii, mai ales ochii aceia ca de sticlă, care

priveau în gol, te făceau să-l recunoşti printre mii de persoane.

Cattani rămase impasibil. Se învârti în jurul mesei de bacara ca să-l studieze mai bine.

— Tu joci bacara? o întrebă Cattani pe fată.

— Sigur că da! sări ea, bucuroasă să-i mai dea o mână de ajutor.

— Atunci, vino!

O conduse la masă.

Omul din fotografie adunase un munte de fise şi continuă să câştige. Cattani şi Ester se aşezară. Comisarul împinse trei fise spre centrul mesei şi aşteptă cărţile. Le întoarse: avea opt. Ţinea ochii fixaţi pe mâinile crupierului care împărţea cărţile pentru omul din fotografie.

— Stai aşa, îl somă Cattani, apucând braţul crupierului.

Reuşise să prindă clipa în care omul făcea să alunece o carte în mâneca hainei.

— Trişezi!

Arătă cărţile pe care crupierul se grăbea să le dea individului. Făceau nouă.

— Dumneata vrei să-l favorizezi cu orice preţ pe acest domn. L-ai ajutat deja să câştige sute de milioane!

Scoase legitimaţia de comisar:

— Prevăd că vei avea necazuri mari…

Crupierul se făcu palid:

— Nu e vina mea! se justifică. Mi-a dat ordin Santelia, directorul.

— Unde-l pot găsi pe acest Santelia?

— Nu ştiu. Poate bijutierul… Da, în clădirea cazinoului este un bijutier. Îi ajută pe clienţii în dificultate… Mă înţelegeţi.

Înţelegea perfect. O luă deoparte pe Ester.

— Vrei să mă ajuţi încă o dată?

— Bineînţeles!

Prinsese gustul de-acum. Avea senzaţia că trăieşte o aventură pasionantă. O adevărată aventură.

— Cât valorează colierul tău? întrebă Cattani.

— Mai mult de o sută de milioane. De ce mă întrebi?

Fără să-i dea explicaţii, Cattani o luă de mână şi o conduse afară, în direcţia magazinului bijutierului. Acesta era un bărbat puţin adus de spate, cu ochelarii pe vârful nasului, cu favoriţi stufoşi şi albi.

Cattani o ajută pe Ester să-şi scoată colierul şi-l depuse pe masa de cristal.

— Avem nevoie de bani gheaţă! zise. Am rămas lefteri!

— Ha, ha, râse încetişor bijutierul. Am spus întotdeauna că nenorocitele acelea de mese verzi sunt pur şi simplu nişte veritabile lipitori, care sug sângele jucătorului, aşa să ştiţi! Li-pi-to-ri!

Cântări în palmă colierul, examinându-l la lumina unui lampadar.

— Excelent lucrat, nimic de zis!

Miji din ochi pe deasupra ochelarilor, studiind reacţia lui Cattani.

— Sper să nu pretindeţi o sumă exagerată, domnule! Mai mult de cincizeci de milioane nu vă pot oferi.

— Perfect, de acord! afirmă Cattani.

În acel moment intră în magazin Trevi, care trebuia să fie mereu în preajma lui Cattani şi să nu-l piardă din ochi.

— Bine, bine, făcu bijutierul care ezita însă să scoată banii.

Tot mai prudent şi uşor alarmat, adăugă:

— Ei, sigur, să văd cum să fac ca să vă ajut.

Se retrase după perdea, în fundul magazinului.

După câteva secunde s-a auzit cum ridică receptorul. Tânărul Trevi, poreclit „inginerul”, scoase din buzunar un mic aparat electronic dreptunghiular, asemănător unui mic calculator şi-l îndreptă spre perdeaua în spatele căreia bijutierul forma un număr de telefon.

Oarecum îngrijorată, Ester îi aruncă o privire întrebătoare lui Cattani, vrând să ştie ce se întâmplă:

— Cu jucăria asta captează apelurile telefonice, înregistrează numărul pe care-l face bijutierul. Ştii pe cine sună? Pe directorul cazinoului, Santelia. De la numărul de

telefon e o joacă, după aceea, să aflăm adresa unde se ascunde Santelia.

Maşinuţa electronică a lui Trevi funcţiona perfect. În interval de o jumătate de oră, Cattani şi agenţii lui îi localizaseră deja apartamentul. Urmă descinderea. Directorul cazinoului era un bărbat slab, cu nas acvilin şi două mustăţi stufoase sub care trona un surâs maliţios.

— Domnule comisar, spuse ironic, dar nu-i deloc nevoie de toată desfăşurarea asta de forţe. Credeţi-mă!

L-au dus la chestură şi, între timp, o anunţară şi pe judecătoarea Silvia Conti, la recomandarea expresă a lui Cattani, convins că ea s-ar fi supărat dacă proceda altfel.

Silvia Conti veni într-un suflet. Interogatoriul se desfăşură într-o cămăruţă în care erau doar ei trei.

— Prin urmare, spuse ea adresându-se directorului cazinoului, se pare că aţi dat ordin unui crupier să măsluiască jocul ca să dea posibilitatea unui tip cam ciudat să câştige o grămadă de bani.

Santelia o făcu pe ofensatul:

— Eu? Dacă vreunul din crupieri e hoţ, asta nu-i vina mea! Să fim serioşi, doamnă! Ce amestec să am eu în toată povestea asta?!

— Vă spun eu ce amestec, replică magistrata. Domnul care câştiga a predat la casă nişte sute de milioane în schimbul fiselor. Bancnotele erau înregistrate; erau bani obţinuţi dintr-un şantaj, într-un sechestru de persoană.

Silvia Conti îl privi drept în ochi pe Santelia.

— La masa de joc, tipul ăla câştiga continuu. Dacă totul ar fi mers normal, ar fi plecat liniştit acasă nu numai cu banii pe care-i jucase, dar şi cu un profit deloc neglijabil. Cu o singură diferenţă. Banii ar fi fost alţii, curaţi. Cazinoul dumneavoastră, stimate domnule Santelia, e folosit pentru reciclarea banilor murdari, proveniţi din tot felul de afaceri necurate.

— Nu sunt la curent, nu ştiu nimic, jur, se repezi Santelia, din ce în ce mai nervos, agitându-se pe scaun de parcă ar fi

avut crampe.

Cattani stătea într-un colţ, tăcut. Femeia nu era deloc o novice, îşi cunoştea meseria. O auzi continuând atacul, cu voce dură, aspră, prea aspră pentru o femeie:

— Aş putea să vă ajut. Dar, dacă veţi continua să simulaţi candoarea, vă acuz imediat de asociere Ia activităţi de tip mafiot!

Directorul cazinoului era speriat, crispat, zâmbetul îi dispăruse. Faţa parcă i se ascuţise şi mai mult; cu vădită ciudă o întrebă ce vrea să ştie.

— Unde ajung banii murdari pe care îi spălaţi?

Santelia tăcu îndelung, apoi, mişcându-şi nervos picioarele sub masă, se decise să răspundă:

— La Banca Antinari…

Cercul părea că se închide. Din nou Banca Antinari!

Cattani şi Silvia Conti ieşiră de la interogatoriu, noaptea târziu, înfriguraţi şi obosiţi. Doi poliţişti în civil îi urmară ca nişte umbre.

— Vreau să vă întreb ceva, zise comisarul, deranjat că trebuie să apeleze la femeia asta atât de rigidă. Sunteţi prietenă cu judecătoarea de la Tribunalul pentru minori care trebuie să hotărască punerea sub tutelă a Gretei Antinari. N-aţi putea pune o vorbă ca fetiţa să nu-i fie încredinţată lui Tano Cariddi?!

— Aş face-o cu plăcere, dar mi-e teamă că-i prea târziu, răspunse Silvia Conti. Colega mea înclină să dea aviz favorabil… Nici n-ar fi avut motiv să se opună. Tano Cariddi pare a fi o persoană respectabilă.

Se opriră sub un felinar. Neînţelegerile dintre ei doi fuseseră depăşite. Un fluid de simpatie se înfiripa, cald şi intim ca lumina felinarului…

— Dar n-am putea oare? obiectă Cattani.

— Ce anume?

— N-am putea efectua un control la Banca Antinari, în baza declaraţiilor făcute de Santelia? Ne-ar trebui un sprijin de la Roma, continuă comisarul.

Apoi pocni din degete, semn că găsise soluţia.

— Cred că ştiu unde să merg! spuse el radios. În ziua în care a fost omorât Tindari, l-am cunoscut pe senatorul Salimbeni.

A doua zi, Silvia Conti primi vizita lui Ester. Fata îşi voia colierul înapoi. Cattani îi explicase că era sub sechestru în momentul acela şi că numai judecătoarea putea decide să-i fie restituit. Dar aceasta nu ştia nimic, părea căzută din nori.

— Vai de mine! se alarmă Ester. Şi unde-l pot găsi pe comisar?

— În momentul ăsta se îndreaptă spre gară, pleacă la Roma.

Fata ieşi ca o furtună şi se aruncă în primul taxi.

Cattani urcase deja în tren şi se aşezase într-un compartiment, citind ziarul. Când o văzu apărând pe Ester, elegantă, suavă, incredibil de frumoasă şi agitată, i-au trebuit câteva secunde bune ca să înţeleagă ce se întâmplă. Pe urmă i-a surâs ridicându-se:

— Asta înseamnă că mă filezi… Unde mergi?

— Hai, ghiceşte! şopti ea, aşezându-se foarte mulţumită.

— Nu-mi pot permite să ghicesc! Femeile sunt enigmatice şi imprevizibile… şi, dacă nu sunt, trebuie, oricum, încurajate. Eu merg la Roma…

— Şi eu! Stranie coincidenţă, nu?

Era ziua călătoriilor!

Tano plecase cu maşina în Elveţia ca să se întâlnească cu Antonio Espinosa, un tip înalt, foarte distins, care trăda o forţă superioară, uriaşă.

— Prietenul nostru comun Salimbeni, spuse Espinosa, mi-a explicat care e situaţia. Vreţi să-l lichidaţi pe Rasi. Nu-i chair aşa uşor…

Se îndreptă spre un dulăpior de unde scoase o casetă audio.

— Aici e ceva ce-ar putea servi. Este înregistrarea unei convorbiri telefonice interceptate de serviciile secrete.

Cineva îl chema pe Rasi ca să-l avertizeze să nu se urce într-un anumit avion. Avionul a explodat în zbor şi ghiciţi cine era în el?! Inginerul Valenti! Omul căruia Rasi i-a luat locul la conducerea Asigurărilor Internaţionale.

Tano fixă caseta cu aviditate, spunând doar:

— E fantastic!

— Da, numai că înregistrarea asta are un preţ, spuse Espinosa. Prietenii dumneavoastră sicilieni au în proprietate o insulă pustie, care se cheamă Tirene. Eu vă ofer caseta şi dumneavoastră îmi daţi insula…

În aceeaşi după-amiază, de îndată ce reveni la Milano, Tano primi un telefon de la senatorul Salimbeni, care-i dădea veşti proaste. Îl informa despre vizita lui Cattani. Comisarul îi citise declaraţiile directorului cazinoului şi îi cerea să dispună un control în birourile Băncii Antinari. A doua zi dimineaţă trebuia dat răspunsul.

— Sper că n-o să vă conformaţi! spuse Tano.

— Nu! Dar incidentul acesta neprevăzut v-ar cam putea costa, zise ironic senatorul. E clar?

Cattani trebuia să rămână peste noapte la Roma, pentru ca a doua zi să meargă la Salimbeni. Ester nu se dezlipea de el. Îi spuse că s-ar simţi ofensată dacă va merge să doarmă la hotel. Insistă să meargă într-o casă pe care familia Rasi o avea în capitală. Un apartament încântător, cu vedere spre Piaţa Navona.

Ester era tipul de fată răsfăţată. Nu-i lipsise nimic niciodată în viaţă. Tot ce dorise îi căzuse în palmă automat. Acum se îndrăgostise de Corrado. Şi pentru prima oară încerca senzaţia dureroasă că nu va reuşi să obţină ceea ce voia. El îi scăpa, era departe, cu gândul şi toată fiinţa lui orientate spre trecut.

În acea noapte în timp ce făceau dragoste, ea avu senzaţia clară şi atât de dureroasă că se îndrăgostise de o umbră care-i scăpa printre degete…

Dimineaţa, Cattani reveni în biroul lui Salimbeni.

— Nu se poate iniţia un control Ia Banca Antinari, îi spuse senatorul. A fost făcută o inspecţie anul trecut şi totul a fost în regulă. Pot să vă arăt raportul final.

Îi întinse un dosar voluminos, în timp ce pe faţa lui Cattani se putea citi deziluzia.

Comisarul reveni la Milano foarte abătut. Ester continua să nu se dezlipească de el.

Când s-au despărţit, el nu-i dădu nici o speranţă că se vor mai întâlni.

Ochii fetei se umeziră. Îl sărută pe gură. Încercă să-i zâmbească, dar avea un aer nefericit. Pe urmă, luându-l brusc de mâna stângă îi scoase ceasul.

— Du-te! spuse. Pe ăsta îl iau eu! Măcar atât să am de la tine! Chiar dacă n-o să te mai văd niciodată, va fi în preajma mea. Îmi va purta noroc… în dragoste…

Cattani o privi îndepărtându-se, mai frumoasă ca orice femeie din viaţa lui, şi se întrebă, uşor melancolic, dacă toate astea nu veneau prea târziu pentru el…

Îşi frecă încheietura mâinii stângi ca să elimine senzaţia de iritare pe care i-o dădea lipsa ceasului masiv şi îşi răspunse că poate nu…

TUTELA.

Camera era cufundată în penumbră. Tano Cariddi deschise o cutie din care scoase o păpuşă mare, blondă, cu ochi albaştri.

— Uite, spuse, uită-te ce cadou frumos ţi-am adus! Îţi place? Nu-i aşa că e frumoasă? Ca o zână…, ca o prinţesă…

Micuţa Greta rămase cuibărită într-un colţ, nemişcată, fără să spună nici un cuvânt. Sicilianul încercase fel de fel de tertipuri ca să-i câştige simpatia. A doua zi era programată audienţa la Tribunalul pentru minori în legătură cu încredinţarea copilului. Tano ar fi dorit grozav ca fetiţa să-l iubească. Un gest ostil, un cuvânt nepotrivit din partea ei puteau compromite totul.

Dar Greta, nimic… Palidă, privea în gol, cu braţele strânse ca şi cum ar fi vrut să se apere de omul acesta străin, care o

răsfăţa cu un ton forţat, aproape sinistru.

Chiar în clipa în care Tano îi întindea păpuşa, se auzi de pe scări un strigăt. Doi oameni de-ai sicilianului îl ţineau cu forţa pe Cattani, repetându-i că au ordin să nu lase pe nimeni să treacă.

— Trebuie s-o văd pe fetiţă! strigă comisarul cu o disperare de neînţeles pentru cei doi.

Unul din paznici întinse un picior şi-i puse piedică. În timp ce Corrado cădea, bărbosul îi trase un pumn în stomac.

— Cară-te dacă nu vrei să rămâi cu toate oasele rupte! rânji cealaltă gorilă.

Cattani spumega ca un taur înfuriat. Se aruncă sălbatic împotriva celor doi, când în capul scărilor apăru Tano.

— Ajunge! strigă el.

Paznicii se retraseră imediat. Tano coborî câteva trepte, rigid şi arogant, plictisit de amestecul acestor pioni sau, mai degrabă, nebuni în planurile sale vizând o dimensiune continentală, dacă nu chiar planetară.

— În definitiv, cine te crezi? spuse dispreţuitor. Te crezi un înger al răzbunării, dar nu eşti decât un biet poliţist. Şi, pe deasupra, şi lipsit de maniere.

— Tano Cariddi! Vestitul şi enigmaticul Tano Cariddi…

Vocea comisarului răsună ameninţătoare:

— Ia-o pe Greta, ia banca, dar aminteşte-ţi că n-o să ai pace! Te voi urmări peste tot. Şi în iad… sau mai ales în iad, căci acolo ţi-e locul!

Se învârti pe călcâie, furibund şi, după câţiva paşi, se întoarse şi repetă:

— Nici măcar în iad!

A doua zi, la şedinţa Tribunalului pentru minori, judecătoarea ceru să fie introdusă Greta şi-i spuse să se aşeza lângă ea. Îi zâmbi duios fetiţei.

— Ascultă draga mea! Îl cunoşti pe domnul acesta? o întrebă, arătând spre Tano.

O linişte adâncă coborî brusc peste sală. Fetiţa se posomorâse şi mai mult. Ridică pentru o fracţiune de

secundă ochii şi-l văzu pe omul acela drept, ca o statuie.

— Da, murmură fetiţa, e… Tano…

— Şi-acum spune-mi, reluă cu un ton încurajator judecătoarea, îţi place, îl iubeşti?

Trecură secunde întregi. Micuţa nu spunea nimic. Din când în când ridica ochii spre primul rând unde stătea Corrado.

Îngrijorat de efectul negativ pe care tăcerea putea să-l aibă asupra judecătoarei, avocatul lui Tano se ridică şi-şi exprimă nedumerirea în legătură cu insistenţa întrebării, cu atât mai mult cu cât Tano Cariddi avusese grijă de fetiţă în ultimul timp şi, de fapt, era singura persoană care ceruse tutela.

Judecătoarea clătină din cap spunând:

— Nu e singurul…

Mai era cineva care pretindea tutela asupra fetiţei?! O asemenea lovitură de teatru era complet neaşteptată. Sala fu străbătută de un murmur confuz. Cine oare îndrăznise să-l sfideze pe Tano Cariddi?

Din ultimele rânduri se ridică un om în vârstă, uşor gârbovit. Cattani se întoarse şi recunoscu chipul jovial al lui Bernardo, călugărul care picta statuete Ia mănăstire. Nu mai era în sutană.

— Şi eu am cerut-o pe micuţă, spuse. Mă numesc De Cristoforis. Am părăsit viaţa monahală şi am creat la Milano un centru pentru minorii abandonaţi.

Îi zâmbi fetiţei, vrând parcă să se scuze pentru cuvântul „abandonaţi”.

— O cunosc bine pe Greta, am îngrijit-o luni de zile la mănăstire.

Vocea aceea trezi amintiri plăcute în mintea fetiţei. Îl recunoscu pe fostul călugăr. Se ridică şi se aruncă în braţele lui gemând:

— La-mă cu tine! la-mă cu tine! E aşa de bine să pictezi!

În faţa acelei scene atât de elocvente, judecătoarea nu mai avu dubii. Decise ca fetiţa să meargă cu domnul De

Cristoforis şi cele patruzeci la sută din acţiunile băncii să fie controlate de Tano Cariddi.

Cattani respiră uşurat. Măcar mica Greta nu sfârşea în mâinile sicilianului. Dar cum aflase oare fostul călugăr? În fundul sălii apăru Silvia Conti, care înainta spre Bernardo şi-i spuse triumfătoare, văzându-l cu fetiţa de mână:

— Am reuşit!

Corrdo nu înţelegea.

— Dânsa mi-a cerut să prezint imediat cererea de tutelă, i-a explicat fostul călugăr.

Cattani începea s-o privească cu alţi ochi pe femeia aceasta pe care până atunci o considerase prea formalistă şi arogantă.

Silvia intuia gândurile lui Cattani:

— Şi eu am avut la început o părere foarte proastă despre dumneavoastră. Nu trebuie să vă culpabilizaţi…

— Ce ceremonios vă vorbiţi! se miră călugărul. De ce nu vă tutuiţi? În rugile voastre îl tutuiţi pe Dumnezeu, nu-i aşa?

— Chiar, e mai bine să ne tutuim! conchise Silvia.

Tano plecă furios. Plecă şi fostul călugăr cu Greta, în timp ce în aulă intrau alţi oameni, pentru un alt proces.

Silvia şi Corrado se îndreptară şi ei încet spre ieşire, când judecătoarea îl întrebă pe Corrado de ce e mereu atât de posomorât şi retractil.

— Ştii, spuse Cattani în timp ce-şi aprindea ţigara, încerc să menţin o oarecare distanţă faţă de ceilalţi. Nu din orgoliu, ci pentru că n-o să scap până la urmă. Într-o zi or să mă găsească mort. Aş vrea, continuă trăgând din ţigară cu privirea pierdută în zare, aş vrea ca în ziua aceea să nu existe nimeni care să mă iubească, nimeni care să fie legat afectiv de mine. Aşa n-o să sufere nimeni…

— Multă lume te iubeşte! replică ea, deschizând braţele ca şi cum ar fi vrut să-l protejeze.

— Cum de te interesezi de mine? întrebă Cattani.

Silvia ridică din umeri.

— Nu ştiu, poate unde te văd aşa de singur şi de trist.

Părul negru îi încadra faţa cu trăsături exotice. Ochii aveau o privire caldă, care îl impresiona pe Cattani.

Ajunseseră la maşini şi ea părea melancolică. Se salutară şi, când îşi dădură mâinile, Silvia o reţinu pe a lui Corrado o clipă, privindu-l fix în ochi.

Între timp, Tano se întorsese la bancă într-o dispoziţie mizerabilă. Cu toate acestea începu să-şi ţeasă iar intrigile.

Îi trimise lui Rasi caseta cu înregistrarea obţinută în Elveţia de la Espinosa. Preşedintele Asigurărilor Internaţionale ascultase cu inima cât un purice vocea înregistrată pe bandă. Spunea:

— Rasi, îţi vorbeşte un prieten. Dacă vrei să devii preşedinte, în seara asta nu te sui în avion cu inginerul Valenti…

Telefonul acela care-i salvase viaţa devenea acum un act de acuzare împotriva sa. Ştia că avionul va exploda, dar nu făcuse nimic să împiedice nenorocirea. Prin urmare, îi convenise ca un accident să-l elimine pe Valenti.

Acum însă şi Tano ştia acest lucru, iar Rasi trebuia să trateze cu el. Preşedintele Internaţionalelor se simţi ca prins într-o capcană când sicilianul îl chemă la telefon şi-i spuse că i-ar fi făcut plăcere să fie invitat la prânz a doua zi. Natural, Rasi răspunse că plăcerea este de partea lui.

Tano fu punctual. Foarte reverenţios, îi sărută mâna lui Ester. Fu politicos şi cu tatăl ei. Ceea ce nu însemna că Rasi era mai puţin îngrijorat. Privirea lui trăda o mare încordare.

Se aşezară toţi trei la masă.

Rasi era văduv şi o avea doar pe Ester. Ea se uita extrem de alarmată când la tatăl ei, când la Tano. Simţea că între cei doi se petrecuse ceva extrem de grav, dar nu reuşea să-şi imagineze ce. Ca şi cum ar fi vrut să invoce ajutor, atinse ceasul lui Cattani, pe care şi-l pusese la mână.

Sicilianul rupse tăcerea invitându-l pe Rasi să vorbească de afaceri.

— Uitaţi ce vă propun. Să semnăm o înţelegere între noi doi. Să ne unim forţele şi vom deveni unul dintre cele mai

mari grupuri financiare din lume…

— Imposibil! spuse Rasi privind în gol.

Doar ideea unui acord cu sicilianul îl înfiora. Toţi se vor gândi la ceva necurat.

— Suntem prea diferiţi noi doi ca, aliindu-ne, să nu trezim bănuieli.

Înghiţi cu greu şi încetă să mai mănânce. Tano nu se pierdu cu firea. Ridică semeţ capul, luând o atitudine inspirată:

— Am luat în consideraţie şi acest aspect! Ştiu de ce e nevoie pentru a evita comentarii neplăcute. Vom face o mişcare surprinzătoare care va face totul plauzibil, justificabil. O voi lua de soţie pe fiica dumneavoastră.

Propunerea era atât de absurdă, încât Rasi tresări brusc răsturnând un pahar de vin. Stupoarea lui Ester se manifestă în mod diferit. Fata rămase cu îmbucătura în gât, gata să se sufoce.

— Va fi o căsătorie de formă, se explică sicilianul. E doar o chestiune de afaceri. Eu şi cu fata dumneavoastră n-o să dormim împreună, iar după câteva luni toate vor reintra în normal, printr-un divorţ mult mai discret decât căsătoria.

— Dumneata eşti nebun! explodă înfuriat Rasi. Te rog să pleci!

— Nu vă puteţi permite să renunţaţi! replică Tano, calm. Aveţi probleme mari, încurcături de tot felul. Nu-i aşa, domnule Rasi?

Rasi lăsă capul în jos, într-o atitudine de om învins, în timp ce fata lui îl privea îngrijorată.

— Tată, dacă-ţi pot fi de ajutor, mă mărit, zise şi ridică din umeri. În fond, de ce nu?

Rasi o privi cu o intensitate nebănuită. Un sentiment de mânie amestecată cu duioşie îi tulbura mintea. Începu să respire greoi. Privirile îi alunecară de-a lungul trupului femeii superbe care se afla în faţa lui… Şi-o imagină goală… cu ochii închişi, gemând uşor, cu faţa acoperită de stropi

mici de sudoare… gemând uşor lângă bărbatul acesta obscen de rece şi de sigur pe el.

— Hai… taci! Fii cuminte!

CĂSĂTORIA.

Avocatul Eghiras dispăruse după omorârea lui Yfter. Într-o dimineaţă, se prezentă în biroul lui Cattani. Comisarul nu venise încă. Predă poliţiştilor o agendă, rugând să-i fie predată lui Cattani, căruia îi putea fi utilă. Era agenda lui Yfter.

A doua zi dimineaţă, o dimineaţă însorită de toamnă, Eghiras, se grăbea spre birou, purtând un dosar sub braţ.

Se întoarse şi privi cu precauţie în jur. Ceea ce văzu îl făcu să devină palid: O maşină marca Range Rover, metalizată, îl urmărea încet, ameninţător. Se simţi pierdut. Cu sufletul la gură, observă o cabină telefonică la capătul trotuarului. Grăbi pasul, intră în cabină şi formă numărul chesturii de poliţie. N-avu timp să aştepte răspunsul, căci maşina acceleră brusc făcând un viraj la fel de brusc, urcă pe trotuar şi lovi cabina, strivindu-l pe Eghiras.

Primii trecători care îi săriră în ajutor l-au găsit întins la pământ, cu braţele deschise în cruce, cu pălăria, rămasă intactă ca prin minune, pusă pe pieptul zdrobit.

Cattani spera ca sacrificiul avocatului să nu fi fost zadarnic. Răsfoi agenda lui Yfter pagină cu pagină. Erau doar câteva însemnări, în cea mai mare parte ininteligibile. Într-un colţ însă o adnotare îi atrase atenţia. Turcul desenase un fel de triunghi şi în colţuri scrisese trei nume: Frolo, Tindari, De Pisis. Ce aveau oare în comun cei trei? Şi cine era De Pisis?

Comisarul îi ceru lămuriri lui Frolo. Dar el nu era în stare să facă nici un fel de asociere între cele trei nume. Şi jura că n-auzise niciodată până atunci numele De Pisis.

Întorcându-se la birou, Cattani găsi cu surpriză pe masa sa un buchet mare de flori.

Întrebându-i pe poliţişti, aceştia îi răspunseră că fusese adus de o domnişoară.

— Zicea că se numeşte Ester… E şi un bilet, adăugă un poliţist corpolent, cu o mină care trăda mândria de a fi bărbat şi poliţist, de a fi coleg cu acest tip irezistibil.

Cattani tresări. Intră în birou şi citi repede biletul pe care citi ceva ce-l lăsă stupefiat. Ester scrisese: „Ciao, comisare! Mă mărit!”

Fără să spună o vorbă nimănui, ieşi din nou, urcă în maşină şi plecă în trombă spre vila Rasi.

Ester îl primi aparent veselă, mărturisindu-i bucuria că-l vede. Avea pe buze un zâmbet melancolic, îl sărută pe Cattani, îl mângâie neliniştită.

El o privi sever:

— De ce nu mi-ai spus alaltăieri, că te căsătoreşti? De dragoste la prima vedere am auzit, dar nu şi de căsătorie aranjată de Ia o zi la alta.

— Pentru că nu ştiam.

Îşi scutură părul lung ca şi cum ar fi vrut să alunge tristeţea.

— Nici măcar nu ştiam cine trebuia să fie mirele… Vezi cât de capricioase suntem noi, femeile?

— Aşa-i stă bine unei căsătorii din dragoste! comentă ironic comisarul.

Ea schimbă vorba. Îi oferi lui Corrado un pahar de whisky. El bău în tăcere şi o urmări cu privirea în timp ce punea sticla la loc, întrebându-se de ce fata aceea cu chip angelic îşi găsise loc tocmai în inima lui.

— E serioasă treaba asta, cu căsătoria? reluă Cattani, sperând să fie o glumă.

— Foarte serioasă! spuse Ester.

— Hai, spune tot: Cine e?

— E un tip pe care-l cunoşti…

— Cum îl cheamă? întrebă neliniştit Cattani.

— Tano Cariddi!

Fălcile bărbatului se contractară brusc, dând senzaţia că dantura se va preface în praf, că ochii lui vor incendia

umbra pe care acest nume o trezi în mintea lui. Faţa lui Cattani rămase împietrită.

Avu senzaţia că se petrece ceva monstruos, care scăpa puterii lui de înţelegere.

— Îţi baţi joc de mine?! spuse încruntat.

Ester negă clătinând din cap, încet, cu gravitate.

Atunci el îşi ieşi din fire:

— N-ai să faci aşa ceva! Nu-ţi permit!

O apucă de încheieturile mâinilor şi o strânse.

— Nu poţi să-mi faci asta! strigă ameninţător, într-o izbucnire în care se amestecau orgoliul rănit cu ura nemăsurată împotriva sicilianului, care, după Giulia, încerca să-i răpească încă o dată iubita.

— Lasă-mă! gemu Ester. Mă doare. Şi, în definitiv, ce-ţi pasă?! M-ai respins fără ezitare! spuse, strâmbându-se de durere. Te excită să ştii că voi fi a altuia?! De ce m-ai respins? De ce?

Reuşi să se smulgă din strânsoarea lui. Dar el o apucă de umeri şi o zgâlţâi strigându-i:

— Nu te las să faci aşa o nebunie! Nu pot să te las!

Ea tremura ca o frunză în mâinile lui, plângând şi strigând tulburată:

— Pleacă, pleacă de-aicl!

Când furia i se mai stinse, Cattani slăbi strânsoarea. Ester, înspăimântată, se refugie într-un colţ, tremurând şi masându-şi încheieturile.

Corrado se calmă într-un târziu. Se simţea golit interior, lipsit de energie. Aruncă o privire îndurerată spre fată şi se îndreptă spre ieşire.

— Nu pleca… şopti disperată Ester.

Continuă cu un ton implorator:

— Dacă m-ai vrea, aş da dracului totul, nu mi-ar mai păsa de nimic! Te rog, spune-mi că mă iubeşti! Spune-mi! Măcar o dată.

Dar Corrado nu spuse nimic. Ieşi în tăcere şi trase uşa după el. Se simţea mâhnit, uluit de cele întâmplate. Toate

sentimentele i se amalgamaseră, i se topiseră într-unul greoi şi toxic, ca lava unui vulcan de noroi.

Şi Silvia încerca în momentul acela un sentiment de eşec personal. Căsnicia ei nu mergea deloc. La drept vorbind, era o adevărată catastrofă. Soţul ei era un om bun ca pâinea caldă, întotdeauna foarte amabil. Dar numai amabilitatea şi respectul reciproc mai rămăseseră între ei. Restul se terminase. Restul, adică totul…

Alegerea lui ca senator complicase şi mai mult lucrurile. Deseori pleca la Roma unde rămânea săptămâni întregi, ocupat cu treburile parlamentare. Doar sâmbăta şi duminica se întorcea acasă.

Ea îl privea în timp ce-şi făcea nodul la cravată, mirându-se că odată, bărbatul acela îmbătrânit înainte de vreme, cu părul rar şi încărunţit, o făcuse să-şi piardă capul.

— Cum merge ancheta ta? se interesă el.

Era întotdeauna atent, prevenitor.

— Merge greu, suspină Silvia. Azi am reuşit să-i mai smulg un amănunt interesant directorului cazinoului. Mi-a dat numele unui asesor de la primărie, un anume Canopio, spuse ea în timp ce aranja o cămaşă în valiza soţului ei. Se pare că acel Canopio cam închidea ochii în privinţa încasărilor cazinoului. În medie, cifra de afaceri era de vreo două miliarde pe zi. Cazinoul declara doar unul. În felul acesta, plătea mai puţin impozit. Canopio ştia, dar nu mişca un deget pentru că, probabil, avea partea lui din toate astea.

— Ei, politicienii ăştia! spuse soţul cu un gest dezaprobator. Mereu la vânătoare de bani. Cred că e timpul să plec, spuse, îmbrăcându-şi impermeabilul.

Silvia se forţă să zâmbească. Privea în jos.

El o luă de mijloc şi o sărută, şoptindu-i:

— Ciao! Îmi pare rău că te las singură… Poate era mai bine dacă aş fi continuat să fiu doar profesor universitar…

După plecarea lui, Silvia îşi scoase pantofii şi se întinse pe divan. Era îngrozitor de nefericită.

Poate că aşa se şi explică „succesele” mele profesionale îşi zise, zâmbind trist. Poate că toată setea asta a mea de dreptate se datorează absenţei unui bărbat în viaţa mea…, poate chiar anorgasmiei cum ar spune drăguţii ăia de medici americani. Poate că singura „dreptate” o reprezintă cuplul… Iubirea?

Peste câteva zile o altă femeie deveni o soţie nefericită. Ester, îmbrăcată în alb ca o regină, se căsători cu sicilianul Tano Cariddi, în prezenţa unui mic grup de invitaţi.

Când preotul scanda cu ton solemn: „Ester Rasi, vrei să-l iei de soţ pe prezentul Tano Cariddi?” fata spuse „da” cu un fir de voce şi întoarse privirea în altă parte.

Lui Tano nu-i scăpă neliniştea ei, dar nu-i păsa deloc. Şi, cu toate astea, pregătise o lovitură de teatru grozavă, ca s-o uluiască pe fată!

Tatăl ei îi arătase sicilianului o vilă minunată, plină de ferestre şi arcade, care se înălţa pe o colină în spatele proprietăţii Rasi. Lui Ester îi plăcea la nebunie casa aceea. Tatăl ei încercase s-o cumpere, dar fusese în zadar. Aparţinea unei bătrâne contese engleze care n-avea nici o intenţie să renunţe la ea.

La terminarea ceremoniei, mirii se suiră într-un Mercedes negru. Tano făcu semn şoferului să o ia pe drumul spre colină. Panta dulce urca printre şiruri de copaci ce ofereau o perspectivă minunată. Drumul ducea într-o grădină mare, de tip englezesc, în faţa vilei contesei.

— Ce înseamnă asta?! întrebă Ester, bulversată.

— Am ajuns! anunţă Tano. Locul ăsta e cadoul meu de nuntă.

Fata îşi acoperi faţa cu mâinile. Era fericită şi disperată.

Coborî din maşină, îşi scoase vălul alb şi o porni pe aleile grădinii. Ca într-un vis, i se părea că vede chipul lui Cattani care o avertiza: „Nu trebuie s-o faci, nu trebuie să te căsătoreşti cu omul acesta!”

Îşi mai acoperi o dată faţa cu mâinile şi fantasma dispăru…

Exact în clipa aceea comisarul era angrenat într-o acţiune care comporta riscuri serioase: Frolo trebuia transferat sub escortă la închisoarea din Alessandria. În curtea chesturii era mare animaţie: portiere de maşini trântite, motoare ambalate, scrâşnete de cauciucuri, strigăte.

Un mic cortegiu de maşini porni cu sirenele în funcţiune. Sunetul lor parcă sfâşia aerul. Ieşiră din oraş şi o luară pe autostradă.

Deodată apăru un semn de deviaţie. Drumul se îngusta, maşinile se aliniară pe o singură bandă, cu farurile aprinse. Nimeni nu-şi dădu seama că, după trecerea coloanei, doi oameni cu salopete de muncitori au deplasat semnele şi au blocat carosabilul.

Ploua mărunt. Maşinile porniseră în viteză. Cattani care era în prima maşină, avea un aer îngrijorat. Ţinea legătura radio cu celelalte maşini.

— Opriţi-vă! strigă brusc în microfon. Înapoi! Înapoi cu toţii!

Imediat după o curbă, văzuse un camion aşezat de-a curmezişul drumului. Numai un noroc extraordinar şi priceperea şoferilor l-au ajutat să evite ciocnirea. Dar intraseră într-o capcană a morţii. Din camion a început să se tragă în ei. Câţiva poliţişti au fost loviţi în plin, în timp ce Cattani se aruncă afară din maşină, rostogolindu-se într-un şanţ.

Alţi poliţişti i-au urmat exemplul. Unul din ei îl târâse şi pe prizonier. Acum formau un mic grup asediat. Deşi înarmaţi, nu prea păreau în stare să organizeze o contraofensivă eficientă, căci erau prea descoperiţi, în timp ce agresorii rămâneau umbre invizibile. Gloanţele continuau să cadă ca grindina şi Frolo fu lovit de două ori. Tresaltă şi căzu într-o baltă de sânge.

Cattani strigă unuia din poliţişti să fugă spre povârniş ca să-i prindă pe atacatori de sus. În timp ce dădea ordine, comisarul fu atins de-un glonte care îi trecu prin haină şi-i lăsă o dâră însângerată pe mână.

Brusc, împuşcăturile încetară, semn că agresorii se retrăseseră. Veneau întăriri! Ambulanţele au încărcat răniţii. L-au luat pe Frolo care părea a nu mai fi în viaţă.

Silvia Conti veni şi ea într-un suflet. Îl văzu pe Cattani cu mâneca plină de sânge şi fu pe punctul de a striga. Se abţinu cu greu. Îngrijorarea i se putea citi doar în priviri.

— Eşti rănit… spuse cu o voce care nu-i trăda neliniştea.

— O zgârietură, nimic serios, preciza, uşor iritat, Cattani.

Silvia îi şterse faţa cu batista, îl puse să-şi scoată haina şi chemă un medic ca să examineze rana.

— Nimic grav, confirmă şi medicul, curăţind rana şi punându-i un pansament. Aţi avut noroc şi de data asta…

— Nu te îngriji de mine, îi spuse femeii. Aş vrea să ştiu ce s-a întâmplat cu Frolo. Am nevoie de el…

Se duse la spital însoţit de Silvia. Frolo nu murise, dar era complet paralizat pentru că gloanţele îi atinseseră, în două locuri, coloana vertebrală.

Cattani şi Silvia îl priveau cum stătea nemişcat pe patul de spital, cu ochii înceţoşaţi, privindu-i rugător.

— Trebuie să rezişti! îl încuraja comisarul. Îţi promit că te duc să vizitezi mormântul fetiţei tale.

Frolo nu mişca nici un muşchi. Dar din ochi i se prelinse încet o lacrimă.

Ceea ce Cattani nu înţelegea era de ce mafia făcuse toată desfăşurarea aceea de forţe încercând să-l omoare pe Frolo. Oare ca să răzbune moartea lui Tindari?

Sau îl voiau mort din alte motive? Poate ştia vreun secret important?

Oricum, capul familiei nu era deloc mulţumit de cum merseseră lucrurile, reproşându-i fratelui său, Nitto:

— N-ai pic de minte! Trebuia să-l omori pe Frolo şi să-l termini şi pe comisarul ăla. Când colo, trăiesc amândoi. Atâta hărmălaie pentru nimic! Mi se face scârbă!

Nu-i convenea nici să cedeze insula Tirene lui Espinosa. Nitto i-o promisese lui Tano, gândindu-se că oricum era pustie şi nu servea la nimic, fiind doar un ţinut al caprelor.

— Nici nu-mi trece prin minte! i-o tăie scurt bătrânul. Espinosa trebuie să spună la ce-i serveşte insula. Dacă nu, rămâne pustie, aşa cum e acum, la cheremul caprelor.

Bătrânul se simţea mândru că un atlas mai amănunţit ar avea însemnat, undeva, în pata albastră a mării, un punct în dreptul căruia ar sta scris: Tirena. Insula lui!

HOTELUL.

Pe masă stăteau îngrămădite teancuri de diapozitive. Davide Faeti lua câte unul, îl privea cu lupa şi alegea imaginile cu trupuri goale pe care trebuia să le publice în numărul următor al revistei sale pornografice.

În dimineaţa aceea, însă, nu era chiar în cea mai bună formă pentru acest gen de activitate. Era prost dispus. Luă ziarele pe care le aşezase pe un colţ al mesei, apoi citi din nou cronica despre capcana ce-i fusese întinsă lui Cattani şi oamenilor lui. Cândva, pe când trăia în Sicilia, Faeti crezuse în meseria de ziarist, făcuse munca aceea cu conştiinciozitate, sperând din tot sufletul să fie util celorlalţi. Dar fusese omorât judecătorul Fiorani, pe care el îl considera un adevărat frate, şi totul se dusese de râpă…

Faeti aruncă iarăşi ziarele pe masa din faţa lui. Se sprijini încruntat de spătarul scaunului. Până unde poate merge abrutizarea unui om? se întreba. Aruncă o privire dezgustată spre imaginile cu trupuri amestecate în poziţii obscene.

N-avea chef de nimic! Îşi luă impermeabilul şi ieşi, trântind uşa. Se îndreptă spre chestură. Voia să vorbească cu Cattani, care-i răscolise amintirile, făcându-l să realizeze ce fel de viaţă ducea.

Când ajunse aproape de chestură, văzu apărând de după colţ un individ care nota ceva pe o foaie de hârtie. Faeti observă că tipul fixa atent ferestrele biroului Iui Cattani. Îşi dădu seama că făcea o schiţă a poziţiei în care se afla biroul comisarului. Asta desena! Omul împături cu grijă hârtia, o băgă în buzunar şi, după ce privi rapid în jur, plecă cu pas grăbit, strângându-şi capul între umeri.

Faeti se luă după el, păstrând o oarecare distanţă, îl văzu intrând într-o cofetărie. Prin vitrină îl observă în timp ce-şi scotea pardesiul. Avea pe dedesubt un halat de cofetar.

Insolitul cofetar luă foaia cu desenul, o puse pe o tavă şi deasupra aşeză un tort.

Faeti îşi întoarse îngrozit capul căutând o cabină telefonică. O văzu, slavă Domnului, la vreo douăzeci de metri mai departe. Încercă să rămână calm, dar mâinile îi asudaseră şi, în timp ce forma numărul, îşi dădu seama că îi tremurau. Sună la Brigada mobilă, relată pe scurt cele văzute. Era foarte „excitat”, cum ar spune un cititor al revistei sale, respira greu, dar, cu tot acest inconfort, se simţea întinerit: Reîncepea să trăiască!

Părăsind cabina, Faeti prinse momentul în care un băiat ieşea din cofetărie cu tava pe care se afla tortul. Îl văzu traversând strada. Îl urmări în timp ce o lua la stânga, de-a lungul unei străduţe şi intră într-un hotel.

O maşină a poliţiei trecu în momentul acela prin faţa cofetăriei. Mergea foarte încet, pe urmă se opri, timp în care cei doi poliţişti care o ocupau se uitau prin vitrină să vadă ce se întâmplă înăuntru.

Cofetarul îi observă şi alergă imediat în fundul prăvăliei, la telefon. Formă numărul hotelului şi ceru camera 312.

— Nenorocitule, te-au descoperit gaborii?! auzi acesta în aparat.

Nitto era furios şi, dacă nenorocitul cofetar ar fi fost lângă el, l-ar fi strâns de gât.

Fratele mafiotului era însoţit de cei trei îngeri păzitori de care nu se despărţea niciodată. Şeful grupului se numea Salieri. Un om mătăhălos, cu maxilare proeminente şi o faţă ce trăda o violenţă sălbatică.

— Haideţi, şuieră Nitto, trebuie s-o ştergem!

Blestemându-l pe cofetar, începură să-şi facă valizele. Deodată, ca acţionaţi de un resort, săriră şi se lipiră de perete. Auziseră un zgomot la uşă. Nitto le făcu un semn şi

se apropie cu mâna încleştată pe pistol. Deschise brusc uşa şi-l văzu pe Faeti care încerca să bage cheia în broască.

— Oh, făcu ziaristul luând un aer surprins şi încurcat, cred c-am greşit. Mă scuzaţi, domnule, nu e camera 318? Vai, nu, e 312! Vă rog să mă scuzaţi!

Profitase de timpul cât vorbise şi aruncase o privire în interiorul camerei observând pe o măsuţă tava cu tortul.

Intră în camera 318 şi-l sună pe Cattani.

— Venim imediat, dar tu fugi, şterge-o imediat de-acolo! Ai înţeles?! îi răcni acesta.

După câteva minute, cei din camera 312 începură să iasă. Faeti urmărea toate mişcările, ascuns pe coridor. Îi auzi chemând ascensorul şi plecând. Mai aşteptă puţin şi ieşi şi el.

Intră prudent în camera 312. Nu rămase mult timp singur, căci una din gorilele lui Nitto se întoarse şi, înţelegând din zbor ce se întâmplă, scosese pistolul pregătindu-se să se repeadă la Faeti, care cotrobăia preocupat, cu voluptate chiar.

Totul dură o secundă. De pe scări răsună o somaţie:

— Aruncă pistolul! Nici o mişcare!

Era Cattani. Omul lui Nitto rămase o clipă nemişcat, aplecat, apoi se întoarse brusc, cu furie, dar comisarul fu mai rapid şi trase. Îl împuşcă în braţul în care ţinea arma.

Aproape instantaneu omul se trezi înconjurat de o mulţime de poliţişti. Îl chema Francesco De Rita, zis Lumaca (Melcul). Nicicând nu i se potrivise mai bine porecla aceea batjocoritoare, decât în acea împrejurare.

Îl ridicară şi pe cofetarul slab şi uscăţiv care-i privea cu ochi mari, negri de ură. Se grăbi să-i declare Silviei Conti că-l cheamă Silvio Marozzo, dar că prietenii îi ziceau Zicchiteda. Evident, declară că nu ştie nimic.

Lumaca nu fu nici el mai vorbăreţ. Declară rânjind că-i place Milano şi se afla acolo într-o excursie de plăcere. Nu fu chip să-i mai smulgă alte informaţii.

Exista însă un deţinut care avea un chef nebun de vorbă. Era directorul cazinoului, Santelia, care-i solicitase pe Silvia Conti şi pe Cattani.

Se aflau într-o săliţă de la închisoare, iar el, privindu-i cu ochi rugători, îi implora să-l protejeze. Era alb ca varul, înspăimântat de moarte. Găsise o pisică spânzurată în celulă. Asta era un semn clar că cineva îl ameninţa cu moartea. Era sigur de asta.

— Dar cine ar putea fi? întrebă Silvia Conti.

— Cei doi pe care i-aţi arestat, Lumaca şi Zicchiteda.

— Şi ce-ar putea avea cu dumneata?

— Multe! Ei ştiu că voi vorbi, pentru că nu fac parte din nici o gaşcă. Mă doare în fund de ei! Vreau să trăiesc liniştit, atât, e clar?

Cattani aprobă în tăcere.

Silvia observă surprinsă că acesta nu scosese o vorbă şi în sinea ei îşi zise amuzată că poate, în sfârşit, reuşise să-l domesticească pe sălbaticul ăsta, care nu se supunea nici unei reguli. Mascul!

— Ascultă! îi zise ea lui Santelia. Îţi promit că vei avea o celulă numai a ta. Dar, cum să zic, ar trebui să mă „stimulezi” ca să fiu generoasă, formulă ea, amuzată să folosească limbajul aluziv al lumii pe care credea că începe să o cunoască.

Asta şi aştepta Santelia: Să vorbească! Era dispus să spună tot ce ştia. Aştepta întrebările ei. Cu nerăbdare. Cu ură.

— Întâi de toate, cazinoul. E în mânile mafiei, nu-i aşa?

— Absolut!

Santelia îşi umezi buzele. I se făcuse rău de frică. Era cu nevii la pământ.

— Capul familiei” i se spune celui care comandă totul. Habar n-am cine este, dar îi ştiu pe câţiva din oamenii lui. Lumaca şi Zicchiteda fac parte din clan. Dar cel mai periculos dintre toţi se numeşte Salieri. E o matahală

feroce, o fiară nenorocită, un împuţit cu o tonă de muşchi pe el!

— Specialist în requiemuri, zâmbi judecătoarea.

Silvia Conti deschise un dosar şi luă o foaie de hârtie pe care era portretul-robot al unui tip uriaş, cu trăsături impresionante. I-l întinse lui Santelia, care avu o tresărire uşoară, recunoscându-l pe Salieri.

— Ăsta e! spuse gâtuit, întorcându-şi apoi privirea în altă parte.

Nu îndrăznea nici măcar să se uite la portretul-robot al tipului aceluia îngrozitor.

Cattani şi Silvia Conti schimbară o privire complice. Potretul robot fusese făcut după atacul de pe autostradă. Era prima confirmare a participării lui Salieri şi a oamenilor lui Nitto la atentat.

Cattani nu învăţase încă să stea cuminte la locul lui. Interveni cerându-i să-i povestească despre Frolo, întrebând dacă avea vreo legătura cu cazinoul. Era rândul Silviei să dea aprobator din cap în tăcere.

— Nu, jură Santelia, despre acest Frolo nu ştiu nimic!

— Data trecută, reluă Silvia, mi-aţi vorbit de asesorul Canopio.

— Da, aşa-i! Canopio a tras sforile ca să-i fie încredinţat cazinoul lui Tindari. A atras de partea lui jumătate din conducerea primăriei locale.

Santelia clătină din cap şi oftă, lăsând să se înţeleagă că ar fi putut să spună multe despre povestea aceea.

— A fost chiar omorât cineva atunci: un asesor care voia să împiedice afacerea. A fost găsit mort într-o fântână. Canopio e un tip periculos. Se spune că e protejat de un ştab de la Roma.

În momentul acela era mai mult decât necesar să se afle ce avea de declarat asesorul Canopio.

Era un om plinuţ, nu prea înalt, obişnuit să folosească excesiv apa de toaletă. Nu ştia ce voia de la el magistrata

Conti. Când îşi dădu seama care e subiectul discuţiei, deveni brusc prudent.

— Uitaţi-vă aici, rosti Silvia cu o voce calmă, dar cu nuanţe ameninţătoare, în timp ce desfăşura sub nasul asesorului procesele-verbale cu acuzaţiile lui Santelia.

La început asesorul încercă să minimalizeze totul, zicând că e vorba de invenţii, fantezii, o bagatelă, nimic important.

— Nu prea cred, spuse judecătoarea.

Luă din sertar alte documente. Erau registrele de la cazino, cu încasările de două miliarde pe zi, în contradicţie clară cu sumele declarate la primărie, unde câştiguriie erau înregistrate ca fiind de un miliard numai.

— Dumneavoastră ştiaţi toate astea, dar nu mişcaţi un deget să împiedicaţi frauda, pentru că luaţi mită. Da, da, nu încercaţi să negaţi! Am descoperit şi nişte însemnări ale dumneavoastră din care rezultă clar că nu sunteţi singurul care încasează bani. Le mai daţi şi altora.

Canopio deveni foarte palid. N-ar fi crezut niciodată că va ajunge în imposibilitate de a se apăra, de a reacţiona. Faţa femeii exprima dispreţ, un dispreţ care parcă-l paralizase.

Asesorul n-a mai părăsit chestura.

— Sunteţi arestat! rosti sec Silvia Conti, punând astfel capăt carierei politice a asesorului Canopio şi, în acelaşi timp, făcând un prim pas spre elucidarea unui caz extrem de încâlcit.

Ramificaţiile sale duceau în cele mai diferite cercuri, se întindeau precum braţele unei caracatiţe monstruoase.

În timp ce poliţiştii îl luau pe Canopio cu cătuşe la mâini, Silvia Conti îşi permise un moment de relaxare, gândindu-se că poate, de data asta, nu se va mai împotmoli totul, cum se întâmplase de atâtea ori.

În curtea chesturii o aşteptau ziarişti, avizi de noutăţi. Ea nu se sustrase asaltului lor, le spuse că fuseseră arestate două persoane implicate în atentatul de pe autostradă şi că acum anchetatorii urmăreau să-l prindă pe şeful întregului grup.

Scoase din poşetă portretul-robot al lui Salieri şi-l întoarse spre camerele de televiziune, ca să se vadă mai bine, spunând:

— Ăsta-i personajul! Dacă cineva l-a văzut ar fi bine să ne anunţe. Ar contribui la igienizarea naţiunii.

Peste puţin timp, apăru şi Cattani. O văzu pe Silvia care sfida mafia în faţa camerelor de luat vederi. Îşi aruncă ţigara şi alergă pe scări. O luă de braţ şi o trase după el:

— Eşti nebună? Taci odată, nu înţelegi că trebuie să taci? Dacă te aud, criminalii ăia sunt în stare să te strivească fără milă.

Avea dreptate! În noua lor ascunzătoare, Nitto şi Salieri urmăreau conferinţa de presă improvizată, transmisă de televiziune.

— Târfa dracului! O vreau, vreau să pun mâna pe ticăloasa asta! striga furios Nitto. Vreau s-o am pe neregulata asta care n-a aflat încă ce însemnă un adevărat bărbat! Altfel n-ar îndrăzni să facă prostii, să deranjeze oameni onorabili. O voi învăţa eu bunele maniere pe stricata asta nesatisfăcută!

PEDEAPSA.

Aplecaţi peste hârtiile împrăştiate pe masă, Rasi şi Tano hotărau care erau mişcările cele mai importante ce se impuneau în următoarea fază.

— Trebuie să-ţi concentrezi atenţia aici, spuse preşedintele Asigurărilor Internaţionale, punând degetul pe o foaie plină de cifre.

Tano rămase perplex, căci îl sfătuia să se arunce asupra a două societăţi colosale, Barton şi Selis, lucru care ar fi costat imens.

Rasi părea nemulţumit:

— Mi-ai cerut sfatul, nu? Prin urmare, ascultă-mă! Cumpără aceste două societăţi, pentru că ele controlează împreună paisprezece la sută din Internaţionale. Şi în momentul ăsta nu prea au lichidităţi. Le cumperi cu cinci mii de miliarde, dar de fapt, valorează treizeci de mii de miliarde.

Tano rânji satisfăcut şi se interesă dacă mai era ceva de rezolvat.

— Când e fixat viitorul consiliu de administraţie? întrebă el.

— Peste o săptămână, imediat după Crăciun.

— Atunci mă veţi alege vicepreşedinte supleant, spuse Tano tăios, pe un ton ce nu admitea replică.

— Dar eşti de-a dreptul nebun! se revoltă Rasi înfuriat, căci nu vedea cum ar fi putut să-i convingă pe ceilalţi.

— Dumneavoastră cunoaşteţi bine punctele slabe ale fiecăruia. O să găsiţi, sunt sigur, argumente convingătoare. Şi, pe urmă, sunt soţul fiicei dumneavoastră, sper că n-aţi uitat!

Rasi se întoarse spre Tano cu o expresie tulburată, stupefiat de ceea ce auzea:

— Eşti un monstru! Vicepreşedintele supleant îi urmează preşedintelui dacă acesta moare. Ce-ai de gând?! Ce mai pui la cale?

Nu primi nici un răspuns.

Tano îşi strânse hârtiile şi se îndreptă spre uşă:

— Crăciun fericit, domnule preşedinte!

A doua zi, dimineaţa, Rasi se trezi într-o dispoziţie mizerabilă. Cutreiera prin casa aceea mare, prea mare, privea pe geam câmpia învăluită într-o ceaţă uşoară şi, dintr-odată se simţi mai singur ca oricând în viaţa lui. Se hotărî să-şi viziteze fata.

Ester s-a bucurat mult că-l vede, copleşindu-l cu mii de drăgălăşenii. Se învârtea în jurul lui mângâindu-l, aranjându-i nodul de la cravată, sau batista din buzunarul de sus al hainei.

— De când ai plecat de-acasă nimeni nu mai are grijă de mine! glumi el şi apoi privi în jur circumspect.

Voia să ştie dacă era singură acasă.

— Da, tată, răspunse Ester. Tano s-a dus în Elveţia. Mi-a zis că merge prin zona Locarno, într-un loc numit… Gugliate, mi se pare.

— Guliate? La Vila Pausania?

Lui Ester i se păru că o umbră trece pe chipul tatălui ei. Nu-i scăpase tresărirea lui la auzul acelui nume.

— Cine locuieşte la Vila Pausania?

— Un om important. Îl cheamă Espinosa.

— Şi tu-l cunoşti? întrebă fata.

— Eu, da. Nu-mi imaginam însă că-l cunoaşte Tano.

Rasi strânse pumnii. Îşi mai revenise puţin. Ca şi cum, brusc, intuia de unde proveneau necazurile lui.

— Ei, puse el capăt discuţiei, nu merit şi eu o cafea în casa asta?

La acea oră a dimineţii, Silvia îşi bea şi ea cafeaua. Singură fără să-i fie deloc dor de soţul ei.

Puse ceaşca în maşina de spălat vase şi aruncă o ultimă privire în oglindă, înainte de a ieşi.

Doamne sfinte, îşi zise în sinea sa, n-am deloc mutră de vânător de mafioţi, cu toţi pistruii ăştia de pe nas…

Era încă frumoasă. O frumuseţe exotică şi autoritară. Ar fi putut încă suci multe minţi, dacă şi-ar fi propus asta…

Pe ea o preocupa însă lupta pe care o ducea zi de zi cu ei. Va veni o vreme când va termina treaba începută şi atunci va fi iarăşi invidiată, dorită, poate chiar iubită… Era foarte vagă şi imprecisă acea zi, dar numai gândul că ea poate va veni o făcu să se simtă mai puternică, mai în formă.

În fond tot despre bărbaţi este vorba, îşi zise zâmbind, numai că pe unii trebuie să-i înving, iar pe alţii să-i las să mă învingă…

În timp ce cobora în garaj, îşi căuta în poşetă cheile maşinii. Exact în clipa când deschidea portiera, cineva o apucă de gât cu o mână şi cu cealaltă îi astupă gura. Omul era îmbrăcat într-o salopetă de muncitor. La fel era îmbrăcat şi un al doilea bărbat, care o apucă pe Silvia de mijloc şi o târî într-un microbuz.

Femeia tremura. Se ghemui, îngrozită, într-un colţ.

— Nu-mi faceţi nimic…, vă rog!

Maşina porni. Străbătu timp de zece minute străzile aglomerate, apoi ajunse pe o străduţă pustie, lângă un Mercedes de culoare crem.

Din maşină coborî Nitto, îmbrăcat în haine închise la culoare, ferchezuit şi având în mână un lanţ greu de aur.

Uşa din spate a microbuzului se deschise, făcându-i loc să urce, apoi maşina porni din nou. Silvia, ghemuită pe podeaua maşinii, îşi ridică privirea înspăimântată spre tipul cu faţă ameninţătoare care înainta spre ea, implorându-l să nu-i facă nimic.

Nitto o apucă de încheietura dreaptă trăgând-o spre el.

— Mă căutai, nu-i aşa? Uite c-am venit, doamnă târfă!

Înfăşură lanţul de aur în jurul încheieturii Silviei, apoi îl fixă de o bară prinsă pe tavanul maşinii. Silvia era acum în picioare, cu o mână în aer.

Nitto îi sfâşie bluza.

Silvia era împietrită. Îl imploră să-i dea drumul.

Mafiotul îi cuprinse talia şi o sărută cu o violenţă în care se amestecau ura, ranchiuna şl o imensă dorinţă. În timp ce femeia încerca zadarnic să se elibereze, el o strângea şl mai tare, strivind-o de corpul iui.

Silvia striga disperată.

Dar lamentările ei avură un efect contrar: îl excitară şi mai mult pe mafiotul care era ferm hotărât să o umilească, să o facă să sufere. I-a rupt fusta şi a violat-o! Parcă înnebunise. Cu ochii injectaţi, i-a tras o palmă răsunătoare. Un fir de sânge îi apăru Silviei în colţul gurii, în timp ce o izbea atât de violent, încât o lovi cu capul de peretele maşinii, muşcând-o de gât şi urlând:

— Uite-o pe judecătoarea cea faimoasă care vrea să-i aresteze pe toţi! Hai, arestează-mă, arestează-mă, târfă nenorocită ce eşti! Anunţă-mă când vrei să mă mai arestezi! O să beau înainte nişte vin roşu!

La chestură, Cattani o aştepta pe Silvia şi nu înţelegea de ce întârzie. Îngrijorat, se sui în maşină şi se îndreptă spre

locuinţa ei. Urcă scările în fugă, până la etajul trei. Sună de două ori fără rezultat.

Simţea că se întâmplase ceva grav. Coborî scările câte două. Ajuns jos, traversă dintr-un salt coridorul şi în clipa aceea o văzu: zăcea pe jos lângă garaj, cu spatele sprijinit de zid, cu hainele ferfeniţă şi faţa plină de sânge.

— Silvia! gemu bărbatul.

O îmbrăţişa şi îi mângâie uşor faţa. Ea deschise ochii şi prin vălul de lacrimi îl văzu pe comisar. Coşmarul se terminase.

— Corrado!

Îşi adună forţele şi se agăţă cu amândouă mâinile de gâtul lui, implorându-l să n-o părăsească.

— Să nu mai pleci! Corrado! Corrado! Strânge-mă! Tu eşti singurul om bun… Singurul. A fost atât de rău… Lanţul de aur… mă doare mâna… Corrado, dacă ai fi fost lângă mine… Atât de rău…

El o luă în braţe cu grijă, o duse în casă şi chemă un medic.

— Nu-i spune nimic soţului meu, te rog, îi şopti ea.

Cattani o privi. Avea ochii închişi şi respira greu. Îi spuse la ureche:

— Fii liniştită. Nu va şti nimeni nimic. Rămân eu aici să te îngrijesc.

Pregăti o cafea, dar ea refuză s-o bea. El o forţă să se ridice şi-i apropie ceaşca de buze îndemnând-o să nu se lase doborâtă:

— Eşti cu mine. Linişteşte-te…, o să se aranjeze. N-am să te mai las singură, niciodată. Bea! O să-ţi facă bine. Bine. Nu mai plânge, fetiţo!

A treia zi, Cattani aduse un brăduţ de Crăciun. Postase un poliţist în faţa uşii Silviei. Când acesta îi văzu venind, se ridică în picioare, salutându-l cu respect.

Starea Silviei nu se îmbunătăţea. Dimpotrivă. Din când în când ea aiura, lac de sudoare şi se agita în pat pradă sfâşiată de o durere de neînţeles.

— Şi-acum gata! spuse Cattani.

Se aşează pe marginea patului şi o îndemnă să-şi revină.

— Silvia, trezeşte-te! Afară te aşteaptă viaţa, munca ta, oamenii cu care ai lucrat. Nu poţi rămâne în starea asta!

Ea clătina din cap cu încăpăţânare:

— Lasă-mă în pace! E aşa de rău…

— Nici nu mă gândesc! N-am să te las să te complaci în disperarea asta!

O apucă cu o mână de ceafă, ridicând-o şi forţând-o să stea dreaptă. Cu cealaltă mână îi netezea părul.

— Nu, se opunea ea. Lasă-mă în pace! Toţi sunt răi.

Căzu iar pe pernă, îi întoarse spatele şi îşi trase cuvertura peste cap. Plângea.

— Ascultă-mă, reluă Cattani, nevrând să se dea bătut. Acum facem un duş şi pe urmă ieşim. Ai să vezi că o să-ţi fie mai bine.

De sub cuvertură ajunse la el doar ecoul unui plâns înfundat, ca de copil.

Cattani înţelese că în felul acela nu va reuşi mare lucru. Dădu brusc cuvertura deoparte şi o apucă de talie, o duse cu forţa în baie, în timp ce ea se zbătea tremurând şi acoperindu-şi faţa cu mâinile.

Dădu drumul la duş, o dezbrăcă şi o împinse sub jetul de apă caldă. Începu s-o săpunească, în timp ce ea se limita să-şi clatine capul într-o parte şi-n alta.

Mâinile lui alunecau de-a lungul trupului ei de felină fragilă. Îi săpuni faţa; coborî pe gâtul lung, ca al unei femei de-a lui Modigliani; îi cuprinse în căuşul palmelor umerii mici. Cu palmele pline de spumă, se opri o clipă în momentul în care ajunse la sâni. Tot trupul ei delicat şi zdrobit părea că se revoltă în curbele mândre, aproape obraznice, ale acestor sâni elastici şi tineri. Încercă să-şi mişte mâinile cât mai repede şi eficient, dar ele nu-l mai ascultau…, întârziau, leneş aproape, în mişcări lente ca doi patinatori îndrăgostiţi.

Îşi scutură capul şi deschise la maximum robinetul duşului. Jetul de apă îi uda la fel de mult pe amândoi.

Se lăsă îmbrăcată cu halatul şi îl luă de gât pe comisar când acesta o duse din nou în pat. Criza trecuse. Încercă să-şi şteargă părul cu un colţ, al halatului.

— Îmbracă-te şi să ieşim, spuse el.

Afară era ceaţă.

O ploaie avortată.

Cattani o luă pe Silvia de braţ, iar ea se lăsă purtată pe străzile împodobite de sărbătoare. Vitrinele magazinelor străluceau de steluţe colorate şi luminoase, în timp ce în aer plutea atmosfera inconfundabilă a sărbătorilor de iarnă.

— Îţi mulţumesc, Corrado!

În sfârşit, zâmbea. Cattani citi pe chipul ei o neasemuită gingăşie.

— Ascultă, de ce nu mergem să-l vizităm pe prietenul nostru, călugărul? propuse Silvia.

L-au găsit ocupându-se împreună cu vreo douăzeci de copii, emoţionaţi şi agitaţi, de pregătirile pentru Crăciun. Numai Greta părea mai retrasă, mai rezervată. Oricum era mai destinsă şi, văzându-i pe Silvia şi Corrado, alergă să-i îmbrăţişeze, spunându-le pe nume.

— A progresat mult, sunt foarte mulţumit cum se prezintă, le mărturisi fostul călugăr.

Puse o mână pe capul fetiţei şi-i ceru să le spună ce învăţase pentru Crăciun.

Ea îşi duse mâinile la spate, apoi, după o mică pauză recită o poezie despre Isus Cristos.

În timp ce o aplaudau, fostul călugăr se auzi strigat. Un băiat măsliniu, cu un ciuf pe frunte, îl anunţă că sosise un camion, care voia să intre.

— Un camion? se miră Corrado şi le ceru să stea pe loc până vede el despre ce e vorba.

La poartă era, într-adevăr, un camion cu motorul în funcţiune. Şoferul coborâse şi tropăia de frig.

— Trebuie să descarc marfa.

Cattani n-avea încredere să-I lase înăuntru şi de aceea se urcă în camion ca să-i controleze conţinutul. Era plin de jucării.

— Cine te-a trimis? Moş Crăciun?!

Veselia copiilor s-a transformat într-o explozie de bucurie. Fostul călugăr i-a lăsat să-şl aleagă jucăriile după pofta inimii, dar nu părea prea entuziasmat de ceea ce se petrecea. Ştia cine le trimisese camionul:

— Tano! El este noul Moş Crăciun al Italiei…

Cattani se posomorî.

— Alaltăieri, reluă fostul călugăr, voia să-mi dea chiar bani. L-am spus că n-am nevoie de banii lui… Cadourile astea şi le-a trimis, de fapt, lui. Le-a trimis copilului, probabil nefericit, care a fost. Omul ăsta păcătuieşte prin orgoliu. Vrea să controleze totul, până şi bucuria copiilor.

CARNETUL DE CECURI.

Nu toată lumea se bucura de Crăciun. Printre cei ce nu trăiau atmosfera de sărbătoare era şi Davide Faeti. Hoinărea pe străzi cu mâinile în buzunare, cu gulerul ridicat.

Nu reuşea să-şi scoată din minte atentatul împotriva lui Cattani, pe care-l văzuse şi revăzuse la televizor. Corpurile acelea pline de sânge îl obsedau. Îi aminteau ceva întâmplat cu cincisprezece ani în urmă, când plânsese lângă cadavrul judecătorului Fiorani.

Făcu la stânga şi intră într-o clădire mohorâtă. Uşa la care sună era cea a văduvei lui Tindari.

— Doamnă, sunt un prieten, sicilian ca şi dumneavoastră.

Femeia îl privi bănuitoare, înainte de a se decide să-l lase să intre.

— Cine sunteţi?

— Eu? Un fost ziarist de fapt divers, fost ziarist porno, fost… Ascultaţi-mă bine, spuse, trecându-şi o mână prin păr. Există momente în care trebuie să-ţi consulţi conştiinţa…

Femeia făcu un pas înapoi, instinctiv, nu-i prea plăcea întorsătura pe care o lua discuţia.

— S-au petrecut lucruri înspăimântătoare, atacă iar Faeti. Dar dumneavoastră mă puteţi ajuta să pun capăt acestui masacru.

— Eu? Sunt doar o biată văduvă. Fără un ban. Au sechestrat tot ceea ce aparţinea soţului meu.

— Ştiu. Uitaţi, deşi mi-e cam ruşine de asta, am câştigat totuşi bine cu revistele deocheate.

Scoase din buzunar carnetul de cecuri.

— Vreau să fiu generos cu dumneavoastră. Vi-l las aici pe masă. Puneţi cifra pe care-o credeţi de cuviinţă, pe urmă chemaţi-mă şi îl voi semna.

Femeia stătea mută în timp ce el punea pe masă carnetul. Absorbită de gânduri, privea aiurea.

— Doamnă, reluă Faeti, vorbiţi! Orice cuvânt, o frântură de adevăr poate fi de mare folos.

Stătea în faţa ei cu mâinile întinse, de parcă ar fi cerşit ceva.

— Gândiţi-vă bine! Dacă vreţi să-mi vorbiţi, chemaţi-mă!

Nici pentru Rasi, Crăciunul acela nu era fericit. Se simţea acum ca o marionetă în mâinile sicilianului, îşi jucase ultima carte pentru a se elibera de Tano cu o zi în urmă, când se dusese în Elveţia, Ia Espinosa, să-i ofere cincisprezece la sută din Asigurările Internaţionale. În schimb, cerea să i se retragă imediat orice fel de sprijin lui Tano.

Espinosa îi râsese în nas: „Ce să fac cu cincisprezece la sută? Prin intermediul lui Tano voi controla întregul grup al Internaţionalelor. Tano e doar un instrument în mâinile mele.”

Şi-atunci el, Rasi, ce mai era? La ce mai era bun? Aveau să-l elimine în câteva zile. Îl vor lichida fără pic de milă. Îşi turnă un deget de coniac şi-I dădu pe gât dintr-o înghiţitură.

— Doamne, cât de puţin trebuie ca să distrugi un om! murmură, în timp ce ieşea să admire câmpia, care-i plăcea atât de mult.

Nu mai ploua, dar bătea un vânt rece, care-l făcu să îşi încheie pardesiul până la gât. O porni apoi pe cărarea care cobora spre un lac minuscul.

ÎI găsi mai târziu unul din servitori. Era întins sub salcie, cu o mână căzută în apa lacului. Îşi trăsese un glonte în tâmplă.

La sosirea comisarului, Ester se afla lângă tatăl ei, cu mâinile încleştate de mâna lui inertă.

— Ai avut dreptate! Tano e un criminal! Tata s-a sinucis pentru că el l-a împins la asta, rosti fata cu greu, într-un murmur sufocat.

Cattani întinse mâna s-o ajute să se ridice, dar ea îl respinse şi se ridică singură.

— Am să-l răzbun! Da, vreau să fac şi eu ca siciliencele. O să-l omor pe porcul ăsta! O să-l omor!

Îşi trecu dosul mâinii peste ochi şi-i spuse lui Cattani:

— Voia să devină stăpânul Asigurărilor Internaţionale.

— Ce?

Cattani era sincer uimit. La asta aspira prin urmare sicilianu?! Era, într-adevăr, fantastic!

— Ascultă, trebuie să laşi tot şi să pleci. N-ai să omori pe nimeni, pentru că o să te omoare el pe tine, încercă să o lămurească comisarul pe Ester.

— Lasă-mă, te rog, în pace! N-am nevoie de sfaturile tale!

Corrado o luă de braţ, dar ea se desprinse, încercând să-l zgârie şi strigându-i înrăită:

— Pleacă de-aici, cară-te!

Era o suferinţă în ochii ei pe care Cattani o înţelegea foarte bine. Asta o înfuria şi mai mult pe Ester.

O apucă de după umeri, încercând s-o calmeze şi s-o facă să raţioneze, căci nimic nu era mai periculos decât să-şi piardă capul în astfel de momente.

— Nu mi-am pierdut capul, ţipă Ester. O să mă descurc singură. N-am nevoie de mila ta!

Atunci Corrado îi trase o palmă. Brusc, ea tăcu. Părea mai degrabă surprinsă decât speriată. Îşi mângâie obrazul

înroşit şi plecă capul.

Simţea o arsură aproape plăcută pe obraz ca atunci când mănânci o clătită fierbinte. Palma simplificase totul… Prin gestul acesta, se părea că bărbatul puternic din faţa ei îşi asumă responsabilitatea de a o ocroti, de a o feri de rău, aşa cum făcuse şi omul a cărui mână, mişcată înainte şi înapoi de valuri, părea că face, puţin cam emfatic, cam melodramatic, un semn de adio într-o gară de provincie.

— Cred că ai dreptate. N-am să reuşesc să-l omor pe Tano. Dar… pot să-l distrug, să-l aduc la sapă de lemn, miji ea ochii, vrând parcă să se concentreze asupra unui gând îndepărtat.

Sinuciderea Iui Rasi îi trezi senatorului Salimbeni nişte bănuieli pe care dorea să şi Ie clarifice. De aceea îl vizită pe Espinosa în Elveţia, spre a se consulta cu el.

— În primul rând, trebuie evitat ca vice-preşedintele Asigurărilor Internaţionale să devină preşedinte. Nu-mi place acel Melandri.

— Nu e de absolută încredere, fu de acord Espinosa.

— Îl voi propune pentru preşedinţie la Carbotex şi, în felul acesta, scăpăm de el.

— Excelent! spuse Espinosa cu tonul unui maestru de ceremonii.

— În schimb, acest Tano Cariddi mă lasă cam perplex, continuă senatorul Salimbeni, adăugând că îi displăceau metodele brutale pe care le folosea.

— Cariddi ne serveşte numai pentru a cuceri Asigurările internaţionale. Apoi îl eliminăm – îl linişti Espinosa. Fără Cariddi mafia ar fi fost scoasă din joc. Ţi-ai putea imagina un bătrân boss mafiot jucând la bursă?! De-a dreptul ridicol!

— Aşa e, admise Salimbeni, puţin cam supărat pe sine însuşi că nu-i venise lui ideea unui plan atât de îndrăzneţ.

Vru apoi să afle cum mergea vechiul proiect al unei operaţiuni la nivel european.

— Minunat, merge foarte bine, ca întotdeauna, îi răspunse Espinosa.

— Mă bucur! Poate aveţi nevoie de un consultant…

— Sigur că da. Voi da dispoziţii să fie depusă o sumă adecvată în contul dumneavoastră din Elveţia. Cinci miliarde vă convin?

Cinci miliarde…

Văduva lui Tindari era dispusă să-şi rişte pielea pentru o sumă mult mai mică. Rămasă fără o liră, reflectase mult asupra propunerii lui Faeti: să vorbească şi va primi bani pentru asta, cu riscul de a fi pedepsită de mafia. Carnetul acela de cecuri o tenta foarte tare. Ridică încet receptorul şi formă numărul ziaristului.

— Dacă aţi putea veni imediat, aş fi de acord cu lucrul acela despre care am vorbit noi doi.

Fără a pierde timpul, Faeti îşi luă la iuţeală pardesiul şi o zbughi din casă. Nu-şi dădu seama că cineva îl urmărea.

Poliţia pusese sub control telefonul văduvei Tindari. De îndată ce s-a interceptat convorbirea, a fost anunţat Cattani. Comisarului nu-i era prea clar ce se întâmpla. Hotărî să se deplaseze la faţa locului, ca să înţeleagă mai bine despre ce era vorba.

Faeti semnase cecul. Femeia îi puse un plic în buzunarul hainei, exact în momentul în care cineva sună la uşă.

— Mă scuzaţi, făcu văduva.

Se duse să deschidă şi văzu în faţa uşii un om mătăhălos cu o faţă înfiorătoare: Sieri.

Înainte ca femeia să poată sufla ceva, acesta trase două focuri asupra ei, apoi se îndreptă spre Faeti.

— Trage, nenorocitule, trage! strigă ziaristul şi-şi desfăcu într-un gest patetic haina: un ultim gest de sfidare.

Matahala apăsă de trei ori pe trăgaci. Deşi grav rănit, Faeti nu muri imediat. Când ajunse Cattani, mai trăia încă.

— N-am fugit, n-am fost laş! bâigui ziaristul cu un ultim efort şi prin gestul acela i se părea că ispăşise o viaţă care nu fusese deloc aşa cum şi-ar fi dorit-o.

Reuşi chiar să schiţeze un zâmbet.

Cattani îi ţinea capul ridicat şi încerca să-l îmbărbăteze.

— Lasă, prea târziu. Uită-te în buzunarul meu, e ceva pentru tine.

Cattani luă plicul pe care văduva Tindari i-l dăduse lui Faeti.

Un moment mai târziu, acesta îşi dădea sufletul în braţele sale.

În plic găsi fotografia cam îngălbenită a unei fetiţe cu părul lung şi ondulat. Nimic altceva. Numai fotografia aceea. Cattani o întoarse. Pe dosul ei fusese scris ceva, dar nu se mai vedea bine. Fusese totul şters cu o gumă.

Laboratorul criminalistic trebuia să reconstituie ceea ce fusese scris. Asta e treaba lor, gândi comisarul.

INTIMIDAREA

— Bine, domnilor. Bugetul este aprobat, cred că putem ridica şedinţa.

În sala de consiliu a primăriei, Giulio Parisi, primarul, se ridicase în picioare şi respira uşurat. Se temuse că şedinţa va fi mai lungă şi mai agitată. Aruncă o privire la ceas: Avea musafiri importanţi la cină.

Toată lumea se ridicase în picioare şi un zumzet difuz umplu sala. Nimeni nu şi-ar fi putut imagina că ceva va interveni în banalitatea acelei zile.

— Nimeni nu mişcă!

Din uşa aulei, Cattani năvăli, de parcă era catapultat de grămada de poliţişti înarmaţi până în dinţi care îl însoţeau şi care blocaseră într-o clipă toate ieşirile.

Primarul tocmai voia să iasă. Se întoarse cu ochii holbaţi.

— Pentru Dumnezeu! Aţi înnebunit?

— Uşurel, dragă domnule primar, nu vă înfierbântaţi aşa. Sunteţi doar puţin arestat. Am aici mandatul de arestare pe numele dumneavoastră, spuse calm comisarul, fluturând un mănunchi de hârtii.

Mulţi se îngălbeniră. Primarul rămăsese cu gura căscată, ca hipnotizat.

Cineva din opoziţie comentă cu voce joasă:

— În sfârşit! Hoţul ăsta o merita cu vârf şi-ndesat!

Dar surprizele nu se terminaseră. Cattani înaintă până la fotoliul primarului. Parcă ar fi fost conducătorul unei răscoale. Răsfoi din nou hârtiile şi citi:

— Marco Bini, asesor la turism, Giovanni Agliati, asesor la învăţământ, Giulio Novanta, asesor la buget… Sunt aici?

Cei trei se prezentară, neliniştiţi.

— Sunteţi arestaţi şi voi! strigă Cattani şi adăugă imediat: N-am terminat. Ordinul de arestare se referă şi la doi consilieri ai primăriei, Ettore Giorelli şi Flavia Mura. Să mergem!

Mandatul de arestare fusese dat de Silvia Conti. De îndată ce revenise la lucru, reluase şi cazul început, afacerea cazinoului. Documentele sechestrate de la asesorul Canopio erau o dovadă clară. La primărie, câţiva se îmbogăţiseră de pe urma cazinoului. Curgeau banii în valuri!

Arestările acelea nu provocară numai un scandal, ci făcură chiar o breşă îngrijorătoare în organizaţia criminală care se folosea de cazinou. Tano Cariddi comentă asta la telefon cu Nitto şi deciseră că trebuia intervenit într-un fel pentru a frâna elanul poliţiştilor.

— Asta-i treaba mea, îl linişti Nitto.

Cattani ştia că se vor răzbuna. Aştepta o reacţie. O avertizase pe Silvia să fie pregătită de orice.

Ea îl puse la curent cu ultimele noutăţi. Îi sosise un mesaj de la Lumaca, din închisoare. Mafiotul voia s-o vadă şi ea era hotărâtă să se ducă, sperând ca din mărturiile Iui să mai prindă un fir pe care să-l folosească în anchetă.

Comisarul rămase pe gânduri. Nu voia s-o lase să se ducă singură.

Lumaca avea o faţă osoasă şi un ochi saşiu. Un bandaj ii înfăşură braţul rănit de Cattani. Şi-l legase de gât cu un fular. Intră în camera unde-l aşteptau Silvia Conti şi Cattani, se uită în jur şi spuse tare şi clar că nu voia pe nimeni în plus.

Deşi Silvia făcuse semn gardienilor să iasă şi să închidă uşa, Lumaca nu era mulţumit. Ceru nervos să iasă şi Cattani.

— Ascultă, frumosule, i-o tăie scurt comisarul, dacă ai ceva de spus, deschide gura şi spune! Eu nu mă mişc de-aici.

Tipul mormăi iritat, dar nu mai avu alte obiecţii. Se aşeză în faţa unei mese şi o privi fix pe Silvia. Între ei era mai puţin de un metru.

— M-au distrus în bătaie la chestură – spuse. Dar eu iert. Dumnezeu vine întotdeauna în ajutorul celor nevinovaţi.

— M-aţi chemat ca să vă plângeţi? întrebă Silvia zâmbind.

— Nu. Voiam să vă vorbesc puţin despre prietenul care v-a făcut treaba aceea. Vă amintiţi?

Silvia fu străbătută de un fior şi o clipă se temu să nu facă o criză de nervi.

— Da, îmi amintesc – spuse cu tonul cel mai calm de care era în stare.

— Prietenul acela vă trimite un cadou…

Brusc scoase din bandajul braţului rănit capacul unei cutii de tablă, cu colţuri ascuţite de jur-împrejur, şi, cu un gest fulgerător, îl aruncă spre gâtul ei.

Cattani pândise fiecare mişcare a mafiotului. De îndată ce intuise pericolul, intervenise cu promptitudine. Avu timp să se arunce spre Silvia şi s-o mişte din loc exact atât cât era necesar ca să evite pericolul.

Discul de tablă nu-i atinsese gâtul. Făcu doar o tăietură în bluză şi o zgârietură uşoară pe umărul femeii.

Cattani înşfacă încheietura mafiotului şi, cu cealaltă mână, îl luă de păr zmucindu-l fără milă, în timp ce chema gardienii.

Examina apoi rana Silviei. Era superficială. Instinctiv, îi luă faţa în mâini, cu un gest care-l surprinse chiar şi pe el însuşi. Ea îl urmă sprijinindu-se de braţul lui. O simţea crispată, până în străfundurile fiinţei ei.

— De ce nu-ţi iei un răgaz să te odihneşti? Ancheta asta mă termină pe mine, care sunt călit deja, dar pe voi…, pe

tine?!

— Poate ai dreptate – spuse ea – mă gândeam să-l rog pe procurorul şef Falisci să preia cercetările.

— Ai putea să te duci câtva timp la soţul tău, la Roma.

— Oh, oftă, soţul meu…

Coborî privirea, plină de melancolie. Nu mai era nimic între ei. Nici măcar nu-şi mai telefonau. Totul se terminase. Şi se terminase prost.

Dacă pentru Silvia căsnicia se dovedise un eşec, nici cea a lui Ester nu era mai fericită.

— A fost doar o chestiune de afaceri între mine şi tatăl tău, îi spuse într-o zi Tano. Acum e mort. Dacă vrei, putem înainta formele pentru divorţ.

— Nu! De ce vrei să mă părăseşti? Nu-ţi mai plac?! făcu Ester cu falsă cochetărie.

Îşi impusese să joace rolul îndrăgostitei, căci voia cu orice preţ să-şi ţină promisiunea făcută Iui Cattani, de a se răzbuna, de a-l distruge pe Tano.

Acesta din urmă fu surprins s-o audă vorbind astfel. Trăise cu convingerea că fata era doar o parte dintr-o afacere şi, prin urmare, n-o privise niciodată aşa cum priveşti o femeie, femeia ta. Îi mângâie cu un deget bărbia şi o privi intens, ca şi cum o vedea pentru prima dată.

Un val uşor de căldură îl cuprinse încet, dar implacabil. Uimit şi amuzat, apoi uşor incomodat, şopti:

— Ba îmi placi, micuţa mea! Îmi placi mult. Atât de mult…

Ea întinse mâna ezitând şi îi mângâie părul. Tano o trase spre el şi o sărută, întâi timid, apoi cu pasiune.

Se uniră într-o îmbrăţişare Ia care doar Tano participă cu întreaga lui fiinţă.

La sfârşit, fata, cu moartea în suflet, întoarse capul pe pernă şi plânse pe înfundate.

Când el se ridică, Ester se prefăcu că-l mai doreşte aproape de ea, dar Tano răspunse că era nevoit să plece la o întâlnire de la care nu putea lipsi.

Espinosa îl aştepta în Elveţia.

— Nu-i nimic de făcut în privinţa insulei! Prietenii mei nu vor s-o cedeze, îl informă Tano.

Espinosa era în picioare, urmărindu-l cu atenţie. Inspira fascinaţia unei cobre regale, ridicată pentru atac. Avea o privire aristocrată care-l irita pe Tano.

Răspunse calm, şi grav cu siguranţa pe care ţi-o dă cunoaşterea firii umane:

— Nu vă cunosc prietenii. Tratez doar cu dumneavoastră. Şi-acum, ascultaţi-mă! După moartea lui Rasi, multe se pot schimba la Asigurările Internaţionale.

— E o ameninţare? Nu pot fi impresionat aşa de uşor! Ştiu de ce vreţi insula: Să faceţi din ea un depozit de deşeuri radioactive. Cam urât şi riscant, nu credeţi?

Fiu de căţea! Cum de mi-ai aflat planurile? se întrebă în sinea sa Espinosa, aruncându-i priviri cercetătoare şi admirative totodată. Apoi spuse:

— E adevărat. În ţările europene problema deşeurilor radioactive e foarte gravă. Eu am soluţia şi e o afacere, un business colosal!

— O să le comunic prietenilor mei. Vor fi cu siguranţă curioşi să afle care e beneficiul lor în toată afacerea asta.

— Normal. Înţeleg interesele celorlalţi. N-am fost niciodată nerecunoscător cu oamenii cu care am colaborat. Fiecăruia ce i se cuvine!

Ridică privirea, vrând parcă să-şi adune gândurile, să se concentreze.

Propuse patru sute de miliarde pe an, drept recompensă pentru cei ce l-ar ajuta în afacerea aceea. Îl întrebă pe Tano dacă i se părea o sumă acceptabila.

— Onestă! Mi se pare onestă, răspunse acesta din urmă, care avea o viziune cu totul specială despre onestitate.

REVELAŢII.

Când Cattani intră în cămăruţa închisorii, rezervată pentru interogatorii, omul era deja acolo, aşezat în spatele mesei, înconjurat de gardieni. Faţa lui exprima tensiune şi îngrijorare. Văzându-I pe comisar, sări în picioare.

— Domnule asesor Bini, care e problema?

— V-am chemat pentru că am încredere în dumneavoastră.

Cattani îi făcu semn să treacă la subiect.

— Eu nu sunt ca ceilalţi. Ei au luat bani pentru că sunt corupţi. Eu i-am luat de frică.

Era agitat, îşi frământa continuu mâinile şi începu să-i explice lui Cattani că oamenii aceia nu glumeau. Îl ameninţaseră cu represalii asupra familiei, a soţiei şi copiilor. Pe urmă mai fusese şi toată istoria aceea cu asesorul înecat în fântână. El luase banii forţat de împrejurări, cu inima cât un purice: era vorba de două sute de milioane. Dar nu se atinsese de ei, putea jura asta. Erau puşi la loc sigur, într-un seif.

— Duceţi-vă la soţia mea – continuă Bini. Cereţi-i cheia şi veţi vedea că nu spun minciuni. Pe urmă mai e şi bonul de depunere, făcut în aceeaşi zi în care a fost câştigată licitaţia pentru construcţia cazinoului.

— Interesant. Şi cine vă dădea banii?

— Canopio. El distribuia întotdeauna sumele astea.

— E amestecat peste tot acest Canopio! exclamă Cattani.

— Da, dar e un peşte mic. Cei care-I manevrează sunt la Roma.

— Cine sunt?

Asesorul Bini îl privi ezitând, apoi într-un oftat dezgustat rosti numele lui Salimbeni.

Se lăsă o linişte grea. Cattani părea tulburat, nevos. Ceru asigurări, argumente, voia să fie sigur.

— Sunt mai mult decât sigur, credeţi-mă, ştiu ce spun, făcu Bini.

Mare tâmpit mai sunt! se gândea Cattani. Pentru un control asupra Băncii Antinari tocmai lui Salimbeni găsisem cu cale să mă adresez! Acum înţeleg de ce răspunsul fusese negativ!

— Vedeţi, Salimbeni este ales în circumscripţia noastră. Tindari îi dădea un procent din încasări, pentru că datorită lui fusese posibilă deschiderea cazinoului. Datorită lui se

aprobase o lege ad-hoc; era o şmecherie foarte profitabilă. Ce vreţi? Campaniile electorale costă! Banii n-ajung niciodată.

Discuţia cu Bini îl nelinişti mult pe Cattani. De obicei nu era prea gingaş în relaţiile cu oamenii săi, care îi rămâneau, cu toate astea, devotaţi, dar în ziua aceea, chiar nimeni nu s-a mai putut înţelege cu el. Cine îl cunoştea bine, îşi dădea seama că era obsedat de ceva cu adevărat grav. Starea lui de irascibilitate se înrăutăţea în mod vizibil când reflecta asupra unei mişcări delicate pe care urma să o facă în anchetele sale.

Nici cu Silvia nu se mai purta ca înainte. Devenise morocănos, distant. Ea îi simţea lipsa, mai ales seara, când se întorcea acasă.

Se apropie de fereastră şi văzu maşina poliţiei oprită pe cealaltă parte a străzii: o păzeau…

Se uita foarte rar la televizor, dar în seara aceea îl aprinse totuşi ca să nu se mai gândească la altceva. Degeaba! Nu reuşea să-şi ia gândul de la Corrado. Coborî şi îi spuse poliţistului din escortă să o ducă Ia el acasă.

Îl găsi făcându-şi valiza.

— Ce faci, pleci?

— Poate. Nu ştiu nici eu, spuse el morocănos.

— Corrado, ce se întâmplă? Sunt îngrijorată pentru tine! De la o vreme te-ai schimbat. Nu înţeleg ce ai!

El lăsă valiza şi spuse evident iritat:

— Poate am motivele mele.

Ea îi puse mâna pe braţ, spunându-i că vrea să-I ajute. Dar bărbatul îi respinse oferta, repetând că n-are nevoie de ajutorul nimănui.

Urmă o linişte chinuitoare. Cattani era frământat de gânduri ce-i bântuiau mintea cu obstinaţie. Pe urmă, brusc, fu de acord:

— Bine, ajută-mă! Se poate şti dacă un biet om poate cere un pahar de băutură unei femei?

Silvia se simţea de parcă o lumină i se aprinsese pe neaşteptate în suflet. Căută iute o sticlă de băutură în casa aceea pe care o vedea pentru prima oară. Găsi sticla de whisky, turnă în pahar şi-l întinse Iui Cattani. Mâinile îi tremurau.

În timp ce el sorbea preocupat, Silvia îi luă o mână, şi-o apăsă pe obraz şi o sărută, spunându-i şoptit:

— Te iubesc, ştii?!

— Ah, nu, asta nu! Nu sunt de tine, Silvia. Azi sunt aici, mâine… cine mai ştie?! Nu vreau să mă leg în nici un fel, adăugă el mângâind mecanic părul femeii.

— Nu mă alunga! îl rugă ea, apropiindu-se şi mai mult de el.

Erau foarte aproape unul de celălalt. El îi simţi parfumul dulce. Buzele lor se uniră într-un sărut prelungit.

— Nebună ce eşti! Numai doi bolnavi de inconştienţă mai pot spera să aibă un viitor împreună!

Dimineaţa, când ea se trezi, Corrado plecase deja.

Se afla în trenul de Roma, destins, liniştit. Nesiguranţa care-l făcuse nervos în ultimele zile se risipise. De-cum se hotărâse asupra următoarelor mişcări. Luase marea hotărâre asupra căreia meditase îndelung şi se putea citi pe faţa lui cât de uşurat se simţea de-acum.

Nu era un lucru de nimic pasul pe care se pregătea să-l facă. Ceruse Comisiei parlamentare de anchetă asupra crimei organizate să-l audieze. Promisese declaraţii explozive.

În faţa comisiei, Cattani îşi începu astfel declaraţia:

— Domnilor, sunt un simplu comisar şi doar forţele mele nu ajung în această luptă. Dar dumneavoastră puteţi face mult. Vreau să denunţ public un personaj din cercuri înalte, pe senatorul Salimbeni.

Vorbele lui răsunau impunător în liniştea absolută ce domnea în aulă, în timp ce Corrado scruta feţele membrilor comisiei.

Neliniştiţi, surprinşi, aceştia schimbară priviri întrebătoare.

— Salimbeni este în legătură cu asesorul Canopio. Prin el a corupt jumătate din conducerea primăriei locale.

— Dar asta e chiar…, exclamă un parlamentar, uluit de ce auzea.

— Dacă-l convocaţi pe Salimbeni în această aulă, vă voi aduce un martor. Un martor care-l poate demasca.

— Domnule comisar, sunteţi sigur de ceea ce spuneţi? îl întrerupse preşedintele comisiei.

— Mai mult decât sigur, domnule preşedinte.

Şi, scoţând din buzunarul hainei o cheie mică, le-o arătă strângând-o între degete.

— Aceasta e dovada! E cheia de la un seif.

Ziariştii se precipitară la biroul lui Salimbeni. Senatorul îi primi cu un surâs jovial.

— Dragi prieteni, sunt doar născociri. Conştiinţa mea e liniştită. Însă…

Expresia îi deveni dură.

Ridicase un deget, ameninţător:

— Însă aş vrea să ştiu dacă există cineva în spatele comisarului. Cineva care-l manevrează ca să ne pună într-o lumină proastă, pe mine şi partidul meu. Sau dacă trebuie să atribuim această ieşire a lui Cattani doar stresului, uzurii psihice… Se pare că nu-l prea mai ţin nervii, bietul de el. Dacă e aşa, n-aş vrea să-l acuz, îl voi ierta. Dar precis Ministerul de Interne nu va trece aşa uşor cu vederea toate astea, dacă a devenit atât de iresponsabil!

Acuzaţiile lui Cattani avură un efect deosebit şi, aşa cum era de aşteptat, deveniră subiectul principal de care se ocupau ziarele. Dar prietenii lui Salimbeni nu stăteau cu braţele încrucişate. Organizau deja o replică Ia fel de senzaţională. Tano acţionase cu abilitate, reuşind să descopere că martorul misterios al lui Cattani era asesorul Bini.

În noaptea aceea, Bini era singur în celulă, aşezat pe pat, fără să poată închide un ochi. Auzi un zgomot Ia uşă. Sări în picioare, în timp ce inima îi bătea nebuneşte. În întuneric nu reuşea să observe cine intrase în celulă.

— Ssst! Să nu scoţi un cuvânt! făcu intrusul arătându-i un cuţit.

Îi întinse nişte foi şi un pix, aprinse o lanternă slabă şi îi spuse încet, rânjind:

— Scrie ce-ţi spun eu! Altfel n-ai să-i mai vezi vii pe-ai tăi…

— Da, da! răspunse senatorul tremurând.

Celălalt începu să dicteze: „Am fost forţat de comisarul Cattani să povestesc o mulţime de lucruri false. În mod special m-a forţat să afirm lucruri neadevărate despre senatorul Salimbeni. Mi-a smuls împotriva voinţei mele cheia de la seiful în care îmi ţin economiile.”

— Şi acum semnează, spuse omul.

Apoi luă foaia, o împături fără grabă şi plecă, având grijă să închidă cu grijă uşa celulei.

Când această scrisoare ajunse la Comisia de anchetă asupra crimei organizate, se dezlănţui un adevărat scandal. Chiar parlamentarii care fuseseră de partea lui Cattani acum se revoltau împotriva lui. Îl considerau nebun.

Afacerea luase o întorsătură urâtă. Silvia plecă în grabă la Roma vrând să-i fie alături în unul din momentele cele mai grele ale existenţei sale. Soţul ei făcea parte din acea comisie. Fu fericit s-o revadă. O îmbrăţişă şi o sărută cu afecţiune sinceră. Dar Silvia îl puse la curent cu noua situaţie, explicându-i că nu venise pentru el.

El nu-şi ascunse amărăciunea, dar se arătă înţelegător şi se limită să spună că-i pare rău. Se uită îndelung după taxiul în care plecară cei doi.

Efectul se produse peste câteva zile. Ministerul de Interne consideră comportarea lui Cattani o manifestare de neiertat. De aceea decise suspendarea comisarului din funcţie, în aşteptarea unor clarificări ulterioare.

— Suspendat?!

Ştirea părea atât de incredibilă, încât oamenii din echipa lui Cattani fură amuzaţi la aflarea ei. Dar când s-au convins că era chiar adevărată, s-au simţit demoralizaţi, trădaţi în aşa măsură, încât trebui să-i încurajeze tocmai Cattani. Îi tratase întotdeauna cu duritate, e adevărat. Dar acum, când trebuia să părăsească postul, era singurul surâzător şi comunicativ. Avu câte un semn de prietenie pentru fiecare şi, la urmă, spuse:

— N-aş vrea să aud că de-acum înainte o să trageţi chiulul.

LORELLA.

De mult aşteptase momentul acela. Fără a-şi trăda dezgustul, Ester suportase zile întregi dezmierdările lui Tano, numai pentru că astfel putea sta lângă el, putea să-l spioneze, să prindă vreun indiciu important pentru ceea ce urmărea ea.

În dimineaţa aceea, avea să fie răsplătită pentru răbdarea pe care o avusese. Observase de mai multe ori că Tano ascundea într-un sertar o agendă mică cu coperţi negre, în care precis avea notate numere de telefon secrete şi alte informaţii preţioase. De câte ori scotea agenda, se ducea în altă cameră şi telefona.

Sertarul cu mica agendă era întotdeauna închis cu cheia. Şi Tano purta cu el portcheiul de argint. Dar, în acea dimineaţă, îl uitase. Ester era încă în halat şi părea foarte neliniştită.

Deschise sertarul, luă agenda şi începu să copieze numere, coduri indescifrabile, semne ciudate. Notă cu meticulozitate totul, exact cum era scris acolo.

Mai târziu, se prezentă la chestură şi întrebă de comisarul Cattani. Când un poliţist îi spuse că nu mai lucra acolo, simţi că leşină. Totul fusese inutil, se dusese pe apa sâmbetei. Era mai mult decât dezamăgită. Plecă disperată, fără să spună nimic.

În schimb, Cattani, de când nu mai lucra, era mult mai relaxat. Petrecu jumătate de zi la casa de copii condusă de vechiul lui prieten, jucându-se cu copiii şi mai ales cu Greta.

După-amiaza târziu, tocmai când se plimba cu Bernardo prin curte pregătindu-se de plecare, acesta îl întrebă ce are de gând să facă în viitorul apropiat.

— Hm, nu m-am gândit deloc, ştii? răspunse Cattani.

Se salutară şi-şi urară reciproc noroc.

Cattani tocmai se îndrepta spre poartă, când aceasta fu spartă de o maşină a poliţiei, care intră în trombă în curte, în timp ce Cattani îl văzu pe Giugni, unul din oamenii lui, ieşit pe jumătate afară din maşină, cu automatul în mână, strigând ca nebunul:

— La pământ! Culcat! Culcat!

Cattani de-abia avu timp să se arunce la pământ, evitând în ultimul moment rafala de împuşcături, trasă de un individ cocoţat pe acoperiş.

— Pe-aici, urlă Giugni şi barba lui neagră părea electrizată.

Cattani se rostogoli şi se adăposti lângă maşină, în timp ce omul de pe acoperiş continua să tragă foc după foc. Încercând să-şi vadă mai bine ţinta, acesta se expuse imprudent. Trevi, care-l pândea de mult, îl ţinti în plin, făcându-l să zboare prin aer şi să cadă în gol, împreună cu puşca lui cu tot. Dar nu era singur…

Giugni o ştia şi, cercetând febril împrejurimile, mai văzu un atentator. Era ghemuit în spatele crenelurilor unui mic turn. Giugni ocoli ca să-i cadă în spate. Exact când se pregătea să tragă, omul îl simţi şi-şi răsuci brusc automatul, dar era prea târziu: Arma poliţistului răpăi sec şi-l seceră fără milă. Omul rămase cu degetul încleştat pe trăgaci şi, în ultimele spasme, trase o rafală în aer.

Casa Silviei era păzită de o adevărată gardă, aşa că, în seara aceea, Cattani se refugie la ea. Astfel află o noutate foarte importantă, care-l făcu să spere într-o întorsătură favorabilă a cercetărilor.

La drept vorbind, ceea ce se petrecea era un joc destul de incorect. Dar, din punct de vedere formal, nu era nimic de obiectat. Oamenii lui Cattani, nemaiputând să-i raporteze

direct lui, îi predau Silviei orice document nou descoperit. Şi astfel, comisarul era permanent la curent cu totul.

Noutatea se referea la fotografia pe care Faeti o obţinuse de la văduva Tindari. Laboratorul criminalistic putuse reconstitui cuvintele şterse de pe spatele fotografiei; era numele studioului unde fusese făcută fotografia fetiţei – „Studio Limiti”, din Salemi, un sat din Sicilia. Sub lentilele microscopului apăruse un nume, după toate probabilităţile cel al fetiţei: Lorella De Pisis.

— De Pisis… Uite că iar apare numele acela notat în agenda lui Yfter, remarcă Silvia.

Ea şi Corrado se priviră fix în ochi şi înţeleseră că se gândeau la acelaşi lucru.

— E o nebunie, dar trebuie s-o facem! hotărî Corrado.

Nebunia era aceea de a merge în Sicilia, pe urmele fetiţei.

Fotograful din Salemi confirmă că el făcuse fotografia aceea, dar nu reuşea să-şi amintească de micuţă. Nici numele De Pisis nu-i spunea nimic. Apoi, brusc, pocni din degete şi spuse:

— Da! Era o fată de la colegiu. Uitaţi-vă aici, în fotografie, are în piept cocarda colegiului.

La colegiu nu mai erau copii. Doar un bătrân gardian care îşi amintea foarte bine de Lorella De Pisis, dar nu ştia nimic despre familia ei. Le permise Silviei şi lui Corrado să consulte registrele. Aşa au descoperit că fetiţa intrase în colegiu cu cincisprezece ani în urmă. Fusese adusă într-o zi de mai.

— Extraordinar! făcu Corrado înfierbântându-se odată cu această descoperire.

— Ce e? vru să ştie Silvia.

— O coincidenţă stranie! Fetiţa soseşte la colegiu în ziua morţii soţiei şi fiului Iui Frolo!

Silvia intuia unde voia să ajungă Corrado, dar nu îndrăznea să-şi spună părerea. I se părea atât de absurdă, de rocambolescă.

— Nu mă mai miră nimic… spuse Corrado cu un aer extrem de concentrat, în timp ce îi făcea semn Silviei că trebuie să plece.

S-au dus la un cimitir mic, unde i-a întâmpinat un om înalt şi slab, cu dinţi ca de cal. Le arătă un mormânt minuscul şi le spuse că era al fetiţei Iui Frolo.

Silvia îi flutură omului sub nas legitimaţia de judecătoare.

— Poţi deschide mormântul ăsta? Pentru un control.

Omul mormăi ceva. Ţinea o mână pe o lopată, cu alta îşi scoase pălăria şi se scarpină la ceafă. Avea un aer total absent şi nu era clar deloc dacă pricepea ce i se cere.

Cattani încercă şi el, arătând spre mormânt şi repetând cererea.

În sfârşit omul începu să sape! După câteva lopeţi, apăru un sicriu mic. Groparul se opri din săpat, privindu-I indiferent. Cattani îi făcu semn către sicriu. Atunci el se aplecă, lovi în câteva locuri capacul sicriului cu lama lopeţii. Lemnul se desfăcu şi văzură că înăuntru nu era nimic.

— Gol! constată Silvia.

— Da. Fata lui Frolo trăieşte, spuse la rându-i Corrado şi o luă pe Silvia de braţ, fericit la gândul bucuriei pe care i-o va face acestuia.

— Tindari n-a omorât-o. A luat-o cu el… la Milano, concluziona Silvia încântată şi ea că, pentru prima oară, în urma investigaţiilor, se descoperise nu obişnuitul cadavru, ci un om viu.

ŞOFERUL.

Bătrânul cap mafiot era frământat de gânduri. Ideea de a transforma insula Tirene într-un coş de gunoi îl supăra peste măsură. Tano încercase să-I convingă că, fără insulă, diavolul de Espinosa avea să facă să eşueze înţelegerea asupra Asigurărilor Internaţionale.

Dar răspunsese supărat: „Astea sunt afacerile tale! Tu eşti marele finanţist!”

Tano îl dispreţuia pe bătrân.

— Nu înţelege că vremurile s-au schimbat, îi spuse lui Nitto. Poate ar trebui să preiei tu iniţiativa. Cunoşti noua realitate mai bine ca el. De ce nu mă ajuţi să mă întâlnesc

cu ceilalţi capi? Vreau să vorbesc direct cu şefii mafiei, cu Cupola.

— Îhî, tot mai sus! Okay, s-a făcut! rânji Nitto, râzând în felul lui ciudat, ca o pasăre de noapte într-o clopotniţă veche…

Tano era îngrijorat şi de comportamentul lui Ester. Nu-şi explica cum, din zi în zi, devenea tot mai afectuoasă cu el, plină de atenţie în ceea ce-l privea. Fiind expert în perfidie, Tano era sigur că ea punea ceva la cale. Dar nu înţelegea exact ce plan putea avea în minte.

Astfel, când ieşi într-o seară, puse să fie urmărită de Marzio, şoferul lui personal. Ester se ducea să se întâlnească cu Cattani într-un bar, la Porta Ticinase. Cu ajutorul Iui Trevi, reuşise să intre în legătură cu comisarul.

Şoferul o urmări cu privirea în timp ce intra în bar. Prin uşa de sticlă, o văzu cum îmbrăţişează un bărbat şi apoi dispare cu el în interiorul localului.

Ester scoase nişte foi şi i le întinse lui Cattani:

— Aici sunt numere şi coduri ciudate. Am copiat totul din agenda lui.

Comisarul aruncă o privire. Erau codificate. Spera ca Trevi să reuşească să le descifreze pe computer.

— Ai făcut o treabă excelentă! o lăudă el pe fată. Acum însă trebuie să fugi. Nu te mai poţi întoarce la el. Dacă are cea mai mică bănuială, eşti terminată.

— Am promis! Trebuie să-l distrug! Şi-o să merg până la capăt. N-o să se atingă de-un fir de păr de-al meu, fii sigur! Ştii care e acum punctul meu forte? S-a îndrăgostit de mine! ripostă fata cu un fel de mândrie.

Încăpăţânată mică! gândi Cattani.

— Bine, vrei s-o faci pe eroina, dar e mai bine să-ţi iei nişte precauţii.

Scoase un pistol din impermeabil şi i-l puse fetei în poşetă.

— Acum ar fi mai bine să plec, oftă Ester, întinzându-se, să-l sărute pe Cattani. Gândeşte-te la mine din când în când!

Afară, şoferul o opri imediat pe Ester rugând-o să-l urmeze.

— Marzio! Ce faci aici? Am maşina mea.

— Ştiu bine că aveţi maşina, dar urcaţi în a mea, vă rog.

Stătea drept, cu ţigara atârnându-i între buze. Avea aerul unuia care n-are chef de glumă.

— Bine. Uite, urc!

O conduse într-un apartament sărăcăcios, cu pereţii jupuiţi.

— Nu-mi venea să cred, domnul bănuia ceva, dar mie nu-mi venea să cred! spuse calm.

— Dacă taci, îţi dau bani!

— Cine-a vorbit! Suntem aici ca să ne înţelegem.

Ester răsuflă uşurată şi-i oferi cincizeci de milioane ca să nu vorbească.

Marzio continua să aibă o expresie enigmatică pe faţă.

— Poate…, răspunse.

— Sau vrei poate o sută de milioane? spuse Ester scoţând carnetul de cecuri.

De-abia aştepta să lichideze afacerea aceea blestemată.

— Poate…, repetă şoferul.

Întinse o mână şi îi descheie bluza.

— Plus o doză din ceea ce i-ai dat tipului de la bar.

Ea se dădu brusc înapoi.

— Cee? Ai înnebunit?!

— Vino aici, nu fugi!

Şoferul o apucă de braţ şi cu celălalt o cuprinse încercând s-o sărute. Avea barba ţepoasă şi mirosea a usturoi.

Ester îl zgârie pe gât şi reuşi să se desprindă. Scoase pistolul din poşetă şi îl îndreptă spre el.

— Înapoi, porcule! Dacă nu te potoleşti îţi zbor creierii.

— Okay, okay! Am înţeles, dar dă deoparte jucăria aia, o făcea el pe înţelegătorul, în timp ce-şi masa gâtul.

Apoi se repezi la Ester şi-o apucă de încheietura mâinii.

— Târfă nenorocită, de ce lui da, şi mie nu?!

Ester îl lovi din toate puterile în fluierul piciorului. El se chirci de durere şi trase spre el braţul cu care fata ţinea pistolul. În timpul acestor mişcări necontrolate, pistolul se descarcă şi şoferul căzu secerat la pământ cu o gaură în piept. Îngrozită, Ester lăsă instinctiv să-i cadă pistolul din mână.

Ieşi să caute un telefon şi sună acasă la Trevi. Cattani era acolo. S-au dus s-o ia. Ea plângea întruna. Comisarul o băgă cu capul sub duş ca s-o liniştească.

Îşi reveni puţin, dar, din când în când, îşi acoperea faţa cu mâinile şi se văicărea:

— N-am făcut-o înadins! N-am făcut-o înadins!

În timp ce Cattani era ocupat s-o consoleze şi să hotărască ce trebuia făcut în continuare, Trevi, neobosit, lucra la computer. Deodată sări exclamând:

— Am reuşit! L-am dat gata! Doamne, am reuşit!

Ester şi Corrado veniră imediat lângă el. Trevi descifrase însemnările Iui Tano, cele codificate. Pe monitor se puteau citi numele unor oraşe: „Hamburg… Malinveaux… Armstelgarden… Rougemont… Puckert… Banville… Napoli.” Greu de înţeles imediat ce însemna lista aceea.

— Mai e ceva! spuse mândru Trevi.

Apăsă pe o tastă şi apăru o listă nouă. Erau acolo numele lui Canopio, Santelia, Salimbeni.

Dar mai ales un anumit nume o frapa pe Ester, cel al lut Antonio Espinosa.

— Unde l-am auzit oare? Ah, da, acum îmi amintesc. L-am auzit de la tatăl meu: Spunea că Espinosa e un personaj important.

Era un formidabil pas înainte ceea ce făcuseră ei. Şi totuşi, Cattani nu reuşea să se concentreze asupra acelor liste.

— Deocamdată avem alte necazuri, spuse.

Ester înţelese că se referea la moartea şoferului şi se întristă iar.

— Ce faci? Mă denunţi?

— Nu… Trebuie să dispari! Mă descurc eu. Când vor controla numărul pistolului, vor descoperi că e al meu. Vor spune că am înnebunit…

Şi aşa s-a întâmplat, cum prevăzuse el: Procurorul şef Falisci care preluase ancheta după agresiunea lui Lumaca asupra Silviei se ocupă şi de uciderea şoferului şi, din cauza pistolului, semnă un mandat de arestare pe numele lui Cattani.

Comisarul n-avea de ales. Pentru a-şi duce la bun sfârşit ancheta, avea nevoie de timp.

Rămase ascuns în casa lui Trevi. Acolo, într-o seară, convocă o adevărată reuniune a echipei sale. Sosiră masivul Giugni şi, ceva mai târziu, Quadri, mereu încruntat. Stăteau în jurul unei mese şi îl priveau fix pe Corrado, care le spuse:

— Băieţi, trebuie să ne împărţim sarcinile! În primul rând, mare atenţie la birourile Procuraturii. Acolo e precis cineva care spionează, pentru că mafioţii au ştiut imediat că Frolo a fost internat şi apoi transferat.

Puse o mână pe masă, ca şi cum ar fi vrut să spună că subiectul acela era închis.

— Şi-acum să vorbim despre urgenţe. Sunt trei lucruri: în primul rând, trebuie să intrăm în casa lui Tindari. Ştiu că sunt sigilii la uşă şi la ferestre, dar o să le dăm deoparte. Numai acolo putem descoperi vreo urmă a Lorellei De Pisis. De asta ne vom ocupa eu şi Trevi.

— De acord! făcu Trevi, agitându-se pe scaun, onorat să facă parte din aceeaşi echipă cu Cattani.

— Punctul doi: Cineva trebuie să pună mâna pe hârtiile sechestrate la cazino şi pe documentele bancare privitoare la Tindari. Toate astea sunt la Procuratură. Cine se simte în stare?

Se priviră în tăcere, până când gigantul Giugno spuse că se oferea el pentru acea misiune.

— Al treilea lucru: Quadri, fiindcă ai rămas ultimul, fără treabă, ai să-l urmăreşti pe senatorul Salimbeni. Va veni la

Milano mâine. Trebuie să-l urmăreşti, să vezi unde se duce, să fotografiezi persoanele cu care se întâlneşte.

Această întâlnire conspirativă îi făcu pe toţi participanţii să se simtă atât de tineri, încât parcă s-ar fi îndrăgostit cu toţii de cea mai frumoasă colegă din clasă.

DOVEZILE.

Rafturile pline de cărţi ocupau doi pereţi întregi ai camerei de la parter. Alte volume stăteau îngrămădite în nişte cutii mari depozitate într-un colţ. Iar el, Ernesto, soţul Silviei, se învârtea încă dezorientat în mediul acela nou.

Părăsise casa soţiei sale cu inima grea, preferând să plece şi să se aranjeze în odaia aceasta imensă, ce dădea într-o curte liniştită.

Trecuse cu puţin peste ora zece seara, când auzi o bătaie în uşă. Se duse să deschidă şi un domn slab, cu gulerul pardesiului ridicat, i se prezentă cu un aer foarte speriat.

— Domnule senator, vă rog, lăsaţi-mă să intru. Trebuie să vă vorbesc! spuse în grabă.

Înainte ca Ernesto să poată spune ceva, omul intrase deja în casă.

— Sunt asesorul Bini. M-au eliberat provizoriu în dimineaţa asta, dar n-am mult timp. Trebuie să fac ceva, altfel sunt terminat! Oamenii aceia nu iartă.

Puse o valiză pe jos şi scoase din ea un teanc de foi.

— Iată aici, vă înmânez dovezile corupţiei: Facturi, cecuri, concesiuni de licitaţii! spuse întinzându-i materialul Iul Ernesto. Luaţl-le, dumneavoastră faceţi parte din Comisia de anchetă asupra crimei organizate şi va trebui să prezentaţi acolo acest material, ca să demonstraţi că eu n-am retractat nimic din ceea ce-i spusesem lui Cattani. M-au forţat să scriu scrisoarea aceea!

Senatorul luă maldărul de hârtii foarte tulburat.

— E înspăimântător! spuse.

— Veţi găsi aici şi probele împotriva senatorului Salimbeni.

Deodată, frica îl cuprinse din nou, făcându-l să tresară. Se îndreptă spre uşă şi se pierdu în noapte.

Ernesto rămase acolo, cu hârtiile în mână, cam nelămurit. Pe urmă se aşează şi începu să citească documentele, unul câte unul. Câtă putreziciune era acolo! Era copleşit de ceea ce citea. N-ar fi crezut niciodată că putea exista aşa ceva.

Fu uluit de dovezile referitoare la Salimbeni.

— Uite, uite ce învârte senatorul nostru! murmură el în liniştea nopţii.

Întâmplător, Salimbeni se găsea la Milano zilele acelea şi, chiar în dimineaţa următoare vizitei nocturne a asesorului Bini la Ernesto, trebuia să inaugureze o casă de odihnă pentru bătrâni. Ernesto se duse la ceremonie şi, la sfârşit, decise să-l abordeze direct pe senator.

Îl luă deoparte şi spuse:

— Am avut nişte dubit când Cattani v-a acuzat în faţa Comisiei. Acum însă sunt sigur că avea dreptate comisarul. Sunteţi un om corupt, domnule senator! adăugă cu un aer grav.

Salimbeni îl privi scandalizat:

— Cum vă permiteţi?

Fără să se lase intimidat, Ernesto replică:

— Da, un om corupt. Şi vreau să vă dau un sfat: Abandonaţi politica, părăsiţi postul de senator, altfel voi fi constrâns să vă denunţ.

— Să mă denunţaţi? Ce vă mai trece prin minte?!

Salimbeni întâlni privirea dură, inflexibilă a lui Ernesto, care reluă imediat:

— Vă dau timp să reflectaţi până mâine Ia opt. Dacă până la acea oră nu comunicaţi că intenţionaţi să demisionaţi, voi acţiona în consecinţă. Şi veţi avea necazuri mari, pentru că sunt în posesia unor documente compromiţătoare pentru dumneavoastră. Le voi preda Comisiei…

Ascuns Ia vreo sută de metri distanţă, agentul Quadri îi observa pe cei doi oameni politici, prin teleobiectiv şi îi fotografia. Îl ţinu sub observaţie pe senator toată ziua.

Seara reveni acasă la Trevi unde aveau din nou întâlnire toţi oamenii lui Cattani.

Giugni aruncă pe masă două dosare care reprezentau prada lui. Le subtilizase de la Procuratură. Cattani cu Trevi avuseseră şi ei o zi bună. Intraseră în casa lui Tindari pe o fereastră şi, după o percheziţie meticuloasă, descoperiseră într-o cutie de lucru, aşezată pe maşina de cusut, un carnet de cecuri. Din el lipsea numai un cec. Dar lucrul cel mai interesant erau nişte iniţiale scrise cu pixul pe spatele carnetului. Erau trei litere: L. D. P.

— Acesta este carnetul cu care cineva era plătit ca să o întreţină pe Lorella De Pisis. Dar cine?

Comisarul trase spre el dosarele luate de Giugni de la Procuratură.

— Din documentele bancare sechestrate, ar trebui să rezulte la cine ajungeau banii aceia.

Şi într-adevăr, rezulta clar. Pe listele de la bancă au descoperit numărul singurului cec care lipsea din carnetul găsit în casa Tindari. Fusese rupt cu vreo două luni în urmă: o sumă de trei milioane fusese vărsată în beneficiul unui institut şcolar „Overseas School”, dintr-un orăşel german.

— Uitaţi-vă aici, e o listă lungă de vărsăminte de trei milioane. Unul pe lună. Am găsit şcoala fetei!

În acel moment sună cineva la uşă. Se auzi vocea Silviei care cerea voie să intre. Îl căutase pe Corrado dintr-un capăt în altul al oraşului şi până la urmă, fostul călugăr Bernardo o îndrumase aici.

— Nu-i elegant să dispari aşa. Puteai măcar să-mi telefonezi!

Dar supărarea ei dură doar câteva clipe. Se transformă curând într-o expresie conciliantă, apoi în îngrijorare.

— Corrado, ce-i toată povestea asta? Trăieşti ascuns ca un criminal. E şi un mandat de arestare pe numele tău! Ştiai? Au găsit pistolul tău lângă un tip ucis.

— De unde ştii lucrurile astea? Ziarele n-au scris nimic în acest sens! întrebă Cattani surprins.

— Mi le-a spus procurorul Falisd. Poate că spera să te conving să te prezinţi Ia el.

— Nici nu mă gândesc! Trebuie să rezolv mai întâi nişte lucruri. Pe urmă se va clarifica tot. Am nevoie de timp, Silvia, de încă puţin timp şi întreg tabloul va fi complet, până la cele mai mici amănunte, spuse Cattani apropiindu-se gânditor de fereastră.

Se lăsase o linişte neaşteptată. Ea îl privi, palidă:

— Dar pistolul, Corrado, de ce era acolo?

El nu răspunse. În faţa acelei tăceri, Silviei aproape că-i era frică să-i pună întrebarea care o chinuia.

— N-ai fost tu, nu-i aşa? îl întrebă neliniştită.

— Nu, n-am fost eu! Dar nu-mi cere să-ţi spun cine a fost! Ai să afli mai târziu cum s-au petrecut lucrurile.

Vorbise pe tonul cuiva care nu mai are nimic de adăugat şi Silvia înţelese că-i cerea de fapt să plece.

— Nu mă poţi alunga aşa! Până acum câteva zile acceptai ideea că noi doi vom fi împreună de-acum înainte. Acum o faci însă pe misteriosul şi cauţi să scapi de mine.

El continua să se uite pe fereastră cu un aer absent.

— Situaţia e foarte complicată, se limită el să spună.

Silvia îi puse o mână pe umăr şi-i spuse blând, la ureche:

— Ştiu că ai o grămadă de necazuri. Eu ar trebui să te ajut şi în schimb îţi creez alte probleme. Dar încearcă să înţelegi: Am nevoie şi eu de o certitudine. Când se va termina toată povestea asta ai să vrei să trăieşti cu mine?

Comisarul Cattani ridică din umeri. Părea neliniştit, încurcat.

— Cum poţi să hotărăşti un lucru aşa de important în câteva clipe?!

Se întoarse să ia ceaşca de cafea pe care i-o întindea Quadri, aruncându-i acestuia o privire recunoscătoare, apoi încercă să formuleze o frază care s-o mulţumească pe Silvia, dar să nu-i angajeze prea mult pe el.

— Dacă va exista un viitor… da, atunci mi-ar plăcea…

Ea întinse mâna şi îl mângâie pe faţă.

— Bineînţeles, dacă va exista un viitor…

Cattani, încruntat, se îndreptă spre masă ca să se uite de aproape la nişte fotografii pe care Quadri le agăţase la uscat de un fir. Erau imaginile luate cu o zi înainte senatorului Salimbeni şi celor cu care se întâlnea.

— La uită-te! Ăsta nu e soţul tău?! o întrebă el pe Silvia.

Nu încăpea îndoială. Omul fotografiat în timp ce mergea alături de Salimbeni era chiar Ernesto.

— Şi ce face el cu senatorul? se întrebă Silvia neliniştită.

Dintr-o dată avu o presimţire groaznică şi spuse în timp ce se îndrepta spre uşă:

— Trebuie să mă duc imediat la el!

Cattani o apucă de braţ:

— Aşteaptă, nu te las să pleci singură!

Ernesto zăcea peste masa de lucru, cu braţele atârnând, iar în ceafă o oribilă gaură negricioasă. Îl împuşcaseră de foarte aproape.

În maşina de scris, se aflase foaia cu antetul Comisiei parlamentare. Avusese timp să scrie doar titlul subiectului: „Cerere de anchetă asupra senatorului Salimbeni”.

Un bărbat cu pălărie neagră smulsese foaia din maşina de scris, adunase toate documentele pe care Bini le predase lui Ernesto şi Ieşise, închizând uşa după el.

Uciderea soţului ei avu un efect groaznic asupra Silviei. Remuşcările, sentimentul de vinovăţie că-I lăsase singur se întrepătrundeau într-un amalgam de senzaţii care o chinuiau şi nu-i dădeau răgaz să se consoleze cu ideea morţii lui. Peste câteva zile durerea lăsă Ioc însă dorinţei de a continua ceea ce el lăsase neterminat. I se părea că era de datoria ei să procedeze astfel, în memoria soţului dispărut.

Şeful procuraturii, Falisci, îşi făcea ordine pe birou când uşa se deschise şi intră Silvia, cu un aer foarte hotărât:

— Vreau ancheta înapoi. Nu-mi mai e frică de nimic.

Din spatele ochelarilor, ochii lui Falisci o priveau neîncrezători. Magistratul împinse încet un maldăr de dosare şi spuse:

— Ancheta dumneavoastră?! Sigur! Mi se pare just s-o preluaţi din nou, spuse el apropiindu-se de Silvia, apoi bătând-o de câteva ori uşor pe umăr adăugă:

— Îţi urez noroc, fiica mea!

PĂPUŞA.

Mai era doar puţin până la miezul nopţii, când Tano Cariddi trecu pragul unui vechi palat sicilian. În prag găsi un om care-i surâse, fără să scoată un cuvânt. Cu o mână osoasă arătă direcţia şi Tano îl urmă până într-un salon cu coloane pe margini.

Ajuns în centrul salonului, straniul personaj îi făcu un semn şi Tano se opri. În faţa lui, în fundul salonului era o perdea subţire ce cobora din tavan. În spatele acesteia, Tano observă nişte umbre, i se părea că observă siluetele unor bărbaţi ce stăteau aşezaţi unul lângă altul.

— Tano Cariddi… Vorbeşte! se auzi o voce din spatele perdelei.

Se găsea în faţa Cupolei, adică a statului major al mafiei.

Cei mai importanţi şefi se adunaseră acolo special pentru el, răspunzând cererii formulate de Nitto. Când Nitto explicase că Tano şi fratele său aveau divergenţe de păreri asupra unor subiecte de interes comun, şefii găsiseră potrivită ideea de a asculta propunerile acestui tânăr care demonstra că are ceva creier în cap.

— Vorbeşte! reluă vocea din spatele perdelei.

— Am venit să vă vorbesc de afaceri, atacă imediat Tano subiectul. De afaceri colosale, noi, în domenii necunoscute până acum. E vorba de un tren oprit pe o linie moartă în Germania. E plin de reziduuri toxice şi radioactive. Eu vă cer să puneţi insula Tirene la dispoziţie pentru depozitarea încărcăturii din acest tren. Dacă voi acceptaţi, în fiecare zi va pleca din câte un oraş european un tren plin de deşeuri radioactive. Se va pune în funcţiune o afacere de mii de miliarde, pentru că sunt tot mai numeroase întreprinderile cu probleme de acest fel. Voi veţi primi, numai pentru

concesionarea acestei insule abandonate de Dumnezeu şi de oameni, un profit de patru sute de miliarde pe an.

Tano făcu o pauză ca şi cum ar fi aşteptat un semn de interes. Dar umbrele aşezate în spatele draperiei nu vorbeau şi nu se mişcau.

Aşa că vorbi mai departe:

— Bătrânul cap de familie se opune. El nu înţelege în profunzime avantajul economic al afacerii, e de modă veche, dar voi aveţi cu siguranţă mijloace de a evalua corect propunerea mea. Vă dau trei zile ca să-mi daţi un răspuns.

Omul care-l însoţise la început apăru din spatele unei coloane şi-i făcu semn lui Tano să-l urmeze spre ieşire.

După trei zile, răspunsul sosi punctual prin gura lui Nitto.

— Sunt de acord! Cupola a acceptat! Comunică-i lui Espinosa că insula e la dispoziţia lui şi poate anunţa că trenul să plece. La Napoli, încărcăm totul pe un vapor şi aruncăm apoi porcăriile pe insula aceea.

Tano învinsese şi de data asta. Îşi umflă pieptul, privi în depărtare şi întrebă:

— Ce se va întâmpla cu fratele tău?

Pe faţa lui Nitto, marcată de ferocitate, fulgeră un rânjet oribil:

— Asta-i o afacere de familie!

Lucrurile mergeau strună şi pe plan financiar. Proiectul lui Tano de a deveni patronul Asigurărilor Internaţionale se realiza pas cu pas, zi de zi.

— Suntem proprietarii a paisprezece la sută, anunţă orgolios colaboratorilor apropiaţi ai Băncii Antinari.

Intenţia lui era să ajungă la treizeci şi unu la sută. Un alt pas înainte sconta să-l facă cumpărând două societăţi, BARTON şi SELIS, care, în baza informaţiilor primite de la Rasi treceau printr-un moment dificil, fiind lipsite de lichidităţi.

— Le vom agrava situaţia cu o operaţiune care le va prăbuşi acţiunile. Trebuie să-i constrângem să vândă şi imediat vom lansa oferta de cumpărare.

Tano se ridică şi toţi îl imitară.

— Domnilor, ziua triumfului nostru e stabilită pentru mâine!

Dar cineva acţiona intens ca să-l distrugă pe Tano. Ura soţiei sale, Ester, împotriva lui nu se domolise! Tot mai hotărâtă să-l distrugă, ea aduna în fiecare zi noi dovezi pentru a-l denunţa la momentul potrivit.

Din seara în care în casa lui Trevi văzuseră pe monitor numele lui Espinosa, nu făcuse altceva decât să se gândească la el. Nu ştia de ce, dar intuia că personajul acela reprezenta cheia întregii afaceri. Îşi amintea perfect ce spusese tatăl el: „Unul foarte important!”, aşa îl caracterizase.

Acum îşi amintea că îi vorbise despre pasiunea lui Espinosa pentru antichităţi. Era un colecţionar pasionat. Bietul Rasi îi spusese fetei sale că Espinosa dorea nespus să adauge colecţiei sale o păpuşă din secolul al XVIII-lea, pe care o aveau ei. Tatăl lui Ester refuzase mereu să i-o dea. Păpuşa aceea era acolo închisă într-o vitrină, în casa de-acum pustie a familiei.

Ester se duse s-o ia. Era o păpuşă cu două feţe, una veselă, cealaltă tristă. O luă încet de mână şi hotărî să se prezinte, cu omagiul acela de excepţie, la Espinosa.

Omul rămase vrăjit. Părea copleşit de o autentică emoţie în timp ce luă în mână păpuşa şi o puse aproape cu religiozitate alături de alte obiecte de artă, preţioase.

— Dacă aţi şti de câte ori l-am implorat pe tatăl dumneavoastră să mi-o dea!

Espinosa îi arătă lui Ester alte patru păpuşi.

— Vedeţi? Acestea reprezintă cele patru sentimente care-l domină pe om: bunătatea, răutatea, durerea şi bucuria. Lipsea duplicitatea. Acum colecţia e completă! Spuneţi-mi cât vreţi pentru păpuşa asta extraordinară?

— Nimic, v-o dăruiesc! Aş vrea doar să mă ajutaţi să înţeleg de ce s-a omorât tatăl meu, spuse Ester privindu-l cu gravitate.

O umbră de tristeţe trecu pe chipul lui Espinosa:

— De la mine vreţi să aflaţi asta?

— Da, pentru că şoferul tatălui meu mi-a spus că înainte de a se sinucide a fost aici, la dumneavoastră.

— Ei, da, a venit să-mi propună o afacere, dar n-am putut s-o accept pentru că mă angajasem deja faţă de o altă persoană, încercă să minimalizeze Espinosa.

— Înţeleg, iar această altă persoană se numeşte Tano, nu-i aşa?

Espinosa păru vag incomodat:

— Da, dar nici eu nici soţul dumneavoastră nu suntem vinovaţi de moartea tatălui dumneavoastră. S-a omorât pentru că se simţea singur, deprimat. Avea mari probleme…

Ester lăsă capul în jos, foarte tulburată de amintirea tatălui ei. Se apropie de o vitrină plină de obiecte vechi. Apoi privirea îi căzu pe o hartă geografică a Europei, desfăcută pe masă. Fu atrasă mai ales de cerculeţele roşii trasate în jurul numelor unor oraşe. Fiecare cerculeţ era apoi unit de un altul printr-o linie tot roşie, trasând un itinerar ce traversa Germania, Elveţia, şi urmărea apoi lungimea peninsulei italiene.

Ester se apropie de hartă, curioasă, şi citi oraşele ale căror nume erau încercuite cu roşu: Hamburg, Malinveux, Armstelgarten, Rougemont, Flockert, Banville Chiasso, Genova, Napoli.

Citirea acelor nume îi produse lui Ester o emoţie violentă, încât se simţea toată o flacără. Îşi amintea perfect că văzuse apărând aceeaşi listă cu nume de oraşe pe computerul lui Trevi care descifrase însemnările din agenda lui Tano.

— Ce e asta? întrebă fata tulburată.

— A, e un joc! Jocul unui tren care trebuie să ducă la destinaţie ceva, căutând să depăşească unul după altul toate obstacolele posibile de-a lungul itinerariului său.

În timp ce ei discutau în faţa hărţii geografice, jocul trenului începuse de puţin timp.

Un tren lung, întunecat, un tren de marfă, părăsise linia moartă pe care rămăsese abandonat mult timp, lângă gara din Hamburg, şi se îndrepta cu viteză spre sud.

Trenul acela marca triumful definitiv al lui Tano, care îndrăznise să se ridice împotriva capului familiei mafiote. În timp ce, pentru bătrânul boss, scrâşnetul acelor roţi de tren răsuna cu acelaşi efect ca dangătul unui clopot funerar.

Nitto hotărâse de-acum să-şi elimine bătrânul frate şi să-i ia locul. Dădu ultimele instrucţiuni lui Salieri, care avea o faţă mai înspăimântătoare ca niciodată. Killerul luă pistolul, îl încarcă cu grijă, îşi deschise haina şi puse arma la brâu.

— Să mergem! spuse Nitto.

Bătrânul stătea, cum îi era obiceiul, în fotoliu.

— Santuzzo, mi-au spus că vrei să pleci şi tu în America, i se adresă el lui Salieri când îl văzu apărând.

Părea dezgustat de intenţiile acestuia.

— Ia zi, cum ai să mai simţi tu acolo parfumul portocalilor!

Nitto se sprijinise de peretele din faţa bătrânului. Salieri stătea în spatele capului familiei, la un metru de capul acestuia. Nitto îl fixa în ochi pe Salieri şi la un moment dat făcu un semn din cap.

Asasinul îşi descheie haina şi luă pistolul. Ochii lui deveniseră două crăpături prin care ţâşnea ura.

Ridică braţul şi ţeava pistolului era de-acum la câţiva centimetri de capul bătrânului, care stătea liniştit, cu capul aplecat. Deodată se petrecu ceva neprevăzut: Salieri ridică fulgerător braţul şi trase patru focuri, unul după altul, cu sânge rece, în Nitto.

Devotat trup şi suflet bătrânului, asasinul îi rămăsese fidel până la capăt.

— Fă-l să dispară, nu vreau să-l mai văd! spuse bătrânul cu un aer grav.

Salieri apucă corpul lui Nitto de călcâie şi-l târî afară.

Bătrânul rămase privind fix dâra subţire de sânge rămasă pe podea.

— Acelaşi sânge…, murmură el.

AUTOBUZUL.

La început, directoarea de la Overseas Schoo, în Germania, fu foarte mirată să primească vizita a doi poliţişti italieni. Cattani şi Trevi au liniştit-o, spunându-i că nu se întâmplase nimic grav şi că era vorba de o simplă informaţie pe care o doreau. Ea îi privi cu răceală, nu prea convinsă, dar hotărî să o cheme totuşi pe una dintre elevele şcolii, Lorela De Pisis.

Fata avea vreo optsprezece ani, era slăbuţă, cu păr blond, moale, şi ochi verzi. Şi ea rămase tulburată de acea vizită neaşteptată. Simţi cum i se strânge inima şi, foarte alarmată, întrebă:

— I s-a întâmplat ceva tatălui meu?

Comisarul Cattani nu era un maestru în ale diplomaţiei. Destul de încurcat, el mormăi:

— Da, acum câtva timp i s-a întâmplat o nenorocire…

Vocea Loreilei răsună plină de mirare:

— Acum câtva timp? Până ieri seară se simţea foarte bine!

Cattani schimbă o privire cu Trevi. Acum erau ei cei care nu mai înţelegeau nimic.

— Ieri seară? întrebă comisarul bulversat.

— Sigur că da! Ieri seară am vorbit cu el la telefon…

Asta complica al naibii lucrurile! Cattani credea că Tindari era tatăl adoptiv al fetei. Dar evident, nu era aşa.

— Ascultă Lorella. Ai auzit vreodată de un oarecare Tindari?

— Nu. Cine e? făcu fata cu o strâmbătură.

Comisarul îşi trecu mâna peste faţă, încurcat de-a binelea, fără o idee precisă despre ieşirea din labirintul acela. Cine era prin urmare omul care o făcea pe Lorella să creadă că este tatăl ei? Brusc, chipul lui Cattani se lumină, ca şi cum intuise situaţia:

— Ascultă, trebuie să vii cu noi în Italia! E toarte important. Dar, mai întâi, trebuie să dai un telefon. Cheamă-l pe tatăl tău şi dă-i întâlnire la o casă de copii din Milano, cea condusă de Bernardo, îl vom aştepta acolo.

De îndată ce-au ajuns la Milano, Cattani a dus-o pe fată la fostul călugăr, în timp ce el şi Silvia s-au aşezat la pândă să vadă cine e personajul misterios care venea să-şi întâlnească fata. Era o dimineaţă întunecată, cu un cer plumburiu ce se întindea apăsător deasupra oraşului.

Silvia şi Corrado se refugiaseră în bucătărie. Ea dădea semne de mare nervozitate. Părea iritată, neîncrezătoare.

— E-o poveste absurdă! Bombăni la un moment dat.

Deodată auziră deschizându-se poarta din fundul curţii şi un zgomot de paşi care se apropiau. Erau mai mulţi bărbaţi. De la fereastra bucătăriei nu puteau vedea cine vine. Urmăreau însă cu claritate zgomotul paşilor pe pietrişul din curte şi avură impresia că ecoul acestora nu era egal, uniform. Cu o cadenţă regulată se auzea o lovitură care rupea ritmul, ca şi cum unul din ei ar fi fost şchiop.

Paşii răsunară pe coridor. Îi auzeau îndreptându-se spre bucătărie, până când, în pragul uşii, apăru un bătrân aspru sprijinit într-un baston. Era capul familiei mafiote! În spatele lui, se profila silueta gigantică a lui Salieri. Îi luase sub control Trevi care, înainte de toate, îi percheziţionase, găsind două pistoale asupra lui Salieri.

— Unde e fetiţa mea? întrebă bătrânul cu o voce ce-ţi producea fiori.

Fără să răspundă, Corrado îl privi intens.

— Cine sunteţi dumneavoastră? întrebă.

Bătrânul rânji, ridică bastonul spre Cattani şi spuse:

— Tu eşti marele comisar! Ar trebui să ştii cine sunt! Sunt capul familiei! Il capo della famiglia!

Cattani şi Silvia se priviră nedumeriţi, în timp ce bătrânul îşi trase un scaun şi se aşeză, întinzându-şi piciorul beteag.

— Unde a Lorella?! repetă. Nu e fata mea, dar sunt mai mult decât un tată pentru ea. Era mică de tot când am văzut-o prima oară la colegiul de călugăriţe. Avea doar câteva luni…

— N-o cheamă Lorella! O cheamă Paola! Numele ei adevărat e Paola Frolo, îl întrerupse Cattani.

Capul familiei ridică o mână, parcă plictisit de insistenţa lui Cattani.

— Ştiu, ştiu…, dar pentru mine e Lorella. Eu am crescut-o. Am dat-o să înveţe. O consider fiica mea.

Aerul acela de părinte grijuliu îl irita pe Cattani, care îi reproşa bătrânului că îi comandase lui Tindari s-o ucidă pe mama fetiţei.

Din nou bătrânul ridică mâna în semn de protest:

— Ce tot vrei să ştii tu? Ce vrei să ştii despre istoriile din Sicilia? Tindari n-avea nici o vină, ba chiar, când vinovaţii au fugit, el a alergat şi a salvat fetiţa din flăcări. Era în 1970 când s-a întâmplat. Nu se mai văzuse până atunci în Sicilia o asemenea infamie. O asemenea dezlănţuire contra unei femei şi a unei fetiţe. De vină erau drogurile. Nu mai contau acum regulile onoarei. Înainte, câţiva comandau şi ceilalţi ascultau. Dar, de când cu drogurile, toţi cred că se pot îmbogăţi şi a început un adevărat război. Toţi luptă prin orice mijloace să câştige. Fără nici un fel de respect! Pff!

Bătrânul oftă adânc, conştient că nu putea face nimic dacă lumea se învârtea aiurea, pentru că era adeptul convins al teoriei potrivit căreia orice om are un destin pe pământ. Din nou întrebă de Lorella, voia s-o vadă şi apoi, imediat, s-o trimită înapoi în Germania.

— Nu, trebuie s-o duc la tatăl ei adevărat! spuse Cattani.

Pentru prima dată capul familiei, aşa de impasibil şi ponderat de obicei, dădu semne de nervozitate, aproape de nelinişte.

— Nu fă asta, comisare! E un gest de cruzime, pentru că Frolo nu reprezintă nimic pentru ea. Nu ştie cine e. O duci în faţa unui necunoscut muribund şi în felul acesta îi iei de fapt doi taţi deodată. Nimeni nu trebuie să ştie adevărul. Ea trebuie să rămână pentru totdeauna Lorella De Pisis. Dacă duşmanii mei ar şti că o consider ca pe fiica mea, ar omorî-o fără milă.

Puţin tulburat de această perspectivă, Corrado îl privi în tăcere pe bătrân. Iar acesta adăugă pe ton încurajator:

— Dacă faci ce-ţi cer, îţi povestesc istoria ultimilor treizeci de ani ai mafiei.

Cattani n-avu timp să răspundă, căci atenţia tuturor fu atrasă de ţipetele ce se auzeau de pe coridor. Se auzea vocea Lorellei care striga:

— Unde e? Vreau să-l văd!

Deschise uşa şi se aruncă brusc în braţele bătrânului.

— Tată! În sfârşit!

În acelaşi timp o maşină intră în curte şi comisarul alergă să controleze cine era. Văzu patru oameni înarmaţi coborând din maşină şi împrăştiindu-se în diferite direcţii, în timp ce o altă maşină intra pe poartă. Se retrase imediat scoţând pistolul.

— Trebuie să plecăm, dar n-ai să scapi viu de aici! Te omor eu! îi şuieră el bătrânului cap mafiot, lipindu-i pistolul de tâmplă.

— Greşeşti, comisare! N-au venit să mă salveze. Vor să mă omoare… Sunt terminat! Mafia vrea să scape de mine, spuse gâfâind bătrânul.

Cattani ezită, luat prin surprindere. Să se fi petrecut oare vreo ruptură între capii mafioţi şi acum bătrânul să suporte consecinţele acestei rupturi?

— Ieşiţi toţi afară! spuse pe ton de comandă, lăsând jos pistolul.

O luară la fugă de-a lungul coridorului, în încercarea de a-i opri pe atacatori, Bernardo ieşise în curte.

— Opriţi-vă, vă rog! Lăsaţi jos armele! Aici sunt numai copii! îi implora el.

— Unde e bătrânul?! strigă cel ce conducea grupul în loc de răspuns.

Avea un ochi saşiu şi picioarele arcuite.

— Nu ştiu despre cine vorbeşti, spuse fostul călugăr.

În momentul acela, killerul apucă automatul pe care-l ţinea în mână şi îl lovi violent pe Bernardo peste picioare, ameninţând în acelaşi timp:

— Şi-acum ai să vezi cum vor sfârşi copiii tăi!

Aruncă o canistră de benzină spre intrarea în bisericuţă şi nişte cutii de vopsea, aprinse un chibrit şi le dădu foc.

Părea că pentru ei nimic nu mai conta în momentele acelea.

În timp ce Bernardo, cu piciorul rupt, se târa greu ca să scape de furia flăcărilor, Corrado şi ceilalţi, ascunşi în interior, căutară o cale de ieşire. Dar toate drumurile de trecere erau blocate.

Atunci Cattani, disperat, îl împinse afară pe bătrân şi strigă:

— Luaţi-l, e al vostru, dar lăsaţi în pace copiii!

Cel care îl lovise pe Bernardo avu un rânjet de triumf şi strigă:

— Şi celălalt, îl vrem şi pe Salieri!

Dar Salieri nu era tipul care să se predea. El smulse automatul din mâna lui Trevi şi se aruncă afară luându-i pe toţi prin surprindere. Trăgea cu furie şi sub împuşcăturile lui căzură trei dintre adversari.

Urmă o învălmăşeală generală de care oamenii prinşi înăuntru încercară să profite imediat. Cattani se îndreptă spre bisericuţă, unde se refugiaseră copiii, ameninţaţi tot mai mult de flăcări. Trevi fugi spre autobuzul pe care Bernardo îl folosea pentru a-i duce pe copii în excursii. Reuşi să-i pornească motorul, îl duse până la uşa bisericuţei, în timp ce Salieri se adăpostise în spatele unei grămezi de lemne şi continua să tragă acoperindu-i pe cei care voiau să scape.

Flăcările se ridicau tot mai sus, iar aerul din jur devenise de nerespirat.

— Treceţi toţi în autobuz! Ie strigă Corrado copiilor ghemuiţi prin colţuri, înspăimântaţi peste măsură.

Printre ei era şi Greta, albă la faţă de frică.

Autobuzul era singura cale de salvare şi pentru ceilalţi. Bătrânul se îndreptă spre el şchiopătând, susţinut de Lorella, în timp ce Silvia îl târa cu greu pe Bernardo. Trevi

alergă să o ajute şi, luân-du-l în spate pe fostul călugăr, îl duse în autobuz.

Urcară cu toţii. Copiii erau întinşi pe jos, sub scaune, bătrânul îngenunchease şi o proteja cu corpul lui pe Lorella. Lipsea doar Salieri…

Cu coada ochiului acesta văzu că totul era gata. Trebuia să iasă la loc deschis acum. Ridică automatul la înălţimea umerilor şi, aplecat, sări afară, trăgând o rafală lungă, interminabilă.

Autobuzul porni, cu Trevi la volan. Dar imediat, doi mafioţi, într-o maşină puternică, se aruncară în urmărirea lor.

— Sunt în urma noastră! urlă Trevi care ţinea sub observaţie automobilul privind în oglinda retrovizoare.

Era înnebunit, avea o rană Ia un braţ şi faţa murdară de funingine.

Din maşină porni o rafală care sparse un cauciuc al autobuzului. Roata se dezumflă rapid şi autobuzul pierdu din viteză. Drumul cobora abrupt. Era un drumeag pustiu, ce şerpuia prin mijlocul câmpiei.

— Fii atent, îl avertiză Corrado pe Trevi, când îţi spun eu, frânezi imediat!

Comisarul privea când înainte, pe drum, când în urmă, la maşina urmăritorilor, ca să aleagă momentul cel mai potrivit. Autobuzul se angaja, într-o curbă strânsă. Maşina urmăritorilor ajunse astfel foarte aproape, gata-gata să-i ciocnească spatele.

— Acum! urlă Cattani.

La frâna lui Trevi, autobuzul se opri şi izbitura violentă a maşinii din urmă nu mai putu fi evitată. Cattani profită de năuceala mafioţilor ca să tragă o rafală care îi lăsă fără suflare. Îşi şterse sudoarea de pe frunte cu dosul mâinii:

— Puteţi să vă ridicaţi. S-a sfârşit! Ridicaţi-vă!

REGLAREA CONTURILOR.

Tano Cariddi sosise foarte devreme la bancă în dimineaţa aceea. Îşi chemă imediat oamenii şi le ţinu o cuvântare

menită să-i mobilizeze pentru acea zi crucială. Venise pentru el ziua cea mare.

Pe monitoare curgeau lent liste de societăţi cu cotaţiile momentului.

— Supravegheaţi BARTON şi SELIS, recomandă el. Peste patruzeci şi cinci de minute exact, începeţi să cumpăraţi acţiuni FRESIA, SMAT şi PRIMAR.

Spre prânz, manevra de atac intră în faza crucială.

— Da, micii acţionari au căzut şi acum vând multe acţiuni Asigurărilor Internaţionale. Cumpăraţi tot! spuse Tano. Acum e momentul! Dublaţi valoarea titlurilor!

De la paisprezece la sută, cotele internaţionale aparţinând Băncii Antinari urcaseră la douăzeci şi cinci, în cursul unei dimineţi. Şi continuau să urce…

La unu şi un sfert fix, pe monitoare apăru un anunţ care marca victoria sicilianului. Îşi ajunsese scopul: Banca poseda acum treizeci şi unu la sută din Asigurările Internaţionale şi controla practic întregul grup financiar. Tano se lăsă într-un fotoliu, luă o ţigară de foi dintr-o cutie de pe masă şi o aprinse, aspirând fumul cu voluptate.

În timpul ăsta, Ester era la chestură şi-l căuta pe Quadri ca s-o însoţească repede la Cattani.

— Am aflat că a avut o dimineaţă cam agitată. Să vedem dacă descoperim unde e, spuse agentul.

Îl găsiră într-o casă de ţară, unde se refugiase împreună cu ceilalţi, la vreo douăzeci de metri de autobuzul încă blocat în curbă, cu maşina zdrobită a mafioţilor alături. În jur se agitau poliţişti, carabinieri, făcând măsurători, fotografii, notând orice amănunt.

Când Cattani o văzu pe Ester, păru puţin supărat, stânjenit. Corrado avea barba mare, nerasă de zile întregi, o zgârietură pe faţă şi era foarte obosit.

O întrebă ce căuta acolo.

— Trebuia să te văd imediat, se precipită fata, spunându-i că descoperise ceva important. Lista oraşelor văzută pe monitorul computerului de Trevi era itinerarul unui tren.

— Un tren! Poate el ne va ajuta să înţelegem despre ce e vorba, spuse gânditor Cattani.

— Care el?

— Un tip care ştie multe şi se află aici, în casă.

Ester îl luă de mână.

— Am văzut o femeie care te îmbrăţişa, mai înainte. Cine era? întrebă ea şi-l privi cu intensitate în ochi.

— O cheamă Silvia…

— Nu numele mă interesează! Voiam să-mi spui ce înseamnă ea pentru tine?

— Cred… că o iubesc.

Brusc Ester se întristă. Se sprijini de un copac.

— Scopul pe care mi-l propusesem e aproape atins. De-acum, Tano e în pragul prăbuşirii, dar mă simt foarte singură.

El o privi şi apoi îi mărturisi cu blândeţe:

— Eu… te iubesc, Ester…

Dar ea părea să nu fi auzit. Privea fix într-un punct, departe, şi, când comisarul încercă să o ia pe după umeri, fata se desprinse spunând:

— Nu, nu-i nevoie să te prefaci! N-am nevoie de mila ta!

Corrado ar fi vrut s-o facă să înţeleagă că nu era o invenţie, ci o pornire sinceră de afecţiune. O luă de braţ trăgând-o spre el, iar ea se lăsă în braţele lui, cu capul pe umărul lui.

— Oh, Corrado, de ce nu m-ai ţinut mereu aşa?! murmură fata. De ce nu vrei să mă ţii mereu aşa?

Când comisarul se întoarse în casa în care erau ghemuiţi încă ceilalţi, îl întrebă imediat pe bătrân dacă ştia ceva de un tren care trebuia să traverseze Europa. Un tren important…

— Da! E un tren plin cu cinci sute de tone de material radioactiv, pe care vor să le descarce pe o insulă, în largul Siciliei, declară acesta.

Din momentul acela, bătrânul, aşa cum îi promisese lui Corrado, începu să povestească: istorii ale mafiei, războaie

între clanuri pentru controlul asupra pieţei drogurilor, protecţii din partea unor personaje politice etc.

Mai târziu, în birourile Procuraturii, bătrânul îşi continuă povestea, dădu nume de oameni care formau conducerea mafiei, Cupola. Spusese că senatorul Salimbeni făcea parte din organizaţie şi explică şi rolul lui Tano, care fusese ales şi însărcinat să apere interesele financiare ale familiilor mafiote.

— Dar numărul unu în afacere este un om pe nume Antonio Espinosa. El a făcut posibilă ascensiunea Asigurărilor Internaţionale şi tot el a organizat toată povestea asta scârboasă cu trenul.

Trenul! Traversase deja Elveţia şi o bucată bună din Italia. Se afla în acel moment prin zona Vareggio.

— Nu-l oprim, îl ţinem sub control, dar îl lăsăm să treacă! decise procurorul Falisci.

În birouri era mare agitaţie. Se pregăteau în mare secret mandate de arestare. Toate personajele ale căror nume fuseseră dezvăluite de bătrânul mafiot deveneau protagoniştii unor cercetări, anchete, controale.

— Am convocat pentru mâine o reuniune a celor mai importanţi magistraţi care se ocupă de mafia, spuse Falisci.

Satisfacţia era evidentă, aproape palpabilă. Un aer de triumf, cu greu stăpânit, îi molipsise pe toţi. În acel climat de euforie, s-a făcut o descoperire care i-a provocat procurorului Falisci o expresie de dezgust. Agentul Giugni îl surprinse pe secretarul procurorului în timp ce încerca să avertizeze pe cineva Ia telefon despre faptul că bătrânul mafiot făcea mărturisiri.

Giugni îl înşfacă cu mâinile lui enorme pe secretar şi-l trase afară din cameră, urlându-i că îl urmărea de mai mult timp. În vremea ăsta, pumnii lui nu stăteau degeaba.

Şi Cattani visa de mult să pună mâna pe cineva, în după-amiaza aceea. În sfârşit, se ivise ocazia potrivită. Cu doi dintre oamenii săi îl aşteptă pe senatorul Salimbeni în

camera hotelului unde obişnuia să tragă când venea la Milano.

— Ce înseamnă mascarada asta? întrebă politicianul când intră.

Comisarul se prefăcu că nu-l aude. Spuse:

— Uite-l şi pe domnul senator! Ştii că s-a calculat la cât se ridică în Italia mita, bacşişurile de tot felul, banii obţinuţi prin corupţie? Sunt zeci de miliarde! Cu suma aceea s-ar putea acoperi toată datoria publică.

— Fii atent, Cattani, prima dată te-am iertat, dar, dacă acum mă faci să-mi pierd răbdarea, te distrug! replică aproape isteric Salimbeni, pierzându-şi calmul său proverbial.

— Menajează-ţi forţele! rânji Cattani. Aici nu suntem la un miting electoral, nu trebuie să mai păcăleşti pe nimeni!

Salimbeni începea să fie îngrijorat. Simţea instinctiv că, de data asta, afacerea era foarte serioasă şi nu reuşea să vadă vreo cale de ieşire. În speranţa că-l va putea expedia pe diavolul acela dezlănţuit, ridică receptorul cu intenţia de a telefona unui personaj de mare autoritate.

Comisarul apucă fulgerător firul telefonului şi smulse priza lovind aparatul de perete.

— Nu! N-ai să mai telefonezi! Ascultă, ţi-o spun cu binele, mă rog, cu binişorul: Tu vii acum cu noi la Procuratură. E acolo cineva gata să-ţi spună în faţă lucruri care te fac să apari ca un pungaş. S-ar putea să ai ocazia ca, pentru prima dată în viaţa ta, să roşeşti.

Salimbeni tresări. Aruncă o privire plină de disperare spre Cattani şi spuse:

— Dar dumneata nu mă poţi aresta, sunt parlamentar, mă bucur de imunitate!

— Nu, nici nu vreau să te arestez. Asta… mai târziu, când Senatul va elibera autorizaţia. Voiam doar să te fac să asculţi direct de la un om câte porcării ai urzit în viaţa ta! Să vedem dacă vei rezista!

Fără să spună un cuvânt, Salimbeni făcu semn din cap că va merge cu el.

La capătul acelei zile lungi, comisarul făcu în minte un prim bilanţ şi fu de acord cu sine însuşi că nu era rău deloc. Opera de curăţire începuse în stil mare. Asta voia el, asta urmărise cu îndârjire, ani de zile. Poate de data asta chiar am reuşit, îşi zise.

A doua zi, voia să încheie conturile cu un alt duşman al său de moarte.

Tano Carridi se sculase în zori şi răsfoia, cu vizibilă satisfacţie, ziarele care acordau ample spaţii senzaţionalei urcări a Asigurărilor Internaţionale. Unii îl descriau ca pe un finanţist de asalt, alţii îl defineau ca pe un om nou, marea stea ce se naşte pe firmamentul economiei italiene.

Era în culmea exaltării când intră în cameră soţia lui. Ester avea un surâs ciudat pe buze. Parcursese lent distanţa până la Tano, în timp ce îl privea cu ochi arzători şi uşor ironici, iar el avu o clipă, instinctiv, senzaţia că ceva nu e în ordine. Dar ce putea să nu fie în ordine într-o astfel de zi?

— Uite-l pe marele finanţist! Se umflă-n pene ca un păun! spuse ea cu ură.

— Ce ai, Ester? Ai avut coşmaruri azi-noapte? întrebă el cam iritat de atitudinea ei.

— Nu, am dormit foarte bine! Tu ar trebui însă să visezi urât pentru că eşti terminat, Tano Carridi!

— Ai înnebunit?! Ce tot aiurezi?!

— Eşti distrus! replică ea cu răutate nestăpânită. În ziua triumfului, iată-te căzând iar în noroi. Şi ştii de ce? Pentru că te-am trădat. Am iscodit în fiecare zi câte puţin din secretele tale şi le-am dezvăluit. Eu! Draga ta soţie!

Tano sări în picioare cu ochii aruncând fulgere de mânie.

— Glumeşti, nu-i aşa?

— Nu, nu glumesc! Te-am înşelat. Mă prefăceam că te iubesc, dar te uram şi, când eram cu tine în pat, nu simţeam decât dezgust.

Tano rămase ca trăsnit.

— Taci! Taci! urlă el.

Ea izbucni într-un râs isteric, continuând să-l batjocorească:

— Marelui finanţist îi e frică de adevăr!

În acel moment, el nu reuşi să-şi domine un val de mânie şi îi trase un violent dos de palmă femeii, care se clătină şi se dădu înapoi, ameţită puţin. Dar peste o clipă îşi reveni şi continuă să-şi insulte soţul:

— Ştii cui i-am dat toate informaţiile pe care le-am aflat?

— Gata! Ajunge! strigă el cât putu de tare.

Ca şi când nu l-ar fi auzit, ea declară calmă:

— Comisarului Cattani!

Se apropie de fereastră, amuţind brusc. În timp ce privea câmpia simţi că-i curg lacrimi pe obraz. Lacrimile tristeţii, ale singurătăţii, lacrimile unei duble dureri: aceea de a-şi fi pierdut tatăl şi de a trăi o iubire neîmplinită.

Mai târziu sosi şi comisarul.

Exact la timp ca să-l surprindă pe Tano telefonându-i lui Espinosa:

— Am început să ard toate hârtiile. Faceţi să dispară şi dumneavoastră orice urmă. S-a dus totul de râpă, îi spuse el.

Când închise telefonul, îşi dădu seama de prezenţa lui Cattani acolo, în faţa uşii.

Fără să se piardă cu firea, îl invită să intre.

— Veniţi, vă aşteptam! spuse.

— Unde e Ester? întrebă.

— Sus. Doarme. Voia să vină la dumneavoastră, ştiţi? Dar puteam s-o las? Îmi luaţi totul… Nu puteam să v-o dau şi pe ea.

Ca fulgerat de cuvintele acelea, Cattani fugi spre etajul superior. Ester era întinsă pe pat, îmbrăcată, cu capul între perne.

— Ester! o strigă Cattani.

Îi atinse o mână, apoi o trase sus încet şi atunci văzu că era moartă…

— Nu! strigă disperat Cattani. Nu!

O luă în braţe şi o ţinu strâns ca şi cum ar fi vrut să o legene. Îi mângâie părul, îi strânse mâna şi observă că ea purta ceasul lui…

O puse delicat pe pat şi se precipită la etajul de jos strigându-i dezlănţuit lui Tano Carridi:

— Criminal jegos, avea numai douăzeci de ani!

SPITALUL.

Cattani făcuse o cursă contra cronometru până la Villa Pausani, în zona Locarno. Doi oameni îi deschiseseră poarta grea, de fier forjat. Urcară în maşină cu el, escortându-l pe aleea sinuoasă care trecea printre copaci şi ronduri de flori până la uşa vilei.

Cei doi nu spuseră nici un cuvânt. Ca şi cum ar fi ştiut, ca şi cum ei ar fi fost acolo ca să-l aştepte.

În clipa când dădu să intre în casă, unul din cei doi, tot în tăcere, i se aşeză în faţă, masiv, măsliniu la chip şi, cu un semn al capului, îi ceru să ridice braţele.

El se conformă fără să protesteze. Omul îI percheziţiona atent, începând de la călcâie şi urcând până la torace. Îi luă pistolul de la brâu, şi doar atunci îi permise să intre. Atunci îl văzu pe Espinosa.

Era aşezat în spatele unui birou imens şi avea două serviete în faţă. Un tânăr cu haină de catifea intră în acel moment şi luă cele două serviete. El îi arătă o a treia, pusă pe jos, lângă o bibliotecă şi spuse:

— Şi pe aceea.

Tânărul cu haina de catifea ieşi pe o uşă a terasei ce dădea spre grădină şi transportă servietele la un elicopter coborât pe un gazon impecabil.

Espinosa se ridică. Era îmbrăcat cu o haină moale de caşmir şi cu figura lui impunătoare domina camera. Avea un fel aristocratic de a se mişca. Era tipul de om pe care instinctiv eşti tentat să-l tratezi cu respect.

Făcu câţiva paşi în întâmpinarea lui Cattani şi, când îl salută, expresia feţei sale fu rece, ca cea a unui om care vine de pe altă planetă.

— Aţi avut noroc că m-aţi găsit, domnule comisar. După cum vedeţi, sunt pe picior de plecare, spuse Espinosa.

În loc să-l invite să ia loc, se apucă să mute nişte obiecte pe birou. Le schimbă locul, ca şi cum pregătea un câmp de bătălie.

— Am doar câteva minute la dispoziţie, dar sunt fericit să vă pot asculta. Dumneavoastră ce sunteţi, exact? Un cruciat al binelui? îl privi el cu ochii lui clari, pătrunzători.

Cattani îl fixă, cu mâinile în buzunarele impermeabilului.

— Sunt un duşman al pungaşilor ca dumneavoastră, spuse.

Espinosa surâse, în timp ce-şi trecea dosul degetului pe cravata de mătase.

— Eu sunt un colecţionar, spuse. Uitaţi-vă!

Desenă un cerc amplu cu mâna indicând splendidele obiecte ce se aflau în vitrine.

— Colecţionez şi un alt gen de material.

Scoase dintr-un dulap un dosar şi-l depuse pe birou.

— Aici este totul despre viaţa unui industriaş.

Scoase câteva fişe şi adăugă:

— Dincoace sunt conţinute toate păcatele unui bancher. Iar asta îl priveşte pe un important om politic.

Cattani făcu o strâmbătură:

— Material de şantaj, care alimentează corupţia.

— Prostii, Cattani! Să spunem că există mărfuri de schimb. Vezi dumneata, corupţia, ca toate lucrurile de pe lumea asta, are două feţe. Depinde la care te uiţi. Ea facilitează, serveşte multor afaceri foarte bune.

— Ca cea a trenului! O afacere criminală! Voiaţi să otrăviţi o parte din ţara asta. Dar v-am blocat trenul plin de deşeuri toxice. Afacerea a eşuat şi la fel ascensiunea Asigurărilor Internaţionale. A sfârşit prost pentru că Tano a fost arestat.

Pentru o clipă se lăsă liniştea în cameră, apoi Cattani adăugă pe ton dispreţuitor:

— Aţi pierdut, Espinosa!

— Credeţi? Nu… N-am pierdut! Trenul acela a fost oprit, dar zeci, mii de alte trenuri vor sosi Ia destinaţie fără ca nimeni să îndrăznească să le oprească. Este o necesitate pentru toţi să scape de deşeurile radioactive, iar eu am găsit calea potrivită. Noi vom merge înainte, pentru că guvernele ţărilor europene sunt de acord. Noi suntem mai presus de toate, dragă domnule Cattani. Şi ştii cum se cheamă asta? Putere!

Deschise braţele şi surâse maliţios.

— Asta este adevărata putere. Ai ajuns la un prag de netrecut…

Cattani stătea la nu mai mult de doi metri în faţa lui. Îşi domină cu greu impulsul de a sări la el! Reuşi să se controleze la timp şi spuse:

— Dumneavoastră, care aveţi toată această putere, ce veţi face acum? O să puneţi să mă împuşte?

Espinosa păru surprins.

— Nu eu, credeţi-mă!

Tânărul cu haina de catifea apăru din nou în uşa care dădea în grădină şi, cu degetul mare ridicat, spuse:

— Totul e okay!

— Bine, spuse Espinosa.

Apoi se adresă lui Cattani în felul lui detaşat şi inexpresiv.

— După cum vedeţi, chiar trebuie să plec.

Comisarul îl văzu ieşind cu pas sigur, cu capul ridicat. Era ultima verigă dintr-un lanţ criminal. Cel mai dur, mai ambiguu, mai alunecos. În timp ce-l observa, Cattani nu ştia bine cum avea să-l prindă, dar trebuia s-o facă într-un fel. Şi-o promise cu o asemenea intensitate, încât îi veni să exprime cu voce tare ceea ce rumega.

— O să vă urmăresc până la capătul lumii! urlă după el.

Fără să se întoarcă, Espinosa agită o mână şi spuse:

— Adio, comisare!

Elicele elicopterului începuseră să se învârtă cu mare zgomot şi, câteva clipe după aceea, acesta se înălţă; apoi

dispăru dincolo de colină.

Când comisarul se întoarse Ia Milano, Lorella era pe punctul de a pleca. Se întorcea la şcoală, în Germania.

— Mai înainte de plecare, aş vrea să vezi pe cineva. Un prieten al tatălui tău. Când erai mică te-a ţinut pe genunchi. Acum el e bolnav şi i-ai face mare plăcere să te duci să-l vezi.

— Da, bineînţeles! Vreau să-l văd, spuse fata.

Corrado o conduse la Frolo, la spital. Acesta era întins pe pat, complet imobil.

— Uite pe cine ţi-am adus! spuse Cattani.

Ochii lui Frolo se luminară. O fixă pe fată cu o asemenea intensitate în priviri, încât ea se simţi atrasă ca de un magnet şi începu să meargă încet, cu mâinile împreunate, apropiindu-se de pat.

Cattani se aplecă spre Frolo şi-i şopti la ureche:

— Mi-am ţinut promisiunea. Uită-te cât e de frumoasă!

Cu un efort extraordinar, omul reuşi să ridice încet o mână. Lorella o luă în mâinile sale şi, câteva clipe, Cattani rămase privindu-i, emoţionat, pe tată şi pe fiică.

— Nu poate vorbi, reuşeşte doar să mişte mâna…

Lorella făcu semn c-a înţeles şi, foarte tulburată, spuse:

— Are ochi buni…

Ochii aceia care acum erau plini de lacrimi fixară întâi faţa lui Cattani, pe urmă pe cea a fetei, ca şi cum ar fi vrut să-i strângă pe amândoi într-o îmbrăţişare mută.

EPILOG.

Trevi controlă ceasul şi spuse că era momentul să plece. Lorella trebuia să prindă trenul. Când fu la uşă, ea se întoarse pentru ultima oară, cam derutată. Apoi se îndepărtă cu paşi repezi în urma agentului.

Rămas singur în camera lui Frolo, Corrado se aşează alături de acesta şi îi surâse.

— Aş vrea să-ţi povestesc ceva de când eram eu copil, spuse. Aveam opt ani şi învăţătoarea ne-a explicat într-o zi cum putem descoperi pe cer Steaua Polară: Trebuia să

descoperim carul mic, să urcăm cu privirea spre oiştea lui şi acolo, în punctul acela, e steaua care de secole i-a condus pe oameni, arătându-le drumul.

Cattani oftă îndelung.

— Părea uşor. Şi, într-o seară, am vrut să încerc s-o găsesc. Dar, când am văzut atâtea mii de stele pe cer, mi-am zis: „Doamne, cum să fac, de unde să încep?!” Eram încurcat, derutat. Ca acum. Şi acum mă întreb: Cum pot eu, un biet om, singur, să găsesc calea cea dreaptă?

Corrado clătină încet din cap, se ridică, atinse braţul lui Frolo şi spuse:

— Mă duc…

Ieşi din cameră şi străbătu un coridor lung, cenuşiu. Deschise uşa de sticlă a spitalului şi aerul răcoros al serii îl făcu să se înfioare. Îşi ridică gulerul impermeabilului şi luă o ţigară. Cerul era senin, înstelat.

Începu să coboare scara lungă ce ducea în curtea spitalului. Şi, în clipa aceea, în liniştea serii, auzi portiera unei ambulanţe deschizându-se, apoi închizându-se iar, cu un mic zgomot.

Cattani continuă să coboare cu ţigara în gură.

Deodată, portierele a două ambulanţe se deschiseră violent şi din interior fulgerară împuşcăturile.

— Comisare! urlă o voce aspră, plină de furie.

El rămase calm, ridică puţin capul şi mai coborî o treaptă. Era aproape de capătul scării când primul glonţ îl lovi în umăr. Se clătină, dar reuşi să rămână în picioare. Imediat după aceea traseră la picioare, şi-atunci se agăţă de balustrada de fier ca să nu se prăbuşească.

Făcea un efort teribil, dar îşi forţă corpul să se mişte încă, să înainteze alţi câţiva paşi mici, ca şi cum voia să-i sfideze la infinit. În momentul acela, o altă rafală îl izbi în piept şi el se prăbuşi pe ultima treaptă.

Căzu cu faţa spre cer, cu ochii întredeschişi, căutând acolo, sus, Steaua Polară.

SFÂRŞIT